GUY LESPIG

A ŞAPTEA JONCĂ

Id românește de RADU PONTBRIANT

EDITURA MERIDIANE Bucureşti, 1071

Guy Lespig *La septième jonque* © Éditions Fleuve Noire, 1968

CAPITOLUL 1

...320... 310... 320... Acul fosforescent bătea uniform. Prin ovalul ele sticlă al măştii, Chester Ross observa rînd pe rînd, cu încordare, Bdîncu- rile de corali sfâşiaţi, busola cu baie de ulei prinsă de încheietura mînii şi cronometrai său.

Secundarul părea că se roteşte cu o iuţeală înspăimîntătoare, ca şi cum la o adîncime de trei braţe1 timpul s-ar scurge mai repede decît. în aerul liber!

Chester Ross se îndoia de reuşita misiunii sale. Cei de la statul-major nu prevăzuseră curenţii din trecătoarea din sud; fusese nevoit să înoate la suprafaţă, luptîndu-se din răsputeri timp de aproape o oră, pentru a nu se înfige în pumnalele de calcar coraligen al strîmtorii.

Din fericire nici un observator japonez nu-l zărise prin apele învolburate.

r Acum însă aerul din cele patru butelii era pe sfârşite. Şi nici vorbă să rămînă mai mult de două ore în apropierea ţărmului: cea de a şasea *Task-Force* [1] înainta în linie de atac spre Peleliu şi în cel mult patruzeci de minute trebuia să înceapă bombardamentul aero-naval.

Îşi amintea prea bine de iadul de la Kwajalein şi nu ţinea cu tot dinadinsul să ajungă la ţărm la vremea cînd băieţii din U.S.A.A.F.[2] vor fi ocupaţi cu grăpatul plajei!

O stîncă ascuţită ca un dinte de rechin apăru fără veste în faţa măştii locotenentului Chester Ross care, răsuc-indu-se uşor, lunecă mlădios spre dreapta. Zări fundul mării, ptistiu,

---

1 Task-Force : Corp de armată cuprinzînd atît unităţi terestre, cît şi de marină şi de aviaţie, trimisă cu o anumită misiune (N. T.)

2 U.S.A.A.F.: Forţele aeriene ale Statelor Unite ale Amerieii (N. T.)

cu nisip mă-. runt, în care se urmăreau crabi şi peşti plaţi, ciudat coloraţi..

Chester îşi simţi nervii încordîndu-se mai mult: adîneimea de patru braţe arăta că ţărmul trebuie să fie la mai puţin de o sută de yarzi [3].

Vedea parcă linia întunecată a cocotierilor, as- cunzînd cazematele cu ambrazuri bine camuflate, cuiburile de mitraliere la rasul solului şi tranşeele acoperite cu ramuri de palmier.

Chest ştia cu precizie locul în care. se afla: la sud de mica insulă Kongauru, în dreptul Urnur- brogalului.

Japonezii nivelaseră acolo o fîşie pentru decolare lungă de o mie trei sute de yarzi; îşi amintea că o recunoscuse în fotografiile luate din avion, pe vremea cînd îşi pregătea misiunea.

Dintr-o zvîcnitură a labelor de cauciuc se lăsă pe fundul apei, vi-înd să evite cu orice preţ viitoarea din trecătoare.

Cronometrai arăta orele 7 şi 23 în clipa cînd prima mină se desprinse pe fondul albăstrui care de două ore constituia întregul univers al scufundătorului de luptă. O mină japoneză pîn- tecoasă, striată, avînd de fiecare parte trei fire de tracţiune şi ancorată cu o funie de Manilla. Dacă o şalupă de dcbarcare, înţesată cu “mari- nes”, ar agăţa doar unul dintre fire, bieţii băieţi n-ar avea nici măcar timpul să se mai întrebe de ce se răstoarnă şalanda.

Chest se imobiliza, suspendat între două ape. O undă de îngrijorare îi încreţi fruntea sub mască; nu-i mai rămâneau decît douăzeci de minute pentru a străbate trecătoarea la întoarcere. Şaizeci de minute de oxigen, dar numai două- zeci ele minute pentru a scăpa de aici, din pricina schimbării curenţilor.

Enervarea îl cuprindea, iar apropierea japonezilor nu contribuia de loc la liniştirea sa. Fără a mai pune la socoteală că pe insulă se afla o brigadă de scufundători ai

---

3 yard : măsură cnglezeasc-ă pentru lungimi liniare, egală eu OL centimetri (N. T.)

Marinei Imperiale. Amănuntul acesta îi fusese comunicat cu amabilitate puţin înainte de a fi abandonat în largul mării.

Desprinse placa de acetat legată de coapsă şi cu ajutorul unui poanson special notă cu grijă caracteristicile şi poziţia maşinăriei pe care tocmai o descoperise. Folosindu-se apoi de cleştele lung şi ascuţit care-i atîrna de-a lungul piciorului drept, tăie cu infinite precauţiupi cele trei cabluri de tracţiune.

Chest îşi simţea acum sudoarea curgîndu-i pe obraz.

- - Intr-o bună zi tot voi da peste o amorsa cu destindere! gîndi el fără voie, ca întotdeauna cînd scotea din funcţie un asemenea dispozitiv. Oare ceilalţi ce-or fi făcînd?

De pe vedetă porniseră doisprezece înotători de luptă. în această dimineaţă. Ce-or fi făcînd acum? Au reuşit ei oare să străbată strîmtoarea de corali? Pierduse orice contact cu ei, în lupta aceasta a umbrelor, în care fiecare scufundător nu dispune clecît de propria sa voinţă pentru a-şi învinge frica, în care fiecare om poate ceda ispitei de a renunţa, fără teamă de ceilalţi.

- Un tetraedru! Piramida de beton ancorată în nisip îşi întindea spre suprafaţă cioturile ascuţite. Chester notă obstacolul pe plăcuţa sa de acetat.

Un talaz se rostogoli undeva deasupra sa, stîr- nind doar o unduire surdă. Chester plutea acum peste rămăşiţele sfărîmate ale unui ampenaj de avion; fundul se ridica treptat iar deriva aparatului atingea suprafaţa.

. - Şi dacă rămîn blocat în trecătoare? Instrucţiunile spun că în cazul acesta trebuie să tragi la mal din cauza exploziilor submarine...

îşi aminti de Saipan. Cînd se desfăşurase primul val de *Marines*, găsiseră trupul unui om- broască răstignit în semn de bun-venit...

încă zece minute. Muştucul se întări deodată si Chester simţi cum îi tresare inima: oxigenul! Dumnezeule, oxigenul! Muştucul devenea rigid, ca şi cum o broască de gheaţă ar fi astupat tuburile inelate. Strînse cu amîndouă mâinile deten-

torul care încetase să mai fluiere şi se răsturnă apoi pe spate, aproape sufocat.

Speriată, o actinie cu polipi multicolori îşi adună în juru-i corpul diafan.

Chester răscolea apa cu lovituri puternice de labe, care stîrneau pulberea de corali în vîrte- juri prelungi. Degetele-sale căutau febril, aproape înnebunite. Mănuşa de cauciuc lunecă peste oţelul celor patru butelii, găsi ventilul de alimentare al ultimului rezervor, mverşunîndu-se asupra mi-cuţului robinet cu fluture.

Chester R'oss simţi o răbufnire de aer putrun- zînd violent în plăminii săi sufocaţi.

Croriometrul arăta douăsprezece minute exact în clipa cînd Chest îşi dădu seama că urcă ca o săgeată spre suprafaţă, a cărei spumă o sparse precum un dop de plută. Strălucirea soarelui lovi ochii săi obişnuiţi cu semiîntunericul verzui al eîmpiilor submarine.

In jurul unei construcţii joase lucra o echipă. Zări un gradat care îşi biciuia ciudatele sale mo- letiere cu o nuia mlădioasă. In depărtare, un avion decola spre Ngesebus-Simţi cum este ridicat de picioare şi zvîrlit apoi într-o viitoare uriaşă. I se părea că se năpusteşte asupra ţărmului oare dansa în faţa geamului măştii sale cu viteza unei scindări de surfing1.

Dînd frenetic din mîini şi din picioare izbuti să se scufunde în valuri. Imediat apoi se lăsă să cadă în picaj, evitând la timp talazurile care se îndreptau zgomotos spre ţărm.

Pătrunse fără veste într-un calm nemărginit

1 Surfing: sport nautic practicat mai ales în Australia; sportivul stă în picioare pe o seîndură rotunjită la un capăt, folosind valurile care îl duc spre mal (N. T.) şi se lipi de fundul apei, eu braţele şi picioarele desfăcute, încercând să-şi vină în fire.

De data aceasta chiar că nu lipsise mult ca să fie aruncat pe nisipul plajei. Un accident obişnuit: n-ar fi fost pentru prima oară ca o sentinelă japoneză să se trezească cu un

om-broască- rosto- golindu-i-se la picioare. De obicei înotătorul de luptă nu sta prea mult pe gînduri şi, cu labele sale diforme de răţoi şchiop, alerga să-şi caute adăpost în spuma care-l alungase. Şi întotdeauna glonţul nipon îl ajungea pe scufundător, înainte ca acesta să se facă nevăzut.

Răstignit pe fund, Chester aşteptă două minute, neîndrăznind să facă vreo mişcare, în timp ce suprafaţa clocotea deasupra lui. Mîinile sale înmănuşate se înfigeau în sfărîmăturile de scoici ca şi cum s-ar fi temut ca o mînă uriaşă să nu-l smulgă din ascunzătoarea sa, expunîndu-l gol şi fără apărare mitralierilor niponi.

- Ticăloşii! blestemă în gînd, era cît p-aci să-mi vină de hac! Intr-o bună zi îmi voi lăsa pielea în mîinile lor, eu porcăria asta a lor de pază a ţărmului...

O şuviţă de sudoare îi acoperi ochiul stîng, trezind u-l la realitate.

Acele eronometrului se roteau, tresărind la fiecare gradaţie, într-o implacabilă numărătoare inversă.

Schimbă azimutul cu o sută optzeci ele grade si se întoarse pătrunzînd în umbra salvatoare de pe fundul canalului Babelthuap.

Pe măsură ce tetraedrele fantomatice cedau locul pustiului acoperit cu scoici, Chester îşi regăsea calmul. Pe măsură ce creştea adîncimea, albastrul deschis al apei devenea verzui şi căpăta culori de smarald.

Chester se străduia să înoate cu o eficacitate deplină a mişcărilor pentru a-şi păstra respiraţia regulată şi pentru a face economie de aer. Bati- mctrul său arăta patru braţe adîncime cînd zări seurgîndu-se dedesubtul său marginea extremă a podişului de' corali.

înota acum suspendat printr-un neîncetat miracol deasupra unei prăpăstii semitransparente, ameţitoare, pustie.

Exact cu patruzeci şi două de minute mai tîr- ziu trecea strîmtoarea, luptînd împotriva mareei în creştere. Cînd ieşi

la suprafaţă în largul mării, insula Peleliu se confunda cu atolul său, puţin mai înverzită decît lanţul ei de coral. Orizontul era tărcat cu trîmbe ciudate de fum, negre şi ce- nuşii, înclinate spre vest.

Chiar în aceeaşi clipă uruitul apocaliptic îl sili să-şi înalţe privirile: primele escadre de *Corsair*- uri şi de *Hellcat*-uri se îndreptau spre Peleliu.

Şi deodată apărură cu toţii acolo; Bow.l şi Jef- frey, Thomlinson şi Baxter, Rabowski şi Ward: întreaga echipă de şapte. Fără a scoate un cuvînt se aşezară în linie, la o depărtare de cîte o sută de metri.

Chipurile scufundătorilor apăreau şi dispăreau printre valuri, dar Chester nu-i vedea pe toţi deodată pentru ai număra.

Primele explozii zguduiau straturile de aer cald de deasupra Peleliului. Fum şi pulbere, ca de zile mari, începuseră să răscolească în vîrtejuri coco- tierii, cu răsuflarea lor de forjă.

Mugind sălbatic apăru vedeta, foarte joasă; rapidă, avînd bărcuţa pneumatică prinsă la babord, chiar la rasul liniei de plutire. Chester rupse un plic colorant şi marea deveni galbenă în jurul său.

M.T.B.-ul [4] viră larg şi se aşeză pe direcţia scufundătorilor. Şeful de echipaj coborî în *pui*[5] ţi- nînd în mînă colacul "prinde dacă poţi!"

Primul om-broască întinse mîinile şi în clipa următoare se trezi aruncat în barcă. Alt trup sări peste el. Şi încă unul. Cu un icnit de uşurare Chest îşi petrecu braţul prin colac şi. stăpînin- du-şi o grimasă, simţi cum este smuls din apă şi zvîrlit în bărcuţă.

Clătinîndu-se încă, îşi regăsi camarazii sub puntea vedetei speciale.

---

4 M.T.B. : vedetă rapidă (N. T.)

5 Pui : barcă mică cu o singură pereche de vîsle (N. T.)

-... Şapte..., opt..., zece! Unsprezece... Lipsă unul! număra maestrul de cart, luînd poziţie aproximativă de drepţi în clipa în care Chester Ross pătrundea înăuntru prin tambuchiu.

Cei zece înotători de luptă îşi scoteau costumele şiroind de apă. Rămaseră nemişcaţi, peste chipurile lor încercănate de osteneală trecînd o umbră de nelinişte.

- Allen? Unde-i Allen? întrebă Chest cu vocea lui uscată. Ii răspunse o tăcere încordată, ca şi cum nimeni nu l-ar fi auzit.

- De data asta i-a venit rînclul lui Ted Allen, spuse unul, lăsînd să-i lunece scadandrul de-a Lungul trupului, unsuros în ciuda talcului.

- In tot acest dute-vino al debarcării se va găsi vreun şlep care să-l pescuiască, spuse Chester, ştiind prea bine că asemenea născocire nu putea înşela pe nimeni.

îşi lăsă privirile să lunece peste tovarăşii săi; şi oi păstrau o muţenie încăpăţînată. Nu se eliberaseră încă de clipele pe care tocmai le trăiseră, iar mintea lor nu părăsise cu totul adîncurile în care timp de patru ore încheiate luptaseră cu teama şi cu renunţarea.

- înotători japonezi?

Clătinară din cap în tăcere.

Chest deschise uşa ermetică care îi despărţea de o mică sală de duş, pentru a îndepărta stratul de sudoare care-i acoperea trupul.

Oglinda îi trimise imaginea chipului său smead, parcă cioplit cu dalta şi oacheş din pricina sîngeiui indian care-i curgea prin vine.

Scund, foarte vînjos, sublocotenetul Chester Ross absolvise şcoala ele. scufundători-demi- nori ai marinei de la Stokes-Bay. Surprinzătoarea sa agilitate, precum şi o rezistenţă cu mult peste cea obişnuită, făceau din el unul dintre cei mai buni înotători de luptă din Task-Foree.

Unul ci te unul îşi lăsa să joace muşchii încordaţi de efort iar pielea lui brună.se întindea cu supleţe, regăsindu-şi elasticitatea şi alungind încetul cu încetul oboseala.

Wiliy Rand, telegrafistul de pe bordul vedetei speciale, aştepta în *roof* [6] înghesuindu-şi trupul şerpuitor şi deşirat sub tavanul prea scund.

- Trebuie să vă faceţi raportul imediat, Sir!

- Da, ştiu. Primele şalupe vor pleca de aici la....

Consultă cronometrai pe care îl blestemase cu zece minute mai înainte.

- La nouă şi treizeci. De obicei ni se lasă zece minute pentru a redacta,,hîrţoaga‘-! Ross aruncă o privire. Cu maşina de scris-ţăcănirid pe genunchi, cei doi ofiţeri de la informaţii şi începuseră să copleşească scufundătorii cu tăvălugul de foc al întrebărilor tehnice.

- Păi... Tocmai am primit un mesaj, Sir. Ordin să vă transbordăm imediat pe port-avionul Tuscaloosa.

- Ordinul cui?

- Vasul-amiral S.S. Pennsylvania.

Ross aruncă telegrafistului o privire tăioasă ca o lamă.

- Şi... pentru ce?

Operatorul ridică din umeri.

- Nici o explicaţie, Sir. Nici una.

★

Era, intr-adevăr, multă lume pe plajă în dimineaţa aceasta. Iar strigătele mulţimii se pierdeau în uruitul înfundat al resac-ului. [7]

Gîfîind după înotul îndelungat, fata se lăsă pe nisipul fierbinte şi scoţîndu-şi casca de baie îşi scutură buclele brun-roşcate.

Rudi Beiimann se trînti alături de ea atingîn- du-i uşor umărul şi urmări apoi cu un deget distrat perlele de lumină care se rostogoleau pe pielea ei sidefie.

---

6 Roof : încăperea de sub punte (N. T.)

7 Resac : valurile de coastă în direcţia malului (N. T.)

Fata se înfioră sub mîngîiere. încă nu se obişnuise cu această senzaţie, nouă pentru ea; San- dra abia ieşise din adolescenţă. împlinise de curând optsprezece ani şi ân tânăra femeie âncă se mai putea bănui copila. Sandra Mctriwitt părea chiar o puştancă, iar fardul încă timid care îi întărea trăsăturile obrazului nu izbutea, cu toată osteneala, s-o facă să-şi piardă aerul copilăros.

îşi rotunji spatele sub mîna lui Rudi apoi se îndepărtă, pufnind de rîs şi de enervare. întredeschise puţin ochii; nu destul ca el să bage de seamă, dar suficient pentru a-l privi în voie printre genele ei lungi.

Sandra nu îndrăznea încă să-l privească drept în faţă; se temea să roşească.

Prin crăpătura îngustă a pleoapelor ghicea că-i aplecat uşor deasupra ei si şovăind între dorinţa de a o săruta, teama de. a o vedea ferindu-se şi frica de a se face de rîs.

Ca şi cum toţi cei care se scăldau în apele Australiei, îndeosebi cei din Sydney, şi-ar fi aţintit ochii asupra lor şi mai cu seamă asupra lui, Rudi Beumann.

Ea încercă să-şi ţină răsuflarea şi aşteptarea făcu să-i treacă un fior de plăcere prin tot trupul.

Şi el era tînăr. Ii măi iurisise să nu are deeît douăzeci şi trei de ani; isteaţă, ea ghicea că mai pune doi de la el pentru a rotunji. Doi, nu trei; căci pentru a putea face parte din "*Marines*" trebuie să ai douăzeci şi unu de ani împliniţi.

Rudi încreţi buzele, şovăind, încruntă sprâncenele şi îşi trecu repede mîna prin părul său prea blond.

Ea îi privea cu atenţie torsul care nu izbutea să se bronzeze şi ai cărui muşchi se rostogoleau armonios sub piele şi gîndi că este frumos - frumos ca un înger - şi că este nedrept că nu l-a întîlnit decît de opt zile.

Avea cîteodată ciudata impresie că fusese din- totdeauna hărăzită doar lui.

- Dormi, Sandra, şopti el din vîrful buzelor.

Se întinse prelung, de pe acum vicleană, înainte de a deschide ochii.

- Da, recunoscu ea... Poate din cauza soarelui... Spune, Rudi, ce-ar spune ai tăi dacă te-ar vedea aici cu mine? Vreau să spun, ce-ar gîndi ei despre mine?

- Cu siguranţă că n-ar spune nimic. Lucrurile acestea se obişnuiesc şi în America, ştii?

- Dar... în Germania?

Băiatul se încordă deodată. Căuta un răspuns pe care nu-l găsea. Lui Rudi Beumann nu-i plăcea să i se amintească originea. Mai ales cea a familiei sale.

La urma urmelor bunicul său fusese liber în a lua hotărîea de a emigra în S.U.A., în 1920. Vîn- duse lăptăria pe care o avea în Schwarzwald şi aruncase ancora în Argentina o ¡modă a epocii. Tatăl său hotărîse la rîndu-i să se stabilească în America de Nord. îşi ridicase cortul în Wgoming. Un cort mărişor de altfel, de vreme ce avea acum o mare fabrică de hîrtie.

- Te-ai supărat, Rudi?

Sfărîmă o grămăjoară de nisip între mîini apoi cuprinse fata.

- Sînt un prost.

Buzele lor se uniră, la început cu sfială, apoi amîndoi simţiră sîngele curgînd ca lava - la fel cum simţiseră cu patru zile înainte, atunci cînd se treziseră amîndoi pe plajă, noaptea.

Primul se desprinse Rudi şi privi printre buclele ei dacă nu cumva se uită cineva la ei. La vreo zece metri o pcreche rîdea. Simţi cum roşeşte.

- E ora opt. E timpul să plecăm dacă vrei să cinăm la restaurant.

Degetele lui întîlniră foile unei cărţi pe jumătate îngropate în nisip: *Savannah*. O cumpărase tocmai cînd a cunoscut-o pe Sandra.

îi plăcuse din prima clipă, în fusta ei croită drept. O acostase eu stîngăcie... Cu atîta stîngăcie încît ea pufnise în rîs. Era aşa de nostim să vezi un “Marine” roşind de sfială.

Niciodată nu fusese frămîntat în asemenea hal un chipiu de marinar de degetele nervoase ca în ziua următoare, cînd venise s-o aştepte la ora închiderii magazinului, unde. lucra Sandra...

Ea se ridică deodată şi-şi trase în grabă o fustă *corai* şi un *polo*. Rudi o privea cu lăcomie avînd impresia de a fi într-adevăr cel mai norocos dintre bărbaţi.

- Da, trebuie să mergem acasă pentru a ne schimba, o auzi glumind. Nu e bine ca o fată tî- nără să rămînă pe plajă după ee se înnoptează.

El zîmbi şi o îmbrăţişă, amintindu-şi clipa în care se deşteptaseră, cu patru nopţi în urmă, chiar în locul acesta. Vîntul legăna coamele palmierilor de pe faleză. Mareea creştea, iar valurile începeau să le atingă lucrurile. în depărtare, luminile din Sydney străluceau sub bolta de catifea.

O luase încetişor în braţe.

în noaptea aceea fusese a lui şi, mai tîrziu, cînd soarele îi trezi, şi-a dat seama că o iubeşte din tot sufletul.

Chemară un taxi.

2053 Olyrnpus-Pt: un hotel cu balconade din stuc, cu groom[8], restaurant şi piscină. Sandra;tv fi preferat o pensiune de familie sau o mică vilă unde să fie numai cu el în această lună de miere care, aşa cum presimţea, avea să stîrnească multe furtuni în familia ei.

Dar Rudi hotărîse să ascundă în acest hotel de lux tainica lor fericire. De asemeni, nu-i displăcea s-o uluiască pe Sandra: solda pe şase luni de cheltuit în zece zile de permisie! Şi la ce bun să faci economii?.Se întorsese din Tarawa şi insula nu-i lăsase decît un soi de amintiri confuze, un amestec de groază şi spaimă.

înţelegea acum mai bine de ce veteranii îşi făceau de cap şi se întorceau în cartierul West în zorii zilei în furgoanele poliţiei australiene.

---

8 Groom : om de serviciu în livrea, comisionar (N. T.)

Intră în cameră, închise uşa în urma sa şi o deschise larg pe cea cu geamuri. Dedesubt, Syd- ney-ul strălucea cu mii de focuri în noaptea ţintuită cu aur.

- Ştii, Rudi, mă întreb cîteodată dacă e adevărat... Sandra se apropiase fără zgomot. El stinse lumina şi o simţi lipindu-se de el.

- Nu, nu-i un vis, murmură el căutîndu-i buzele...

-...Nu am decît să privesc calendarul, adăugă în şoaptă.

Trei bătăi puternice în uşă ii făcură să tresară. Rudi aprinse lumina. Aproape înfricoşată, Sandra pălise si tremura la pieptul lui.

- Sînt părinţii mei care au pus să mă caute! gemu ea aproape plîngînd. Au venit să mă ia!

Nu se poate: părinţii tăi locuiesc în Kim- berley.

/...

Se apropie de uşa în care răsunau alte bătăi.

- Ce s-a întîmplat? întrebă el cu o voce pe care şi-o dorea fermă.

- Poliţia. Deschideţi!

Rudi Beumann îşi muşcă buzele.

* - Poliţia! hohoti fata. acoperindu-şi pieptul cu mîinile încrucişate.

li făcu semn spre camera de baie în care ea alergă să se încuie.

Doamne!... şi nu are decît optsprezece ani...

Abia trase zăvorul şi uşa se roti pe balamale, împinsă cu umărul. Doi uriaşi cu căşti albe se năpustiră în odaie, rîzînd. îl înconjurară pe R.udi, lovindu-l cu palmele pe spate.

- Aha, băiete! Va să zică aici mi te ascundeai cu porumbiţa ta... Hoţule, hoţule!

Cel mai mare dintre cei doi, cel care purta gradul de *quater maşter* şef se îneca de rîs văzînd mutra încremenită a tînărului marinar.

Era limpede că gusta clipa aceasta în cel mai înalt grad. Fără îndoială că avea o plăcere sadică în a-si îndeplini

treaba lui reglementară de piază- rea cu atît mai mult cu cît se ştia urît de toţi cei din armată şi marină.

- Cred că ştii de ce-am venit, micule?... Singurel pe-aici? Nu! N-o să mă faci niciodată să cred una ca asta, domnule Rrrrudi Boyeman'. [*ley*?

Uşa camerei de baie se deschise şi apăru Sandra cu chipul înspăimîntat.

- Sînt cu el... îngăimă ea.

Cei doi M.P. 1 se întoarseră deodată.

- Oho! ia te uită ce mai bucăţică! făcu ostaşul dezbrăcînd-o din ochi cu neruşinare.

- Fainã! rînji *quartier-maistrul*, cred că nu te plictiseşti cu ea, marinarule?

- încetaţi! încetaţi o dată! scrîşni Rudi. încetaţi ori... Lăsaţi-o în pace! Auziţi, lăsaţi-o în pace!

Cel mai voinic dintre cei doi îl ghionti cu cotul pe celălalt. Era limpede că cei doi M.P. trăiau cea mai grozavă clipă a vieţii lor.

- Sigur că te lăsăm aici, ştrengarule!... Ah! Ah! Ah! se strîmbă şeful, maimuţărind vocea întretăiată a lui Rudi, cai-e, cu pumnii încleştaţi, îl ţintuia cu privirea, gata să-şi piardă cumpătul. Şi apoi, aşa se vorbeşte cu poliţia militară, ce părere ai, Clark?

- Ei, na! Pe chestia asta îi vom lăsa o hîr- tiuţă!

Tipul scoase ou o încetineală calculată o foaie albastră din buzunar, în timp ce camaradul său chicotea cu neobrăzare.

- Tu eşti Rudi Betimann? Operator-telegra- fist, caporal al corpului şase de armată?

- Da, eu sînt.

- Trebuie să te prezinţi mîine la unitate! Poftim foaia de drum.

Cu o plăcere evidentă, găliganul cu cască albă dădu drumul foii să zboare prin cameră.

- Nu se poate, doar mai am trei zile, şefule! Trei zile!

- Ba uite că se poate! triumfă omul. Şi uite foaia ta de drum. Noroc, marinarule!

Se întoarse către tovarăşul său.

- Haide, Clark, să lăsăm porumbeii singuri!

Se aplecară pentru a putea păşi pragul.

- Şi încă ceva, micuţule Boyeman', caută mai ales să nu scapi trenul... înţelegi ce vreau să spun?

îşi încrucişă pumnul ca şi cum ar fi purtat cătuşe şi se făcu că ţinteşte un punct în spaţiu. Trînti apoi uşa şi se îndepărtă chicotind într-una.

Rudi şi Sandra rămaseră o clipă împietriţi, neîndrăznind să se privească.

- Dar mai am încă trei zile! Trei zile, înţelegi!

Sandra îşi reveni şi se apropie să-şi cuprindă iubitul.

- Ştiam că într-o bună zi va trebui să pleci, Rudi, mii de femei cunosc clipa aceasta.

- Da, dar nu în felul ăsta! Ah! nu, nu aşa! N-aveau dreptul să intre aici. Nu!

- Te rog, Rudi... Te implor...

Buzele ei se poticniră în faţa cuvîntului iubitule

- Şi ce-ai să faci tu?

- Te voi aştepta, Rudi, te voi aştepta...

★

Plaja era inundată de soare, ba chiar de mai mulţi aştri, căci aruncătoarele de flăcări ale celui de al treilea val intraseră de cîteva minute în acţiune. Trîmbe dese de fum ascundeau la intervale oameni mărunţi, în salopete tărcate ca blana de leopard, ce alergau ici şi colo, încercînd să se adăpostească de bătaia mitralierelor Kando şi a mortierelor nipone.

Pilotul Dauntless-ului [9] vră pe o aripă şi marea se înclină br-usc în faţa vizorului carlingii.

Pe locul radio-mitraliorului şedea un bărbat cu obrazul masiv, avînd umerii aduşi înainte pentru a putea sâ încapă în locul îngust. Înghesuit între o paraşută şi un post de radio, al cărui mod de funcţionare îi era necunoscut,

---

9 Dauntless : tip de avion cu două locuri, folosit în aviaţia marină (N. T.)

locotenentul Bill Robsky, din corpul Rangers, blestema aviaţia, marina şi armata de uscat la un loc, pentru faptul de a-l fi închis într-o asemenea cutie zburătoare. O cutie zburătoare la cheremul oricărui Mitsubishi 1 japonez.

Robsky tocmai îşi spunea că, pesemne, lucrurile nu prea merg cum ar trebui acolo, cu trei sute de metri mai jos, cînd pilotul scoase o exclamaţie.

- Iată vasul SS Tuscaloosa, Sir. Daţi-mi legătura pe circuitul de apropiere.

- Poftim? se înecă uriaşul, neîncrezător.

Pilotul împinse manşa şi aparatul se înclină uşor în faţă, ca şi cum ar fi lunecat pe o rampă invizibilă.

- Butonul roşu, chiar în faţa dumneavoastră. Cel notat *Dial Look*. Apăsaţi-l cu putere.

Bill Robsky apăsă cu întîrziere. Aruncă o pri- vh'e temătoare înspre Peleliu. Insula dispărea literalmente sub stelele de fosfor şi norii negri ai incendiilor.

Pilotul declan.şă apoi deschiderea carlingii şi parbrizul de plexiglas culisă lăsînd să pătrundă vîntul ca o vijelie.

Oceanul era presărat cu o mulţime de cargouri, unele lăsînd dîre lungi de fum colorat, altele scui- pînd flăcări sacadate. Freamătul salvelor făcea să vibreze ciudat planurile Dauntless-ului.

Bill avea oarecum impresia că asistă la un film de actualităţi căruia îi lipsea banda magnetică.

Un pocnet sec în fuselaj; simţi cum viteza scade brusc. In clipa aceea, mică şi neînsemnată, pista de aterizare a port-avionului Tuscaloosa.

- La naiba! să nu-mi spui că-ţi vei aşeza taxiul pe cutia aia, spuse el, cu gîtlejul uscat.

Pilotul probabil că deconectase circuitul de in- ter-comandă pentru a putea trece pe frecvenţa hatmanuluil, căci nu răspunse.

Dauntless-ul vira din nou, luindu-şi direcţia pc axul vasului apoi începu să coboare ca şi cum aripile nu l-ar mai fi purtat. Bill îşi muşcă buzele. Nu avusese niciodată senzaţia

aceasta. Părea că niciodată pilotul nu va izbuti să atingă micul dreptunghi al pistei de apuntare.

O adiere clătină bombardierul în picaj, sensibil acum la cele mai mici goluri de aer. Port-avi- onul dansa ca o jucărie.

Şi avioanele acelea, împănate, aripă lîngă aripă la capătul pistei şi ale căror elice le zărea rotin- du-se în cercuri de lumină?

Cu siguranţă că se vor face ţăndări în ele.

Brusc, dedesubtul planurilor începu să alerge cu iuţeală marea; clar nu albastră, aşa cum o zărise de cinci ore încoace, nu compactă, curată şi strălucitoare, ci agitată de o hulă urîtă, înspumată, verzuie şi cu valuri ale căror creste se ciocneau ţîşnind în sus.

Cu nasul în paraşuta pe care o ştia de prisos, cu inima la gură, ofiţerul din corpul Rangers strecură o privire prudentă peste umărul pilotului.

Tuscaloosa se apropia în salturi. Pista minusculă a port-avionului nu va fi niciodată suficient de lungă pentru a învinge viteza'de necrezut a aparatului. Batmanul îşi agita rachetele...

Trenul de aterizare se zăvori şi bielele pocniră sub fuselaj ca două împuşcături de pistol. Bill închise ochii cînd zări turelele tunurilor de 40 să- rindu-i în faţă.

Dauntless-ul devie brusc, ţipînd ca o pasăre rănită. Elicea mugi înc-a o clipă apoi tăcu. Doar vîntul şuiera deasupra bordului de atac şi peste muchia carlingii. Bombardierul de vînătoare se prăbuşi deodată şi Bill simţi că este strivit de scaun în timp ce o forţă uriaşă îl trăgea înainte.

Cîrligul agăţă cablul de -frinare rapidă şi aparatul se opri la mai puţin de douăzeci de metri de o escadrilă de Corsair-uri care se pregăteau de catapultare.

- Carată nebunie! Trebuie să iii ţicnit de-a binelea să faci o chestie ca asia! Capcana asta a voastră e o casă de nebuni!

Un Corsair se avîntă u rlînd iar pintenul catapultei lovi 1 imitatorul de cursă din capătul pistei. După ce zbură un timp la rasul apei, vînătorul se ridică greoi.

O sumedenie de roboţi în salopete ciudate şi multicolore alergau încoace şi încolo, cu căşti anti- zgomot pe urechi.

Aripile Daiuotless-iului se st linseră dintr-o dată şi Bill îşi plecă instinctiv capul.

- Locotenente, ar trebui să cobori acum.

în căşti răsună vocea calmă a pilotului, zgîndă- rind neplăcut orgoliul lui Bill Robsky. îşi smulse casca şi se lăsă să lunece pe puntea metalică.

Două Corsair-uri fură catapultate unul după altul şi pista se acoperi de aburi.

Unul dintre roboţi îi arătă cu mî na întinsă o uşiţă care da în pavilionul central. [10] încercînd să răspundă, Bill nu auzi nici sunetul propriului său glas. Se răsuci pe călcîie şi sprîncenele i se înălţară, neîncrezătoare: Dauntless-ul cu care tocmai sosise se înfunda sub punte, purtat de o platformă pătrată.

Un magnetofon răspîndea ordine, seci ca nişte plesnituri de bici. Ultimele Corsair-uri încheiau decolarea. Sus, deasupra flotei, se rotea o escadrilă de avioane de tipul Helldiver, cu trenurile de aterizare scoase în aşteptai'ea apuntării.

Bill Robsky întoarse febril mînerul panoului blindat şi se năpusti într-un coridor. Inchizîncl uşa în urma sa avea senzaţia că intrase în altă lume. Nici urmă de gălăgie; pj-in uşile blindate se auzea înfundat şi nedesluşit. doar zgomotul unor şuierături, ecourile unor aparate de radio şi zumzetul turbinelor.

Puţin uluit, Bill urcă o scară de fier, se încru- cişă eu doi mateloţi ce coborau în goană, lune- cînd cu picioarele pe balustrade, şi ajunse în faţa unei uşi pe care scria OP-ROOM

---

10 Pavilionul central ; numele dat ansamblului de suprastructuri ale unui port-avion şi în special postului de comandă (N. A.)

Uşa se deschise chiar în clipa în care se pregătea să bată, lăsînd să treacă un ofiţer de marină îmbrăcat cu o tunică verde decolorată. Scund, cu părul foarte negru şi foarte scurt, cu pielea întunecată, semăna cu un mulatru. Abia dacă îi aruncă o privire şi mormăi ceva care, în funcţie de dispoziţie, putea trece fie drept scuză, fie drept insultă.

- Asta-i bună!... Ei! aşteaptă puţin! răcni Robsky. Chester Ross, tu eşti?

Oiiţerul rămase o clipă nemişcat înainte de a se întoarce.

- Chiar el! iar în faţa mea se găseşte neîmblânzitul Bill Robsky, din Rangers, zmeul din Air- borne [11].

Bill Robsky şi Chester Ross se cunoşteau încă de la Weşt-Point[12]. Ross terminase cu gradul de cadet. Bill, mai puţin norocos, avea acum o lungă carieră de subofiţer în urma sa.

- La naiba!... Nu ne-am mai văzut de la... De la...

- De la Matanikau[13] din ’Canal, scumpule, zbieră Robsky, în ziua cînd ţi-am scos un ghimpe scârbos japonez din picior, îţi aminteşti?

- Unul mai puţin. Şi s-ar putea afla motivul prezenţei tale pe pluta asta de lux?

- Habar n-am.

- Ciudat. Şi treburile merg chiar atît de prost la Paleliu încît 'marina a fost nevoită să apeleze la viteazul Rob’?

Bill îşi frecă barba aspră a obrajilor.

- Crede-mă că n-am nici cea mai mică idee. Mă aflam în tabăra de instrucţie de la Rabaul, din Noua Britanie, cînd m-au înhăţat maimuţele astea zburătoare!

- Hai! mîrîi Chestor, coridorul ăsta te face să crezi că eşti într-o ţeavă. Să urcăm pe pasarelă. Cel puţin de acolo poţi vedea ce se petrece.

---

11 Airborne: trupele aero-purtate (N.T.)

12e West-Point: Celebră şcoală de ofiţeri în Statele Unite (N. T.)

13 Mic curs de apă pierdut în jungla Guadalcanalului. Americanilor le-au trebuit patru luni pentru a-1 trece (N. A.)

Se căţără pe o scară, pătrunse printr-un man- loh şi străbătu un labirint de coridoare etanşate acustic. Robsky îl ajunse din urmă lîngă un hu- blou.

- N-ai văzut pe nimeni?

Chest clătină din cap, înălţîndu-se pe vîrful picioarelor pentru a încerca să vadă ceva prin hublou.

- Degeaba, domnii ăştia sînt mult prea ocupaţi.

- N-ai încercat să afli ceva?

- Eroii-amfibie nu vor să fie deranjaţi. Fac război, DUMNEALOR! Noi sîntem turişti!

Chester rînji, apoi reluă în şoaptă:

- Se pare că prea merg bine treburile pe insula asta afurisită.

- Pe naiba! Nu-ţi poţi da seama privind de sus...

- Eu vin chiar de acolo, închipuieşte-ţi.

Robsky căscă mari ochii săi cenuşii şi-şi scăr- pină cu degetul -mare cicatricea care-i brăzda obrazul drept.

- Ce spui?... Dar asta înseamnă că faci parte din Task-Force.

- Da şi nu. Comand o echipă de scufundători. Ne-am dus să facem o mică recunoaştere în zori. Galbenii au instalat sisteme de apărare submarină. Iar lucrul ăsta nu se ştia!

Om-broască! Exclamă plin de surprindere uriaşul Ranger. Asta-i bună! Mocirlele Guadal- canalului nu ţi-au ajuns. A trebuit să te bagi şi în torpilele umane!

- Mi-era greaţă de măcelul en-gros!

Robsky îşi bătu tovarăşul pe umăr cu laba lui mare, încît Chester se lovi cu bărbia de hublou.

- Inchipuie-ţi că pramatiile de la Navy erau cît pe-aici să mă ducă şi pe mine: deveniţi seu- fundător-deminor! Misiuni speciale! Supravegherea porturilor!... Aveau cu ce suci mintea unui tip care tocmai fusese spintecat, împreună cu tot batalionul său, la Tenaru. Să fii un specialist, mă rog! Un tip pe care îl cauţi AC AS A LA EL pentru o misiune şi pe care îl aduci înapoi cu mare alai!

Bill tăcu o clipă, urmărind cu privirea un Helldiver cu ampenajul ciuruit de schije, pe care pilotul încerca cu disperare să-l apunteze.

- Şi atunci? întrebă Ross îndreptlrad o privire ascuţită spre ochii uriaşului.

- Ei bine, atunci am spus da! Douăsprezece săptămîni de instrucţie rapidă la Port-Moresby. Rapidă ori ba, era totuşi vorba de Port-Moresby. Coborîri la ţărm, whisky-ul şi refugiatele indoneziene. Altceva decît un cort individual şi raţiile de atebrină de dat pe gît cit îi ziua de mare... Dar ce s-a întîmplat? Ce ai de mă priveşti aşa?

Chester îşi freca cu încetineală o rnînă de cealaltă, cu sprîncenele încruntate.

- Cam încep să înţeleg de ce am venit noi aici, făcu el rostind fiecare silabă în parte. Tu faci parte din Airborne. Eu din JASCO[14]. Nimic comun. Doar un lucru: stagiul ăsta de înotător de luptă. Şi, crede-mă, miroase de la o poştă a oase rupte... De la o poştă, Bill!

Intr-un vacarm de fierărie, vînătorul rănit se sfărîma în clipa acea pe punte. Din ampenajul vertical ţîşneau flăcări înalte. Aproape instantaneu tone întregi de zăpadă carbonică s;au revărsat peste bietul său schelet, în timp ce un robot îmbrăcat în asbest pătrundea şchiopătînd în vîlvătaie. Braţele lui diforme aveau Ia capete eîr- lige de oţel.

Chester întoarse capul seîrbit.

- Ce mai cocteil ni se pregăteşte, bătrîne Bill!

CAPITOLUL II

In ciuda antrenamentului şi a experienţei sale, locotenentul Chester Ross nu putea suferi clipa aceasta. Instinctiv strîngea dinţii în timp ce se aşeza pe bancheta de campanie care, de trei zile, îi servea drept pat.

Ceasul său arăta ora douăzeci şi patrusprezece minute.

Deasupra sa pesemne că marea începuse să devină purpurie, iar umbrele care se năşteau ascundeau complet

---

14 JASCO : Joint Assault and Signal Company (N.A.)

capul periscopului. Cu toate acestea Ross nu se putea împiedica să se simtă încordat la gândul că submarinul aştepta nemişcat la cîţiva metri de suprafaţă, fiind la cheremul oricărui torpilor japonez.

întregul echipaj simţea fără îndoială aceeaşi nelinişte, căci mateloţii, cu ochii aţintiţi asupra cadranelor de cupru, păstrau o nemişcare încăpăţînată.

Cei doisprezece din comando priveau şi ei cu teamă pereţii pătaţi eu ulei şi plini de o ţevărie infernală care le acoperea orizontul.

Deodată generatoarele electrice s-au auzit bî- zîind mai înfundat: un marinar cu torsul gol şi lucios tocmai pătrunsese în intrîndul care slujea drept odaie locotenenţilor Bill Robsky şi Chester Ross.

. Şef ul doreşte să vă vadă imediat! spuse omul trecîndu-şi în dreapta ghemotocul de tutun de mestecat.

Cuvîntul *imediat* îi displăcuse lui Ross, care străbătu submarinul din compartimentul din faţă pînă la postul de veghe al periscopului. In urma lui uriaşul Robsky îşi lovea căpăţîna de toate robinetele.

Comandantul Alex Bucldey sta aplecat, cu obrazul său sever încadrat de barba neagră, deasupra unei hărţi acoperite de relevee. Puse jos un compas, verifică ceva la periscop şi coborî cele 'două minere.

- Gata de coborîre! anunţă el într-un microfon fixat în perete.

- De coborîre, scuipă amplificatorul.

Submarinul se cutremură din toate niturile şi

Al. Bucldey se întoarse spre cei doi, Pentru prima oară un surîs lumina chipul său cu trăsături aspre, iar ochii îi scînteiau şiret.

- Am verificat măsurătorile mele. Sîntem EXACT în punctul fixat. O milă şi o sută douăzeci de yarzi pe telemetru. îmi pare rău, nu mă pot apropia mai mult.

Ross îşi înghiţi cu greutate saliva.

- Cerul?.

- Foarte acoperit. Ţinînd seama că nu e luna, noaptea va fi absolută.

- Marea?

- Hulă uşoară. Nu vă va da de lucru. Nici Vouă şi nici celor două bărcuţe pneumatice.

O tăcere de gheaţă se lăsă o clipă în coridorul strîmt şi scmicilindric- Tomahawk-ul se lovi de ceva tare care frecă coca, tresări răsunînd lugubru, apoi se imobiliză într-un zgomot progresiv de strivire.

Bill Robsky, care era la prima lui scufundare, se încleştase de puţul periscopului.

- Vom rămîne la fund o sută douăzeci de minute începînd de acum, anunţă Alex Buckley tră- glndu-se distrat de barbă. Adîncimea este de zece braţe.

Dintr-un raft plin cu teancuri de hărţi şi de coduri scoase o ploscă argintie cu whisky şi trei pahare de carton.

Pentru întoarcerea voastră a tuturor! scandă el grav. Căutaţi să-l răzbunaţi pe sergentul Evans şi pe cei unsprezece băieţi ai lui.

în pupilele strălucitoare ale ofiţerului de marină apăru o clipă de licărire tristă. Chester Ross îşi aminti că Tomahawkul fusese singurul vas care scăpase din capcana de la Midway, în timpul invaziei. Al. Bucldey locuia în Midway. împreună cu familia sa...

- Nădăjduiesc, spuse Chester cu simplitate.

Alcoolul îi ardea gîtlejul ca focul. Tuşi şi întinse mîna.

- Bill şi cu mine ne vom da toată silinţa, domnule comandant.

- îi vom face' să urle înainte să apuce ei să ne cureţe! supralicită Robsky, lacom.

Buzele lui Al Bucldey schiţară un zîmbet. Chest făcu un semn cu cotul camaradului său:

- Iertaţi-ne domnule comandant. Mă duc să-mi văd băieţii. Şi trebuie să trec să-l văd şi pe ofiţerul de la informaţii pentru ultimele instrucţiuni.

O scurtă strîngere de mînă, aproape pe furiş: Bill şi Ross se pomeniră din nou împreună în compartimentul torpilelor. Echipamentul lor de scufundare, pudrat conştiincios cu talc, atîrna de pereţi.

Cufundaţi în gînduri puseseră mîna pc el tocmai cîrid uşa ovală care despărţea postul din faţă de camera de navigaţie se dădu în lături. Cei doi bărbaţi îşi întoarseră deodată privirile spre intrusul care venea să le tulbure ultima clipă de reculegere. Plini de nemulţumire îl văzură pe lunganul Dale frîngîndu-se în două pentru a putea pătrunde în cabină.

Chipul colţuros, ochii reci şi pătrunzători, un început de chelie: toate contribuiau să-l facă antipatic. însăşi vocea lui rece şi metalică, tăioasă uneori, cînd voia să dea mai multă greutate unei idei, te făcea să nu te simţi în largul tău.

Simţeai că ofiţerul acesta, care răspundea de debarcare, îşi pregătise misiunea cu hotărîre, cîntă- rind ipoteze şi probabilităţi aşa cum îşi calculează martingala un jucător de curse profesionist. In plus, Dale mai făcea parte şi din statul-major interaliat: un lucru de care nici Ross şi nici Robsky nu auziseră vorbindu-se niciodată pînă atunci.

Ofiţerul schiţă o uşoară oprire în pragul panoului etanş, ca şi cum ar fi vrut să se convingă de ostilitatea celor doi din comando.

- Ecou foarte slab pe 340, analiză un difuzor.

Răspunsul sună nedesluşit.

- Ei bine! căpitane Dale, eşti în vizită la *mori tur i*? mîrîi Robsky, cu vocea lui răguşită.

Uriaşul, zeflemist şi plin de viaţă, nu-l putuse suferi pe Dale din clipa în care îl văzuse. De altfel căpitanul Combined-staff ^ului nu făcuse nimic în tot cursul călătoriei pentru a mai strînge puţin legăturile. Neglijase chiar să se prezinte, iar Robsky ii aflase numele de pe plăcuţa de identificare pe care o avea cusută pe tunică.

Dale nu acordă înţepăturii nici o atenţie, străbătu postul torpilelor şi atîrnă o hartă de unul dintre numeroasele manometre.

- Cred, domnilor, că ar trebui să repetăm ultimele instrucţiuni precum şi să fixăm unele amănunte, secrete pînă acum.

Cuvîntul “domnilor” îi displăcu puternic lui Ross, care îşi reţinu un zîmbet răutăcios. Prea mirosea a salon, a bătălie pe hartă între două ceşti eu ceai. Tonul monden nu era potrivit unor oameni care peste cîteva clipe trebuiau să-şi încredinţeze soarta norocului.

- Vă ascultăm, căpitane, scrîşni el aproape de limita politeţii.

Dale se prefăcu că nu observă nimic şi desprinse sulul care se desfăşură singur.

- Iată aici Birmania. Aici, portul Bassein. Ne aflăm exact în faţa iui.

Robsky şi Chester încetară verificarea scafandrului lor negru, urmărindu-l cu atenţie.

Sus; englezii. Jos japonezii. Nici o graniţă: război de gherilă cam peste tot în nord. Plămînul acestui război: Rangoon. Un port legat de regiunea de sus printr-o cale ferată ce duce pînă pe front.

Ross aproba în tăcere. Fără a cunoaşte denumirile geografice, ştia urmarea: Dale le-o repeta într-una. dimineaţa, la prînz şi seara de trei zile încoace.

-...La cincisprezece septembrie, în ziua atacului de la Pelau1, două escadrile de B 29 şi de avioane de tipul Mitchell, de la Ciun-King, precum şi o unitate engleză de bombardiere Halifax care au decolat din Calcutta, şi-au unit forţele pentru a distruge acest cuib de vipere...

- Obiectiv distrus în procent de şaptezeci la sută! recită Robsky îmbrăcînd cu atenţie pantalonii scafandrului său de neopren[15]. Două cargouri scufundate la intrarea în port

---

15 Neoprcncauciuc sintetic folosit la confecţionarea costumelor de scafandru autonom (N. T.)

blochează traficul. Frontul se înăbuşă, vom cîştiga războiul, mi-o gîtul uscat!

Dale îşi manifestă dezaprobarea taătînd distrat cu degetele pe rezervorul de aer comprimat al tuburilor lans-torpilă.

- Din păcate sînt şmecheri şi au îndreptat tra- fieul spre Bassein, port de mîna a doua, legat.şi el de calea ferată, în acest loc! se văicări Ross care nu avea modestia triumfului.

- Vă rog. Deci esenţialul trece prin Bassein. Tancuri, muniţii* arme, întărituri, materiale şi provizii se scurg pe aici înainte de a se îndrepta direct spre zona de luptă.

Ross auzea vocea ofiţerului prin vată; se aşezase pentru a îmbrăca haina etanşă şi se întreba dacă tînăra Lin Wong Hinh mai trăia. Ceea ce, oricît de optimist ar fi fost, părea prea puţin probabil.

- Iată deci situaţia în ansamblul ei. Să mai adăugăm la aceasta că lucrurile nu merg prea bine în partea dinspre Myitkyina şi că Şindiţilor[16] le este din ce în ce mai greu să reziste.

Controlul de la centru anunţă în clipa aceea un interfon în toate compartimentele. Observatorii la postul de navigaţie!

Chester îşi simţi inima bătînd mai puternic. Ordinul acesta, o ştia, pi'eceda, pe oricare submarin din lume, ieşirea la suprafaţă.

Făcu cîteva mişcări pentru a-şi verifica costumul. Aparatul Davis cu circuit închis îl aştepta lîngă compartimentul etanş. Nu-l va pune decît in ultimul moment. Îşi controlă eu grijă busola cu cadran luminos. De ea depindea precizia de-barcării sale. Şi cea a celor din comando, căci el urma să-i călăuzească.

Dale strînsese harta şi desfăşurase un plan la scară mare al regiunii portului Bassein. Delta fluviului Irrauady semăna cu o mare arteră care se ramifica într-un labirint de

---

16 Şindiţi : trupe britanice formate din diferite naţionalităţi (australieni, indieni etc.) care au luptat în Extremul Orient în timpul celui de al doilea război mondial (N. T.)

tentacule înainte de a se pierde în ocean. Fiecare cot constituia un cot natural de necucerit din pricina răspîndirii obiectivelor.

- Aminteşte-mi misiunea dumitale, locotenent Robsky!

Dale rostise aceasta fără a ridica măcar cu un sfert de ton glasul său de gheaţă, ca şi cum pentru el n-ar fi fost vorba decît de enunţarea unei probleme. O simplă problemă de tactică în care riscurile, sîngele şi frica executanţilor nu reprezintă decît simpli parametri.

- Pentru a micşora riscurile a două debarcări succesive, începu uriaşul cu glas monoton, mă folosesc de prilejul debarcării comando-ului Ross. De aici, mă îndrept numaidecît în sus spre Ar- kan ca să studiez posibilităţile introducerii unei grupe de partizani care ar putea paraliza întăririle aduse de japonezi.

- Sau cel puţin ar putea uşura frontul englez, preciza Dale. Şi nu uitaţi că nu trebuie să interveniţi ÎN NICI UN CAZ! Prezenţa voastră trebuie să rămână ascunsă şi japonezii nu trebuie să observe nimic atâta timp cit nu s-a hotărât anga- jarea voastră în luptă.

- Ştiu. M-ai făcut să repet într-una ca o maimuţă toate astea.

- Care sânt punetele-cheie ale misiunii dumi- tale?

De data aceasta Robsky îşi simţi obrajii năpădiţi de roşeaţă şi se stăpîni cu greu. Ofiţerul acesta de salon îl va mai considera multă vreme drept o paiaţă ascultătoare? Unde fusese în zilele Guadalcanalului de îşi lua acum aerele acestea de strateg?

- Ei bine, dumneata, locotenente, ce-ai de făcut?

- Localizarea zonei de activitate, supravegherea itinerarului Ba&sein-Mandalay, găsirea grotelor şi a zonelor de refugiu naturale, planul de nomadizare..., eventual zona de recuperare a pa- raşutiştilor...

- Perfect. Dumneata, locotenente Ross?

- Restabilirea reţelei Parangului de sud, destrămată acum patru luni de către niponi. Dacă e posibil, bineînţeles. In

scopul de a informa pe za- harisiţii ăia de la statul-major despre ce învîrt japonezii la Myitkyina de-i bat la fund pe Limey', bunii noştri prieteni. Dispun de un radio-telegrafist, Rudi Beiimann, şi de doi observatori, John Raid şi Stan Barett. în caz de încurcături, ceea ce se va întîmpla negreşit, trebuie să încerc să ajung pînă la marele Bill Robsky, aici de faţă!

O licărire de plictiseală umbri privirile ofiţerului, singurul lucru oarecum uman ce apăruse în ochii de gheaţă ai căpitanului Dale în tot timpul convorbirii.

- Ai toate şansele, să reuşeşti, locotenente! Prudenţa se impune însă.

- Cei din comando, echipaţi-vă! răsună în difuzor circuitul general. în douăzeci de minute ieşirea periscopului la suprafaţă.

- Prudenţă! rînji Chester. Recunoşti că ţoale deducţiile dumitale nu se sprijină decât pe ipoteze...

- Valabile, locotenente, valabile! Liu Wong Hinh trăieşte -- dovadă că ea a transmis mesajul, comunicînd că încetează orice emisiune şi că japonezii au pus mina pe comando-ul sergentului Evans.

- Atunci de ce nu trimiteţi acolo pe tatăl ei, de vreme ce luptă în marina engleză? El cel puţin este de orgine birmană. Dacă dumneata crezi că indigenii se vor lăsa păcăliţi de culoarea pielii mele!...

- Localnicii, poate nu. Japonezii însă, da. In orice caz de tatăl ei nici nu poate fi vorba. S-ar afla repede de fiul risipitor apărut din nou, ca prin minune, în ţară! Dumneata însă, dumneata, nu va trebui să te arăţi.

- Bine-ar fi să fie aşa cum spui, că de nu cei trei băieţi ai mei şi ou mine am face bine să ne antrenăm de pe acum pentru marathon! Căci de acolo şi pînă la terenurile de vînătoare ale lui Robsky...

- Ai fotografia fetei?

Chester se lovi pe frunte.

- Aici, înăuntru.

- Atenţiune! Atenţiune! Toată lumea în stare de alarmă. Cei din comando-uri în compartimentul central. Scufundătorii la postul de evacuare.

Chester aruncă într-o doară o privire dispreţuitoare lui Dale şi plecă mulţumit că-l părăseşte pe acest om de marmură după o ultimă obrăznicie. Era sătul de a sta închis în cilindrul acesta, în care fiecare zgomot răsuna amplificat şi metalic, în care glasurile celor mai apropiaţi luau intonaţii neobişnuite, în care pînă şi aerul era încărcat cu mirosuri grele de ulei, ba chiar şi de clor.

Pătrunse în cabina echipajului. Băieţii erau aproape echipaţi. Pocnind din degete, făcu semn observatorilor săi, Stan Barett şi John Raid, să-l urmeze. Cei doi scufundători îşi asigurară “Davis”-ul şi pătrunseră la rîndul lor în încăperea maiştrilor.

Chester întîlni privirea neliniştită a prea tînă- rul Rudi Beiimann. li adresă un surîs mecanic.

De ce dracu alesese Dale un asemenea copil pentru misiunea asta; o întrebare pe care şi-o punea de cînd Tomahawk-ul apăruse la suprafaţă, la două ancabluri cle port-avionul Tuscaloosa.

La postul central comandantul îi îndreptă spre un loc cuprins între o măsuţă rabatabilă şi dispozitivul de lansare a geamandurei S.O.S.

- Deschideţi evacuările la şase şi la unu!

Inginerul mecanic apăsă două leviere şi aerul comprimat pătrunse în balastierele laterale cu o presiune de 1800 kilograme pe centimetru pătrat. în clipa următoare coca se ridică.

- Decolăm, domnule căpitan.

- Fiţi gata pentru ieşirea la suprafaţă!

Un marinar cu obrazul lucind dc soare se năpusti în compartimentul central şi apucă volantul de zăvorîre a manlohului. Chester se chirci în timp ce privea spre Stan Baret, un voinic bucălat care vorbea într-una despre fete. Acum însă păstra o tăcere atentă şi nu scăpa din ochi

capacul rotund de deasupra capului său. John Raid, un lungan cu obrajii albăstriţi de barba aspră, părea că se reculege.

- Scoateţi periscopul de atac!

In şuieratul aerului comprimat, tubul lung şi neted ieşi. din puţul său vertical, scoţîndu-şi ochiul de sticlă la opt metri deasupra turnului. Al Bucldey îşi întoarse chipiul cu cozorocul la spate, un gest obişnuit al tuturor comandanţilor de submarine, apoi îşi apropie ochii de cele două oculare.

- Suprafaţa! anunţă o voce încordată.

Al Bucldey se răsuci iute în jurul său şi se îndreptă din mijloc, liniştit. O simplă privire: marinarul deschise zăvorul "Davis''-ului. O băltoacă de apă se prăvăli la picioarele sale; se repezi apoi în sus prin manloh. Chester îl urmă numaidecît, aproape călcînd pe mîinile lui Robsky, care se căţăra chiar în spatele său. Cum ajunse pe platforma de veghe simţi o adiere de aer cald mîn- gîindu-i obrazul. Instinctiv deschise ochii mari.

Cîteva lumini scînteiau, prost camuflate, deasupra apei negre; hula amplă dar nu prea înaltă nu era suficient de mare pentru a putea legăna lunga cocă a Tomahawkului în semiimersie, lo- vindu-se uşor de pereţii verticali ai turnului.

Lui Robsky îi trebui cîtva timp pentru a-şi strecura umerii săi preh laţi şi luă apoi loc pe podeaua spiraiului cu un oftat de uşurare.

- Vezi ceva, Chest?

Ross se ghemui pentru a face loc lui Stan Ba- reft. Aplecîndu-se uşor constată că submarinul nu ieşise complet la suprafaţă; doar turnul ieşea din apă iar coca era acoperită de hula regulată. Marinarul care scruta malul cu ajutorul unui binoclu pentru noapte se întoarse brusc.

- Nu se vede mare lucru, Sir. Portul se află la babord. In mod normal ar trebui să fim chiar în dreptul locului de debarcare.

- Distanţa?

- Să spunem... o mie cinci sute de yarzi. Re- leveu, trei, patru, zero.

- Trei sute patruzeci, repetă Bill Robsky, regi înd săgeata indicatoare a busolei sale.

- Să-i dăm drumul, spuse Chester simplu, co- borînd cu spatele pe scara metalică. Intră în apă repede, fără a atinge puntea nici măcar cu vîrful piciorului. In urma sa, cei trei se lăsară să lunece în linişte, fără o clipocealã.

- Patruzeci de minute, începînd din acest moment, Sir, atrase atenţia marinarul.

Chester îşi făcu vînt puternic din amîndouă picioarele şi în aceeaşi clipă pierdu submarinul din vedere. Lîngă el înota Bill Robsky. In urma lor, Stan Barett şi John Raid. îşi ţineau cu toţii braţele lipite de trup, înaintînd cu lovituri rapide ale labelor, dar de mică amplitudine.

Chester privea cu încordare busola. Nu deosebea nimic la nivelul suprafeţei, decît vîrful valului celui mai apropiat; ştia că cea mai mică greşeală de direcţie l-ar putea duce drept în apărarea japoneză, în vreun recif sau vreun obstacol submarin. In mintea celor patru bărbaţi stăruia fantoma comando-ului Evans, dispărut fără urmă în împrejurări rămase misterioase, la cîteva minute după lansarea sa în apă.

Bill Robsky înota în dîra lăsată de Chester spre a fi sigur că nu-l scapă din ochi prin beznă. Nici el nu folosea muştucul, preferind să păstreze o cantitate cit mai mare de oxigen în caz de nevoie.

- Nici o vedetă de coastă, spuse gîfîit Chester.

Bill îşi scufundă un moment capul sub apă, apoi reapău.

- I-am fi auzit elicele încă de pe sub'.

Peste freamătul valurilor cei patru scufundători începeau să deosebească zgomotul resacului regulat al unei plaje de nisip.

- Atenţie!

Instinctiv înotătorii de luptă rămaseră nemişcaţi. Fascicolul de lumină al unui far mătura marea. Se roti uniform, lumină frunzişul unei păduri, apoi dispăru.

- O hodoroagă! diagnostică Stan cu vocea lui dogită, un hîrb de maşină sus pe coastă. Nu sînt de loc prevăzători, idioţii!

- Britanicii sînt la o mie două sute de kilometri de aici, mirii Raid, care era bîntuit de gîn- duri asasine.

Chester porni din nou să înoate, verificîndu-şi direcţia.

Şi deodată simţiră malul, în imediată apropiere, nevăzut dar vestit de rostogolirea primelor valuri. Cei patru bărbaţi luptau împotriva curentului, temîndu-se să nu fie aruncaţi la mal. Din- tr-o singură mişcare muşcară muştucurile şi se frînseră în două.

Chester Ross înota drept înaintea sa, deschizînd fără rost ochii mari, într-o beznă de nepătruns. Cîteva valuri se prăbuşiră asupra lui, scutu- rîndu-l uşor. Simţi în sfîrşit nisipul atingîndu-i degetele întinse în faţa obrazului şi îşi îndreptă bustul. Un val mai puternic decît celelalte îl ros- togoli şi se trezi aruncat pe mal de-a valma cu spuma. O lizieră întunecată şi crenelată mărginea plaja de nisip alb. în dreapta se iveau din apă vârfurile cîtorva stînci; pe lîngă ele probabil că trecuseră înotătorii.

Bill Robsky sosi ca o torpilă, ridicînd îndelung nisipul înainte de a se opri, în timp ce marea se retrăgea.

Totul era nemişcat, iar tăcerea, tulburată doar de mugetul talazurilor ce veneau să se sfîrşească pe panta lină, nu trăda nici o prezenţă.

Trăgînd aer în piept, Chester îşi scoase masca şi făcu ochii mici înainte de a se ridica într-un cot.

“Minutul adevărului! gîndi el. Poate ne-au văzut şi aşteaptă să ne pună arma în piept!... Stupid! Imposibil să poţi distinge un *cauciuc* în bezna asta!”

Se ghemui, îşi descălţă labele de cauciuc şi ţîşni înainte. Plaja se dovedea a fi mult mai lată decît prevăzuse Chester Ross; avu neplăcuta impresie că silueta i se desprinde timp

de un veac întreg pe albeaţa nisipului. Se prăbuşi în sfîrşit printre tufe de lămîi şi trunchiuri aspre de palmieri.

Bill se lăsă să cadă lîngă el cu un icnit de tăietor de lemne. Stan şi Raid păreau să-şi fi ales locul de aterizare ceva mai la dreapta.

- Ei bine, scrîşni Bill, incapabil să-şi ţină gura mai mult de două minute, am încurcat-o!

Chester încleştă dinţii. E adevărat, li se anunţase o noapte întunecoasă... dar nu aceasta. întunericul era necesar pentru o asemenea debarcare.

Dai' nu mai lipsea mult ca să devină o primejdie de moarte. Ştiau cu toţii că nimic nu era mai potrivit decât o beznă totală pentru a da buzna în reţelele de sîrmă ghimpată, a da peste un post de pîndă sau a porni pe un cîmp de mine, cu degetele în ochi.

- Ruinele sînt chiar pe plajă. Şi puţin mai în spate, reaminti Bill în şoaptă.

- Pista de la Akyab se află înapoia lor. Acolo am zărit adineaori maşina. îl voi trimite pe Stan Barett spre stînga. Eu o voi lua spre dreapta, murmură Chester, care nu avea de gînd să prindă rădăcini pe fîşia aceasta de nisip, patrulată, desigur.

Se tîrî spre dreapta şi îl găsi pe scufundător ghemuit în spatele unui trunchi.

Ai văzut ceva?

Omul tresări, nu simţise apropierea şefului său pe nisip.

- Nimic. Raid e în dreapta. I-am spus să nu se îndepărteze. Ce spuneţi, Sir, tot am făcut ceva mai mult decît comando-ul Evans, am ajuns pe plajă!

Chester ridică uşor din umeri. Găsise şi momentul să-i amintească asta! Contmuîndu-şi tî- rîtul ajunse la Raid. înotătorul de luptă îşi scoase din teacă pumnalul şi, lipit de pămînt, îşi aştepta superiorul ţinînd asupra lui ochii cu pupilele dilatate.

- Calm, John. Ia-o spre dreapta de-a lungul lizierei cam... trei sute de yarzi.

- Dacă e vorba de ruine, sînt acolo, răspunse omul întinzînd mîna într-o direcţie nedefinită. Ai putea crede că sînt stînci.

- Le-ai văzut?

- Sigur! Un chei vechi părăsit şi o baracă părăginită.

- în regulă! Du-te şi caută-i pe ceilalţi!

Scufundătorii se regăsiră toţi patru într-o casă veche şi dărăpănată care pe hărţi era reprezentată cu semnul convenţional pentru mori. Nu mai rămăseseră decît patru ziduri crăpate, un debarcader prăbuşit peste piloţii săi şi o poartă cu balamalele ieşite, gemînd în bătaia vîntului.

După ce îi postă pe Stan şi pe Raid, Chester se întoarse pe cheiul dărîmat.

- Căpitanul nu s-a înşelat cu mult. spuse el în timp ce camaradul său semnaliza înspre larg cu o lampă cu filtru verde.

- Sper că nici o vedetă nu-mi studiază semnalele în clipa asta.

- Ar fi fost mai bine dacă ne-am fi întors să-i căutăm!

- Nu. Aşa merge mai iute. Trebuie s-o şterg de aici cît mai repede, Chester. Dă-ţi seama eă am de bătut pînă în zori o cale afurist de lungă pentru a atinge podişurile. Fără a mai pune la socoteală şi căratul materialului. Pe cînd tu ai şi ajuns, sau aproape.

Chester nu răspunse. Nimic de spus la asta. Da, ajunsese, dar cît ar fi dat să se piardă şi el în junglă, în loc de a pătrunde, la noroc, într-un oraş din care nu cunoştea nici măcar o stradă, printre nişte locuitori despre care nu ştia nimic. Şi toate acestea pentru a pune un nume şi o explicaţie pe douăsprezece morminte anonime.

- încetează semnalele, totul e negru. Doar nu sînt orbi!

- E curent. Dovadă că...

Bill se aplecă repede şi Chester îl imită. O fracţiune de secundă mai tîrziu, o maşină trecu zgomotos pe faleza îngustă. Cei doi bărbaţi zăriră un moment farurile clipind prin vegetaţie.

- O să sfîrşească prost dacă mai rămînem mult aici, bătrîne. Chest. Cu siguranţă că japonezii patrulează pe plajă.

- Nu. Ei ştiu că sîntem ocupaţi la mii de mile de aici şi că britanicii nu-şi pot permite o contra- debarcâre în toată regula. Ş-apoi frontul este la o mie două sute de kilometri. Ce mai vrei?

Uriaşul se strîmbă neîncrezător. Tocmai se pregătea să răspundă, cînd primul dinghv1 hîrşîi pe nisip la oarecare depărtare de chei.

Amîndoi se repeziră deodată să-i ajute pe cei din comando, care debarcau în tăcere.

Chester le arătă baraca cu mîna şi cei şase oameni se făcură nevăzuţi fără a scoate un cuvânt. Ateriză şi cel de al doilea dinghy. Imediat Chester îl zări pe Rudi Beiimann cramponat de postul său de radio. Ii ajută să iasă din barca pneumatică.

- Toate merg strună, puştiule. Nici urmă de japonezi la două mile împrejur. Dorm cu toţii!

Rudi îşi aruncă aparatul pe umeri şi porni aplecat către ruine.

Cele două bărci se goleau de aer prin tăieturile făcute cu cuţitul într-o bolboroseală abia auzită. Băgând pumnalele la loc, în teacă, cei doi dusei'ă împreună cauciucul desumflat sub chei şi îl aco- periră cu bolovani.

Chester simţi o mînă apăsîndu-l pe umăr. Nu avea nevoie să se întoarcă pentru a ghici ce voia să-i spună voinicul Robsky.

Cei doi camarazi rămaseră o clipă faţă în faţă fără a rosti un cuvînt. Fiecare încerca zadarnic să desluşească trăsăturile celuilalt, spre a găsi un pic de căldură omenească, un fel de colac de salvare de care să se agaţe înainte de a face saltul necunoscut.

- Raid şi Stan au îngropat “Davis”-urile lîngă colţul dinspre vest al barăcii, rosti încet Bill Robsky, pentru a rupe tăcerea grea care îşi făcea loc între ei ca o prăpastie.

- Dacă ar fi după mine, şuieră Chester Ross, mi-aş lua înapoi scafandrul şi aş spăla putina la repezeală!

Robsky îşi duse ceasul în dreptul ochilor.

- Orele douăzeci şi trei şi şapte minute. Trebuie să se fi scufundat.

Acum invidia din toată inima pe cei patruzeci dc oameni închişi în cilindrul acela orb pe care îl blestemase de atîtea ori de-a lungul zilelor trecute.

Chester privea în larg, unde talazurile îşi legănau spuma lor fosforescentă într-un muget neîntrerupt. Rîse în tăcere.

- Mi-ar place să fiu în locul tău, Bill.

- Ştiu. Ai o treabă afurisită. Dar orice s-ar întîmpla ştii că te poţi bizui pe mine, nu?

- Pesemne că asta se va petrece prea repede pentru a mai avea timp să mă gîndesc la tine... Ceea ce mă scoate din sărite este faptul că eu sînt aici, iar asexuatul ăla de Dale, care a pus la cale toată această poveste, se află la adăpost, tolănit în cuşeta lui, ronţăind doughnuts 1 şi visînd la biroul său cu aer condiţionat!

O pală de vînt făcu să foşnească coroanele palmierilor iar Bill aruncă o privire bănuitoare în jurul său.

- Ar trebui ca tipii care aranjează pe hîrtie expediţii de soiul ăsta să fie obligaţi să le şi comande, spuse Chester. Asta i-ar face mai prudenţi.

Cu un zîmbet crud, Bill întinse brusc mîna:

- Bye Cheşt, nu-ţi urez noroc, ştii că asta poartă ghinion.

Chester Ross strinse mîna întinsă şi urmări umerii uriaşului topind u-se în întuneric. Cîteva clipe mai tîrziu scrîşnetul aproape imperceptibil al pietrişului vestea că cei doisprezece porniseră marşul lor forţat.

Jurmdu-se că la înapoiere îl va jupui de viu pe căpitanul Dale, pătrunse la rîndul său în baraca cu schelăria dărîmată care îşi înălţa grinzile rupte mai negre dccît cerul.

Stan şi Raid aşteptau aşezaţi spate în spate şi scrutau noaptea. Rudi Beumann scoase casca costumului său,

descoperindu-şi părul blond. îşi păzea aparatul, nemişcat, din cauza neliniştii

- Acum e rîndul vostru, băieţi, anunţă Chester dintr-o suflare. Stan, vei ajuta pe Beumarm să ducă emiţătorul. Raid, tu vei încheia plutonul!

CAPITOLUL III

Vila se profila ca o umbră chinezească pe gura viului Irrauady.

Era alcătuită dintr-un bungalov înconjurat de o verandă dreptunghiulară ce se ridica deasupra solului şi dintr-un mic pavilion, cu acoperişul din frunze de palmier, la o oarecare depărtare de locuinţă. O trecere acoperită înlesnea calea spre pavilion în timpul anotimpului ploios.

Pavilionul era pustiu. Cel puţin aşa glăsuiau informaţiile lui Chester Ross.

De jur împrejurul bungalovului se întindea o peluză de gazon mărunt. Cîteva boschete tăiate îngrijit îşi desenau în grădină arabescurile complicate în jurul unui iaz artificial. Prin ochiurile camuflate ale unei ferestre se strecura o lumină albăstruie.

Ross se gîndea că într-adevăr tatăl tinerei Liu.Wong Hinh îşi îndreptăţea renumele de bogătaş.

Ceea ce la urma urmei era foarte explicabil pentru un fost contrabandist.

Se mai gîndea că banii nu au miros şi că în partea aceasta a lumii, atît englezii cît şi băieţii *Unchiului Sam* nu erau cîtuşi de puţin stăpîni. Lucrul acesta îl pusese pe gînduri.

Deprins în ultimii doi ani cu viaţa unui scufundător, pentru care lupta se rezumase întotdeauna la o situaţie limpede şi simplă, avea acum impresia foarte clară că păşeşte pe un teren nesigur.

- Bine meşterit bîrlogul ăsta al lor, Sir. Şi e singurică, colea-năuntru?

Chester întoarse încet capul spre Stan Barett care sta ghemuit lîngă el şi înţelese că omul vorbea doar pentru a

încerca să risipească teama care îl cuprinsese de cînd urcase pe coama dealului.

- Rămîi aici, împreună cu Raid, ordonă Chester cu o voce abia auzită. Mă voi duce singur. Dacă se întîmplă ceva, nu-mi veniţi în ajutor şi încercaţi să daţi de Robsky. Drept spre vest.

Chester mai aruncă o privire spre Rudi Beumann, agăţat de emiţătorul său ca de un colac de salvare, şi porni.

Primii zece metri îl aduseră pe latura din dreapta a clădirii birmane. Saltul următor îl făcu să dispară sub un.arbust exotic. Peluza înăbuşea zgomotul fugii sale. Se opri pentru a privi împrejur.

Contrar aşteptărilor, săritura *sa* nu declanşase iadul. Poate că pînă la urmă Dale avusese totuşi dreptate susţinînd că Liu trăia singură de cînd îi plecase tatăl în nord, împreună.cu englezii.

îşi reaminti pe scurt povestea fetei.

Tatăl ei, marinar şi pescar, se însurase după obiceiul birman cu o fată de la munte, care îi dăruise doi fii şi apoi pe Liu. După ce a făcut avere, s-a grăbit să-i renege pe toţi aceştia, ţinînd morţiş să 'facă pe *gentleman*-uL Pe toţi ÎN AFARA de Liu, a cărei frumuseţe îi putea întări reputaţia şi spori influenţa.

Wong Hinh se îndeletnicea cu contrabanda. Şi pesemne că se îndeletnicea destul de serios de vreme ce în cîţiva ani adunase atîtea lire sterline încît devenise un personaj respectabil şi respectat pînă la Rangoon.

Primul lucru pe care l-a făcut după aceea a fost să-şi clădească autoritatea şi izbînda pe cea mai înaltă colină din Bassein, cea care domina portul. (Fără îndoială că aici se putea bucura de mai multă linişte în vederea anumitor relaţii trecătoare...)

Liu, fiica sa, era pe vremea aceea ferecată cu grijă într-un colegiu din Anglia. S-a întors cînd a împlinit douăzeci de ani, specializată în Shake- speare, în British way of life şi mai

britanică decît o englezoaică. Tatăl ei i-a putut găsi astfel cu uşurinţă o slujbă la postul de radio din Ran- goon.

Chest răsuflă adine şi ridieîndu-se In mîini ţîşni deodată de la pămînt. După trei secunde dispăru într-un tufiş uriaş, la mai puţin de zece metri depărtare de verandă. Se lipi de pămînt ţinîndu-şi răsuflarea puţin gîfîită şi ascultă. Ne-număratele zgomote ale portului se înălţau spre cer, dar nici un strigăt de alarmă nu tulbura liniştea nopţii.

Domnia-sa, domnul Wong Hi.nh nici nu bănuia că englezii aveau intenţii foarte precise cu progenitura sa. Folosindu-se de ameninţarea că vor da în vileag anumite întîmplări tulburi din viaţa tatălui, le-a fost foarte uşor să-şi asigure fidelitatea tinerei Liu. De altfel nu era o taină pentru nimeni că fermecătoarea Liu nu putea suferi nimic din ceea ce era "băştinaş", uitînd că ea însăşi era o reprezentantă pură. Şi o dată intrată în horă... Metodele folosite de serviciile speciale sînt cam aceleaşi în toate taberele. Iar fata nu dorea decît să-şi slujască stăpînii, garantînd prin aceasta o provizorie onorabilitate casei părinteşti.

Dar britanicii vedeau departe. Şi mai ales *In- teligence-Serince*-ul. De altminteri nu trebuia să fi cititor în stele pentru a înţelege că după invazia Ncui-Britanii, a insulelor Salomon şi a Sin- gapurului, cea a Birmaniei nu se va lăsa prea mult aşteptată.

Cînd japonezii îşi desfăşurară soarele la opt martie în faţa Rangoonului, nu găsiră picior de englez. In schimb britanicii le lăsaseră cea mai cumplită capcană otrăvită: o reţea de informaţii perfect rodată şi integrată ţării.

In clipa în care zări umbra zveltă a unei fete profilîndu-se la fereastră, Chester se lipi instinctiv şi mai mult de pămînt. Fata părea că ţine o carte în mină.

Apariţia nu dură decît o clipă. Fără îndoială că tînăra străbătuse încăperea.

"Divina creatură a lui Dale!- făcu Chester în gînd, cu cinism.

După ce mai cercetă încă o dată colţurile întunecoase, se desprinse din tufişul care îl ascundea. Podeaua verandei, făcută din şipei de lemn, trosni uşor cînd păşi pe ea. Cu prudenţă, mai mult alunecă decît înaintă şi ajunse la o uşă făcută din plasă de sînnă împotriva ţînţarilor şi acoperită cu o perdea groasă.

De cînd Rangoonul fusese pe jumătate distrus de brutele acelea din U.S.A.A.F. întreg traficul se mutase la Bassein. Reţeaua Parang-Sud, pînă atunci secundară, devenise astfel o slea de prima mărime pe firmamentul serviciilor secrete aliate. O adevărată mină de informaţii... pînă la brusca dispariţie a comando-ului Evans, venit să instaleze o radio-baliză în vederea unui viitor bombardament.

Cu exact patruzeci şi opt de ore mai tîrziu blajina Liu transmisese S.O.S.-ul, iar de atunci peste supravieţuitorii din reţeaua Parang-Sud se lăsase tăcerea. In caz că supravieţuise cineva...

Chester zări deodată pe tînăra femeie. Era singură şi: sta cu spatele spre el. înfăşurată într-un sinh[17] larg de culoarea jadului verde, se aşezase în faţa unei mese de lucru şi citea o revistă. Ghicea că nu era mai înaltă decît el, cu alte cuvinte că era foarte micuţă. Din cînd în cinci se puteau desluşi frînturi de muzică de la un aparat de radio reglat în surdină.

Chester apăsă pe clanţă. Uşa se deschise ro- tindu-se. înlăturînd încet perdeaua cu o mînă, pătrunse înăuntru. Covorul gros de lînă îi înăbuşea paşii.

Încăperea în formă de semicerc îşi etala ostentativ mobila în stil victorian de un lux ţipător.

întreaga fereastră monumentală era acoperită de perdele grele de culoare roşie, prinse în cremone de bronz.

Cu un fel de presimţire, tînăra femeie ridică privirile către o oglindă de perete şi îşi înăbuşi un strigăt. Ţîşni din fotoliu ducîndu-şi amîn- două mîinile la gît.

---

17 Sini. : haină d« casă orientală, în gentil kimonoukn japonez (N. T.)

- Cine... Cine eşti? bîlbîi ea acoperindu-şî sînii agitaţi cu marginea sinhului.

Chester remarcă că era de o frumuseţe ciudată, cu părul ei negru şi lung, cu ochii migda- laţi şi cu pupilele de jăratec. Şi în acelaşi timp se gîndea că el însuşi arăta deosebit de respingător, cu echipamentul său negru, cu chipul transfigurat de frică şi ţinând în mînă coltul pe care îl primise drept unică armă.

Cîntărind-o îndelung şi fără jenă, străbătu apoi repede încăperea şi deschise o uşă. Aceasta da într-o cameră cu patul desfăcut. Pustie.

Fata nu se clintise şi, înnodînd stofa de mătase pînă în gît, nu-l părăsi din ochi pe Ross, urmărind u-i fiecare mişcare. Teama părea că o pă- răseşte treptat.

- Eşti singură?

îşi trecu vîrful limbii roze peste buzele uscate, înainte de a răspunde.

- Se pare că da.... N-ai decît să cercetezi!

Ross îi aruncă o privire surprinsă. Nu se aşteptase de loc să-şi recapete stăpânirea atît de repede.

- Şi singurătatea nu te înspăimântă în timpurile acestea tulburi? întrebă el ironic. Ştii doar că NU E BINE SĂ TRĂIEŞTI FĂRĂ PRIETENI ADEVĂRAŢI, mai ales cînd e vorba de o femeie frumoasă!:

Se opri în mijlocul încăperii şi dîndu-şi seama cît este de inutil şi de ridicul puse coltul la loc, în tocul său.

- Prietenii mei au plecat, recită fata, dar VOR REVENI ÎNTR-O ZI!

Se linişti parcă dintr-o dată.

- încetasem să cred că va mai veni cineva, surise ea, întinzînd o mână cu degete lungi şi subţiri. Despre partea a doua a parolei nu mi s-a spus nimic.

- Am fost toată viaţa poet, mărturisi Chester cu modestie.

Se aşează intr-unui din fotolii şi îl îndreptă spre uşă.

- Avem să ne spunem o groază de lucruri, Liu, ştii asta? O groază! începu el cu o voce metalică.

Tînăra femeie îl privi fix, apoi arunexndu-şi pe spate părul ei lung cu o mişcare plină de graţie, se aşează la rândul, său într-un *rocking-chair* 1 din bambus. îşi privi unghiile înainte de a ridica privirile spre Chester care nu încetase nici o clipă s-o pîndească. O ghiceai crispată în ciuda liniştii aparente pe care o afecta.

- E vorba de un examen? se interesă ea cu voce suavă.

Ross încetă s-o privească şi se uită la ceas.

Orele douăzeci şi trei şi patruzeci şi şapte de minute; Stan şi Raid probabil că sînt prin apropiere, răscolind bungalovul pentru a descoperi o eventuală capcană.

- Nu. Nu-i voi'ba de un examen, Liu, făcu el apăsînd pe fiecare silabă în parte. Trebuie să recunoşti însă, că nu pot să nu fiu prudent, ştiind mai ales că reţeaua Parang-Sud a fost pe trei sferturi distrusă. Şi mai eu seamă după moartea băieţilor sergentului Evans,'

Ea aprobă şi chipul i se umbri.

- Iţi stau la dispoziţie pentru tot ce doreşti să afli.

Chester sîsnţi că o jignise. Ar fi vrut să-şi îndrepte greşeala.

- Şi apoi să-ţi dai seama că parola de recunoaştere nu este suficientă. Dacă japonezii ar fi pus mîna pe dumneata ar fi aflat-o într-un fei sau altul, cred că nu te îndoieşti de acest lucru. Am avut în mînă fotografia dumitale...

Şi semăn? spuse ea în bătaie de joc.

îi zîmbi.

- Fetele frumoase nu se schimbă niciodată. Ce mai face fratele dumitale?

- Negustorul de mătăsuri sau marinarul?

Chester simţi lovitura,

- Să începem cu Ritwak, mezinul.

- A plecat, la fel ca atiţia alţii, atunci cînd au venit japonezii. Locuieşte într-un *tarong1* în munţi. într-o bună zi se va întoarce. îmi închipui că este un bărbat în toată firea acum. Celălalt frate a fost ucis. Nu ştiai?

Chester se încruntă, regretînd sincer gafa sa brutală. Dar de unde ar fi putut afla de moartea fratelui!

- Nu ştiam. Făcea parte din vreo grupă de partizani?

Liu îşi îndreptă mijlocul, punîndu-şi amîndouă mîinile pe spetezele lustruite.

- Nu sînt partizani în sud. Japonezii ţin prea bine în chingi populaţia. Sînt lipsiţi de milă şi fiecare ştie ce-l aşteaptă dacă explodează doar o singură grenadă în tîrg! Ne-au demonstrat-o din capul locului. Fratele meu a fost prins cu prilejul unei razii.

- Şi apoi?

- N-a mai fost nici un apoi.

- Înţeleg, murmură Claester.

- - Mama a plecat şi ea în nord.

Chester Ross căută prin buzunarele echipamentului său negru şi găsi un pachet de ţigări aproape uscat. Căuta cu privirea o scrumieră. Liu îi întinse o brichetă masivă de forma unui tun de marină din veacul al XIII-lea.

- Cred că arzi de nerăbdare să ştii dacă japonezii m-au reperat ori nu, spuse ea stingînd flacăra. Cu alte cuvinte dacă te afli într-o capcană sau nu?

Trase nervos un fum şi dădu din cap.

- Povesteşte-mi cum au pus mîna pe reţea... Ce-au făcut după asta, măsurile pe care le-au luat. Cei ce par a fi scăpat. Ceilalţi... în sfîrşit, tot!

Liu Wong Hinh opri legănatul scaunului, se ridică mlădioasă şi se apropie de geamul ferestrei uriaşe. O poală a sinhului lunecase în lături. Se acoperi cu o mişcare înfrigurată. Se vedea că vrea să concentreze în cîteva fraze scurte povestea celor două tragedii: a reţelei britanice şi a comandoului Evans.

Auzind zgomotul îndepărtat al macaralelor, Ross se gîndi că traficul în port era, ca în fiecare noapte, în plină activitate, aruncînd în bătălie în- tărituri şi materiale laolaltă.

Scîrţîitul ascuţit al unei şipci ele parchet în spatele său îi atrase atenţia. Se gîndi la Raid şi la Stan care pesemne: că-şi terminau cotrobăitul.

- Ştii, desigur, că Parang-Sud era o reţea introdusă în vederea obţinerii de informaţii. în nici un caz nu trebuia să treacă la acţiuni directe, începu Liu. De altfel nici nu avea mijloacele necesare pentru aşa ceva. La început era alcătuită dintr-un pescar, pentru supravegherea unităţilor navale japoneze care intrau în golf. un medic al spitatului Hoi-Kheo, care să furnizeze precizări despre regimentele şi corpurile de armată ce se aflau în luptă, şi un docher în vederea traficului din port. Eu însumi transmiteam informaţiile. Parang-Sud putea deci să dea o situaţie aproximativ completă asupra activităţii japoneze în regiune.

Chester înălţă capul. Parchetul trosnise ceva mai tare în spatele său. Strînse pumnii, sperînd. din toată inima, că era vor&a într-adevăr de Raid. Primise ordinul de a se sacrifica pentru luarea de contact şi ştia foarte bine la ce se expune în caz că Dale s-ar fi înşelat, fie şi cu puţin!

- Dacă înţeleg bine, toate au mers perfect în- cepîncl din martie ’42 şi pînă în octombrie ’43, data masacrului Evans.

Liu crăpă puţin perdelele grele şi privi în direcţia portului cufundat într-o beznă adîncă.

Luna răsărise de curînd şi lumina slab orizontul, răsfrîngîndu-se în mare.

- Mesajul care îmi anunţa sosirea Boome- rang-ului pentru debarcare l-am primit la 25 octombrie pentru data de 26. Ong Loy, pcscarul, trebuia să iasă în întîmpinarea comandoului pe care urma să-l transbordeze de pe submarin, la trei mile în larg...

- In ce scop venea acest comandou? O întrerupse Chester brusc.

Simţea că tînăra femeie se încordase aproape imperceptibil, nesuportînd să fie bănuită cînd spune adevărul.

Liu lăsă perdeaua să cadă, închizînd mai mult ochii ei negri.

- Presupun că ştii la fel de bine ca mine.

- Poate că,nu mă vei crede, dar nu ştiu! Nimeni nu a crezut necesar vreodată să-mi spună ce căuta Evans în colţul ăsta blestemat.

Liu îşi trecu repede limba peste buzele roze. Fără doar şi poate nu credea un cuvînt din cele ce-i spunea.

- O radio-baliză. Emite un semnal continuu care serveşte la călăuzirea bombardierelor voastre către anumite obiective, chiar pe timp lipsit de vizibilitate.

- Statul-major avea de gînd să repete lovitura de la Rangoon?

E destul de limpede, nu?

- Te sfătuiesc să nu te superi, Liu. Singura noastră posibilitate de a supravieţui aici este de a ne păstra sîngele rece. Şi apoi?

Tînăra birmană se bosumflă şi sprâncenele ei se apropiară formînd o singură linie subţire şi neagră. Chester socoti că fata asta avea temperament şi o umbră de surâs destinse trăsăturile sale încordate.

- La ora stabilită Ong Loy ieşi cu barca lui de pescuit să-şi strîngă plasele.

- Japonezii nu supravegheau intrarea în golf cu vedetele?

- Ba da. Dar, ca oricare pescar, Ong Loy avea dreptul să iasă pentru a-şi face meseria, Trebuia să debarce comandourile într-un golf şi să se întoarcă în zori.

Liu desfăşură, cu o singură mişcare din încheietura mîinii, un evantai din lemn de santal.

- Eram aici când s-a petrecut “totul”, şopti ea arătînd spre fereastră. Marea s-a luminat dintr-o dată. Intîi două rachete luminoase. Apoi trasoare. Una dintre vedetele lor rapide părea că vînează barca lui Ong Loy. Toate vasele de război din rada portului au tras cu proiectile luminoase. Vedetele au mitraliat bărcuţa pînă n-a mai rămas nimic din ea...

- Nimic?

- Nici un supravieţuitor. Nici o bucată de lemn. Nimic. A doua zi au anunţat că respinseseră o încercare de debarcare britanică. Şi au împuşcat vreo zece suspecţi.

- Suspecţi?

- Nişte nenorociţi care probabil că au fost prinşi în noaptea aceea după ce sunase stingerea.

- Şi Ong Loy?

- A murit împreună cu ceilalţi. în săptămîna care a urmat, marea a adus trupurile cîtorva din comando. M-am dus să-i văd. Mă temeam prosteşte că tatăl meu să nu fi comandat expediţia. Ştii unde se află tata?

Ross îşi aminti deodată că Dale îi interzisese cu stricteţe să spună unde lupta Wong Hinh, din motive, evident, de siguranţă. Japonezii obişnuiau destul de des să scrie combatanţilor de pe front, atunci cînd le cunoşteau familiile...

- Nu. Nu ştiu unde este. Şi Ong Loy?

- Ciuruit de gloanţe. A fost aruncat de valuri după trei zile.

Chester tesări fără să vrea.

- Eşti sigură de lucrul ăsta?

- Foarte sigură.

Trase adînc din ţigară şi suflă cu voluptate două fumuri lungi şi albăstrii. Tutunul destindea treptat nervii săi întinşi de ultimele trei zile ca strunele unui pian.

Aşadar, dacă japonezii n-au pus mîna pe Ong Loy şi-au tăiat singura calc care îi putea duce spre restul reţelei.

Chester Ross se întinse îndelung, se ridică şi deschise uşa dinspre verandă. Raid intră ca la el acasă, urmat de Stan Barett care îl ajuta pe Rudi să ducă emiţătorul.

Dintr-un reflex caracteristic, cei trei bărbaţi o priveau pe Liu, care stătea uluită şi nemişcată lîngă perdelele roşii. Ca o adevărată asiatică încerca să pară nepăsătoare, dar freamătul nărilor îi trăda surprinderea.

Sc întoarse aproape cu indiferenţă spre Chester Ross.

- Mi-ai fi putut spune că sînteţi patru. Să pun pe seama prudenţei? spuse ea într-o doară.

- Bunul simţ numai.
- Şi aveţi de gînd să rămîneţi mult aici?
Ross şovăi o fracţiune de secundă.
- Nu ştiu. Probabil că da.
Liu îşi strivi ţigara într-o scrumieră de jad, cu o mişcare prea vie.
- Bine, dar e o nebunie!
- Dimpotrivă, aşa este prudent. Incepînd de acum, reţeaua Parang-Sud îşi reia misiunea.
- Dar...
- Fie că vrei, fie că nu!
Obrajii tinerei birmane se colorară puţin în roşu.
- Sînt aici la...
- Acum eşti la mine, i-o reteză Chester fără nici un menajament.
îi surise apoi amabil şi îi oferi braţul.
-...Şi te invit să dăm o raită să-mi arăţi casa!
Dînd dovadă de multă stăpînire de sine Liu rămase de gheaţă. Mojicia lui Chester care de fapt nu era decît teamă ascunsă, o lua pe nepregătite dar, ca oricărei femei, nu-i displăcea să fie puţin bruftuită. Se mulţumi să zîmbească în doi peri apoi se îndreptă către terasă.
în vilă aerul era înăbuşitor deoarece toate deschiderile, astupate cu grijă în vederea camuflajului, nu lăsau să se strecoare nici cea mai mică adiere.
Ross observă lucrul acesta cînd păşi pe terasă şi o boare călduţă îi mîngîie stratul de sudoare lipit pe obraji ca o mască de ceară.
Cerul era ameninţător şi dinspre răsăritul brăzdat de fulgere se auzea tunînd.
Liu se înfioră, în ciuda zăpuşelii acelei nopţi, şi îşi ridică apoi căpşorul spre cerul chinuit. Chester închise uşa şi rămase o clipă să străpungă bezna cu privirile, alături de tînăra femeie a cărei răsuflare o simţea pe umărul său.
- Va ploua, spuse el în sfîrşit, gîndindu-se la Robsky.
Ea rîse în tăcere.

- Spui asta gîndindu-te la altceva... Vrei să-ţi spun la ce te gîncleşti?

Chester coborî privirile spre boschetele de flori exotice, aşteptînd răpăitul ploii ecuatoriale.

- Hai, spune!

Tocmai îţi spuneai: “Numai de n-ar prinde-o japonezii, altfel pielea noastră nu mai face nici două parale. Ne-ar întinde fără îndoială o cursă, folosindu-se de ea drept momeală”.

- Intr-adevăr, recunoscu el. De-aş fi japonez, aşa aş făcea.

- N-ar fi trebuit să facă însă prostia să măcelărească tot comandoul Evans. Şi mai ales pe Ong Loy. Doar atunci ar'fi putut ajunge poate pînă la Ho Nien.

- Doctorul?

- Da. Capul reţelei Parang-Sud.

Chester fluieră încetişor, temîndu-se ca nu cumva să zărească ivindu-se dintr-o dată o companie de oameni mărunţi în echipament de culoarea nisipului, ai căror ochii teşiţi nu cunoscuseră niciodată mila, acei pitici pe care îi întrezărise uneori întîmplător în cursul scufundărilor sale de recunoaştere.

Liu îl conduse de-a lungul terasei, îndreptîn- du-se către micul chioşc cu acoperişul în formă de pagodă.

- înţelegi, şopti Chester, mi-e tare teamă să nu te fi reperat cumva prin radio-goniometrie, pe cînd transmiteai mesajele. Unde duce drumul ăsta?

Arătă clădirea stingheră a pavilionului.

- Aceasta este fosta locuinţă, a slugilor tatălui meu. Acum este pustie căci trăiesc singură aici.

- Pentru mine va fi tocmai bună.

Tînăra femeie tresări aproape neobservată. Străbătu fără a scoate o vorbă trecerea acoperită şi pătrunse în *tranli*.

Două încăperi foarte mari şi comunicând între ele, dintre care prima era aşezată chiar pe marginea falezei, deasupra unei prăpăstii ameţitoare. Chester se gîndea că tatăl fetei,

ca un bătrîn contrabandist ce era, făcuse o treabă bună şi că lucrul acesta va uşura mult misiunea sa.

Un singur drum cu ocolişuri întortocheate şerpuia din valea rîului Irrauady pînă sus la chioşcul lui Wong Hinh. Nu era asfaltat, iar în timpul anotimpului ploios se prea poate să nu fi fost folosit.

- Drace! Împărăteşte erau instalaţi servitorii ăştia!

- Tatălui meu îi plăcea să fie bine servit, pe de o parte. Şi îi plăcea, de asemenea, să risipească binefaceri pe care i le îngăduia averea sa.

- înţeleg, încuviinţă el, bănuind că chioşcul servise drept tavernă de fumat opiu ori drept tripou clandestin.

Liu s-a apropie de fereastră şi ridică panoul din beţe de bambus strîns legate.

Chester Ross, rămas singur în mijlocul încăperii, îi putea zări trupul de păpuşă desprinzîn- du-se în semiîntunericul nopţii. Se apropie şi se sprijini în coate alături de ea, neizbutind să-şi stăpînească neliniştea care îi sfredelea inima.

- Crede-mă că-mi pare foarte rău că te fac să împărtăşeşti asemenea riscuri, şopti el în timp ce încerca să străpungă întunericul care ascundea valea. Dar aşa am primit ordin. TREBUIE să rămîn aici. De altfel unde m-aş putea duce, cu băieţii mei? In pădure? Trebuie că mişună patrule japoneze. La Bassein? Nici nu poate fi vorba. Aici ştiu că nu le va călca piciorul.

- Prostii! Se înfurie deodată Liu. Iţi poţi închipui urmările unei asemenea imprudenţe?

- Prea bine chiar, din păcate!

- Cen, docherul, a fost prins într-o razie. Ong Loy, ucis din pricina comandourilor voastre; ră- mîn doar eu, cu Ho Nicn. Crezi că nu am riscat destul, mai ales pentru o femeie?

Devenise mînioasă, iar Ross se feri să ridice glasul de teamă să n-o înfurie mai mult.

- Ştiu că tot ce-mi spui e adevărat, Liu. Iţi cer găzduire. Nimic altceva. Nu am nevoie de dumneata. Voi face singur toată treaba.

- Dacă nu ai nevoie de mine, de ce ai venit la mine?

- Chioşcul acesta al dumitale este ideal pentru un post de observaţie al portului Bassein. Şi asta o ştii. Am venit să descoperim tot ccea ce descarcă japonezii din cargourile lor. Cartierul general inter-aliat trebuie să afle de urgenţă ce se petrece la Bassein de cînd au fost distruse ciocurile din Rangoon.

Liu oftă adînc ca şi cum, descurajată, înceta să mai lupte.

- Dar eşti nebun, nu-ţi dai seama? Ce te face să crezi că japonezii nu vin aici? Să crezi dumneata că nu mă controlează, la fel ca pe oricine. Au instalat baterii D.C.A.[18] pe toate culmile care înconjoară rada portului. Patrulează între ele. Tot timpul. Nu poţi face nici un pas; te vor repera. Şi atunci nu voi mai da nici două parale pe pielea dumitale. Şi nici pe a mea şi nici pe crea a oamenilor dumitale.

Chipul lui Chester se înăspri. Tocmai vroia să răspundă, cînd luna apăru deodată din adîneul norilor. Limpezimea ei albăstruie mîngîie o clipă fruntea încăpăţînată a tinerei birmane.

Ross întoarse privirea şi tresări: rada portului Bassein apăru deodată din fundul prăpastiei sale. Din pricina înclinării avea impresia eă zboară deasupra ei. Cu toate că şapte kilometri despărţeau în linie dreaptă piscul de port, vedea foarte bine cheiurile înfundîndu-şi pilonii ruginiţi în apa murdară. Trei cargouri îşi descăreau calele pînteeoase într-un scîrţîit neîntrerupt de macarale, scripeţi şi elevatoare. Chester putea să distingă lămpile oarbe clipind într-una, în timp ce tractoarele de artilerie duduiau peste grinzile debarcaderelor.

îşi simţea muşchii îneordîndu-se şi îşi ţinu răsuflarea. Niciodată nu se simţise atît de aproape de duşman, atît de strîns legat de primejdie, atît de prins în capcană. Fiecare

---

18 D.C.A. (Defense contre avions) : Apărare anti-aeriană (N.T.)

din aceste şiruri de bărbaţi purtînd moletiere demodate se putea transforma într-o hoardă de inamici necruţători, inamici cărora le cunoştea prea bine puterea de luptă.

închise ochii, simţind sudoarea curgîndu-i din nou peste obraz.

Cinci îi redeschise,. întunericul ascundea iarăşi portul Bassein, căruia nu-i mai auzea decît răsuflarea de forjă.

Liu avea un surâs'enigmatic cîrid o privi.

- Nu i-ai fi crezut atît de aproape, nu-i aşa?

Chester strânse mai tare balustrada.

Un freamăt lung străbătu pădurea care inlăn- ţuia din trei părţi chioşcul şi dintr-o. cîată începu să plouă, ciuruind,. zdnenţuind, smulgând frunzele într-un zgomot de cataractă. în câteva clipe prin panoul deschi.? nu se mai putea deosebi nici măcar conturul vilei.

Liu Wong Hi nh se intoarse cu faţa spre el. Vedea buzele ei mişcându-se clar nu putea auzi nimic din pricina potopului infernal.

- Vrei să ne ajuţi? ţipă el atingând cu buzele obrazul tinerei birmane.

Ea încuviinţă din cap de trei ori, apoi desprinse panotil care căzu cu un zgomot înăbuşit.

Deodată se auzi o trosnitură în fundul încăperii: zgomotul făcut de un om lovindu-se de o mobilă pe întuneric. Ross se îndepărtă dintr-o săritură de oblonul al cărui grilaj l-ar fi putut trăda şi: îşi scoase coltul din toc.

Desigur! Dale s-a legat la ochi şi încă bine de tot! Liu? O păpuşă de paie pusă să joace roiul caprei priponite. Desigur că japonezii fac ce vor cu ea...

O lumină izbucni deodată plesnindu-l în faţă. Vru să se rostogolească în jurul său, orbit, dar auzi ţipătul ascuţit al fetei, apoi un rîs drăcesc.

Rîsul acesta, îl cunoştea de mult şi furia îi înroşi obrajii.

- Ajunge, Raid! N-ai venit aici să te joci de-a cow-boy-ul. Stinge-o!

Comandoul stinse lampa de buzunar, iar mişcarea pe care o făcu pentru a se apropia de şeful său îl descoperi şi pe Stan Barett ghemuit sub o masă joasă.

- Sînt douăzeci de minute de cînd aţi plecat, domnule locotenent, şi începusem amândoi să intrăm la bănuială. Nu ne-aţi spus.,.

- Ştiu. Doar cîteva lămuriri de dat domnişoarei Liu Wong Hinh despre munca noastră viitoare. Rudi e gata?

Fără a mai aştepta răspunsul, Chester Ross străbătu din nou trecerea acoperită şi pătrunse în vilă. Aplecat asupra emiţătorului, Rudi îşi ciufulea părul blond cu o mină nervoasă, concentrat asupra lămpilor multiple.

Raid se aşează chiar pe covorul gros de lână şi puse în mişcare generatorul manual.

- I-am “prins”, domnule locotenent.

- Perfect, aprobă Ross, îngîndurat. Transmite parola şi întrerupe legătura.

Rudi bătu scurt clapa manipulatorului legat de pulpa sa dreaptă, apoi aşteptă. După vreo patruzeci de secunde, chipul său de băieţandru fu luminat de un zîmbet încrezător.

- Confirmat recepţia de către Tomahawk, domnule locotenent.

- Bine, spuse ofiţerul. Submarinul care ne-a adus, se simţi el dator s-o lămurească pe Liu.

- Mi-am dat seama, încuviinţă ea privind o pendulă monumentală aşezată într-un colţ al salonului. Acele arătau ora două dimineaţa.

- De vreme ce aţi hotărît să-mi luaţi locuinţa, nu-mi rămîne ceva mai bun de făcut decît să vă ofer ospitalitatea. Doriţi un ceai, dumneata şi oamenii dumitale?

Luat pe neaşteptate, Chester ridică surprins o sprinceană. Nici pe departe nu se aştepta la o asemenea propunere. Prin ochii lui negri trecu puţină căldură omenească cînd acceptă din cap.

Pînă şi sinistrul John Raid, în timp ce strîn- gea generatorul postului de emisie, schiţă un zîmbet. Şi pentru prima oară Chester se simţi uşurat de povara care începuse să-l strivească din clipa în care Tomahawkul străpunse suprafaţa Oceanului Indian, în largul deltei fluviului Irrauady.

CAPITOLUL IV

Soarele incendia un crepuscul wagnerian, iar marea sclipea în mii de reflexe purpurii. Bassein se trezea încetul cu încetul, smulgîndu-se cu o lascivitate tipic asiatică din siesta caniculară.

înghesuit între munţii cu coaste abrupte şi devorate de junglă, portul se înăbuşea întinzîn- du-şi cheiurile către larg, ca şi cum ar fi încercat să scape din strînsoare.

Nepăsători la frumuseţea unei privelişti pentru ei lipsită de farmec, culi birmani, refugiaţi ma- laezi, ostaşi japonezi şi ţărani de la murite coborau spre tîrg, tropăind laolaltă prin praful şoselei principale Manclalay-Bassein, singurul drum al Birmani ei. O cale care atît la Rangoon cît şi la C'iung-King însemna ultima arteră a unui jalnic război de uzură şi de hărţuială.

Bărbatul care cobora de pe înălţimi, amestecat în forfota culilor ce păşeau mărunt cu ciudatul lor mers de oameni de la munte, privea absent oraşul ce fremăta la picioarele sale. Părea obosit. Praful şi sudoarea se amestecau pe chipul său oacheş şi se scurgeau în lungi şiroaie, pierzîndu-se în cutele cămăşii peticite ce flutura peste pantalonul zdrenţuit.

Cu capul plecat, omul se lăsa pe rîpă în jos ri- dicînd la fiecare pas cîte un norişor de praf gălbui.

Se opri în dreptul primelor case birmane, şovăind ce drum să aleagă. Un post ele control supraveghea circulaţia vehiculelor. Omul aruncă fără voie o privire ostaşilor în ţinută galbenă, cînd auzi glasul ce lătra după şoferii întîrziaţi.

Un convoi militar trecu într-un uruit neîntrerupt. Fiecare camion trăgea după sine o remorcă cu muniţii. Cînd şi cînd,

peste mugetul motoarelor forţate, răzbateau cîntece stridente.

Îşi aruncă din nou pe umăr sacul cu fructe de manglier, pe care îl purta cu el, reluîndu-şi apoi mersul săltăreţ către port. Soldaţii ce purtau chi- pie ciudate cu urechi îl lăsară să treacă fără să-l bage în seamă. Opreau cam un trecător din douăzeci. Mai ales femei.

Povara sacului cu fructe cîntărea desigur cel puţin douăzeci şi cinci de kilograme şi bietul culi a fost nevoit s-o schimbe mereu de pe un umăr pe celălalt pînă să ajungă în port.

Rada se deschise pe neaşteptate în faţă lui proiectîndu-şi prin dezordinea ultimelor străduţe catargele de lemn ca nişte pumnale înfipte în pîntecele cargourilor.

Dar apa uleioasă şi murdară nu clipocea doar de-a lungul bordurilor metalice ale şlepurilor şi escortoarelor nipone; un adevărat furnicar de jonci chinezeşti sau birmane se legănau una lîngă alta în fundul radei, într-o harababură de nede- scris şi, adeseori, rău mirositoare.'

Bărbatul părea dezorientat, iar ochii săi, uşor teşiţi, priveau cu luare-aminte forfota neîntreruptă a portului-ciupercă.

Se feri, umil, cînd întîlni o patrulă care bătea fără treabă cheiurile 'şi se înfundă într-o ulicioară.

Cu toate că soarele cobora cu repeziciune, căldura care dogorea din pămînt cufunda partea de jos a oraşului într-un adevărat cuptor.

Cuprins de sete, sărmanul culi mîncă un fruct de manglier muşcînd din el cu poftă şi scuipînd departe partea cărnoasă.

Lîngă o poartă largă şedea o birmană sporovă- ind cu două bătrîne zgripţuroaice cu dinţii pătaţi de betel. Din cînd în cînd izbucneau toate deodată în rîs şi atunci glasul ei limpede se amesteca cu hîrîitul celorlalte.

Zărindu-l ea se ridică şi porni în urma lui. Una dintre babele cu pielea tăbăcită strigă ceva în urma ei; o

obscenitate, fără îndoială, căci fata scutură capul, rîzînd cu poftă.

- Te-au lăsat să treci peste Irrauady? întrebă ea cu jumătate de glas cînd ajunse în dreptul lui Chester Ross, potrivindu-şi pasul după al lui.

- - Da. Nu sînt chiar atît de vigilenţi pe cît par, mormăi el aproape fără să-şi mişte buzele. Gradatul lor parcă mai mult se distrează decît face altceva.

Liu clătină capul neîncrezătoare:

- Nu te lăsa amăgit. Pe aici nu s-a întâmplat niciodată nimic, în afară de tentativa Evans. Deci nu au nici un motiv să bănuiască ceva, cît timp dumneata şi oamenii dumitale sînteţi atenţi. Dar ia seama că noaptea nu ai putea trece. Sînt pretutindeni şi controlează tot. Fiecare tebuie să răspundă la cîteva întrebări, ÎN BIRMANă! Chipul dumitale de metis nu ţi-ar mai fi de nici un folos.

Ross încruntă sprîncenele.

-...Iar după ce a sunat stingerea, patrulele trag fără a soma!

- Vom vedea! făcu el. E un lagăr de prizonieri la intrarea în oraş, nu-i aşa?

Liu încuviinţă, făcîndu-i semn să cotească îri- tr-o ulicioară strimtă şi întortocheată.

- Un lagăr de tranzit. Cargourile îi duc apoi spre Japonia-Americanii şi englezii ştiu lucrul acesta. Este o metodă ca oricare alta de a scăpa de torpile pe drumul de întoarcere.

Ross cerceta străduţa cu privirile. In mulţimea zgomotoasă se puteau deosebi lesne câţiva soldaţi japonezi, după culoarea spălăcită a uniformei. Nici o patrulă nu supraveghea ieşirile.

Chester simţea o ciudată nelinişte care îl cuprinsese din clipa în care coborîse de pe podiş pentru a lua legătura eu Ho Nien, al doilea supravieţuitor al reţelei.

Deşi întreaga mulţime care se îndeletnicea cu treburi străine lui îi apărea inofensivă, se aştepta în schimb în orice clipă să fie arătat cu degetul de vreun japonez. Mai în

siguranţă se simţea pe vremea cînd cerceta întăriturile submarine sau trecătorile de coral, fie chiar pe sub coca vedetelor inamice. Aici i se părea însă că la cel mai neînsemnat strigăt, la cel mai mic semn de spaimă toate privirile Se vor întoarce spre el, trădîndu-l dintr-o dată.

Statura lui scundă, tenul său mat şi ochii teşiţi nu i-ar folosi la nimic; nu ştia o iotă din limba asta afurisită.

Căldura ce se ridica din faţadele caselor nu îndreptăţea pe de-a-ntregul năduşeala care-i acoperea obrazul încins.

- Cum s-au petrecut lucrurile de dimineaţă? întrebă el privind cu coada ochiului un japonez care tocmai tîrguia fructe din taraba unui chinez burtos.

Stan Berett şi John Raid au coborît în rada portului, trecînd prin pădure. Au intrat în apă, aşa cum era hotărît, agăţaţi de barca pe care o folosea tatăl meu atunci cînd cerceta sampanele şi joncile sale.

- N-ai fost controlată?

Tînăra femeie clătină capul şi părul ei lung se mişcă pe mijlocul încordat.

- Nu. Japonezilor nu le prea place să se avînte prin oraşul plutitor. Cred că pînă la Singapur nu poţi găsi un loc mai scîrbos ca ăsta.

- Ai ajuns cumva la vreme în joncile tatălui dumitale?

- Nu. Doar le-am arătat-o, înconjurînd de mai multe ori locul unde este ancorată. Mai ploua încă şi băieţii au izbutit să se caţere pe bord neobservaţi.

Liu s-a dat în lături făcînd loc unei căruţe ce zdrăngănea ureînd anevoie strada. Cei doi bivoli împiedicau trecerea şi Chester se lipi de o uşă de lemn zgrunţuros.

Pe ulicioară în sus răsună un fluier. Chester simţi oum îi bate mai repede inima cînd zări un camion care se opri scrâşnind la intrarea în străduţă. Vreo douăzeci de soldaţi ţîşniră din el cu arma în mină şi începură să împingă îndărăt- mulţimea înspăimîntată.

Ferestrele se închideau, obloanele pocneau; în cîteva clipe pe stradă se aşternu tăcerea. Cei care nu putuseră fugi

aşteptau nemişcaţi şi resemnaţi controlul actelor şi loviturile cu patul armei.

Ross şi Liu se numărau printre aceştia.

Chester se lipi şi mai mult de uşa închisă şi îşi sprijini ceafa de tencuiala călduţă. De-a lungul trupului îi treceau lungi fiori, inima îi bătea mai repede, iar sîngele îi zvîcnea în urechi.

întoarse către Liu un chip livid, schiţînd un zîmbet dureros.

- Cred că ar fi mai bine să ne despărţim acum, Liu...

Un nou fluierat: soldaţii se aliniară cot la cot. Un ordin; ridicară drept în sus puştile lor lungi. Baionetele sclipeau.

O maşină mare şi neagră străbătu în goană piaţa pustie, urmată de două camioane înţesate cu soldaţi.

Cu ochii pe jumătate închişi, Ross pîndea cele ce se petreceau neîndrăznind încă să creadă în norocul său.

Mulţumită că a scăpat de corvezile' colective instituite de japonezi de cînd Bassein ţinea locul Rangoonului, gloata se puse din nou în mişcare, iar freamătul înăbuşit ce se ridica din uliţă destrăma treptat perfecta aliniere a militarilor în uniformă glbenă. Unul cîte unul aceştia coborau către piaţă, cu arma pe umăr.

Chester simţi că ceva îl atinge. Liu îl apucă de mînă.

- Mi-a fost teamă pentru dumneata, mărturisi ea cu glasul stins. A fost doar Okamura.

- Okamura?

- Comandantul suprem. Cînd coboară dinspre fortăreaţă către lagărul prizonierilor înseamnă că se duce să prezideze o execuţie.

- Şi cele două camioane?

- Plutonul de execuţie. Atunci cînd circulă Okamura se golesc toate străzile.

- Prudent băiat, aprecie Ross, gîndindu-se la cei pentru care se făcea deplasarea.

- Pentru ce se fac execuţiile?

; - Tentativă de evadare, lămuri Liu cu vocea ei de copil. Asta este explicaţia obişnuită. Să mergem acum.

Pătrunseră într-o piaţă umbrită de diferiţi copaci exotici. O mulţime de păsări îşi amestecau strigătele în pălăvrăgeala a vreo sută de femei şi bărbaţi care, aşezaţi pe jos, vindeau fructe, supă fierbinte sau chiftele din carne de cîine. Fetişcane cu sîni castanii purtau pe cap tăvi cu clătite.

Ross aruncă o privire de jur împrejurul pieţei-, care gemea de lume. In afară de doi niponi care vorbeau între ei cu braţele încrucişate peste curelele puştilor, nu se vedea nici o patrulă trecînd prin piaţă.

- Despre ce vorbeam... Da, despre Stan şi Raid. Aşadar, eşti sigură că nu riscă vreun control.

Liu se apropie mai mult de Ross.

- Pontonul este al tatălui meu.

- Dar, bine, tatăl dumitale a plecat de doi ani şi nimeni nu ştie pe unde mai e!

- Averea lui este imensă. Nimeni de aici nu ar îndrăzni să se atingă de bunurile sale.

- Şi jonca?

- Băieţii dumitale vor putea observa de acolo, în acelaşi “timp, fortăreaţa, primele cotituri ale drumului Mandalay şi rada.

Chester Ross răsuflă uşurat. Dacă oamenii săi vor putea lucra nestingheriţi în jonca lor nemişcată şi lipsită de catarge fără îndoială că vor putea culege foarte multe informaţii.

Atunci cînd hotărîse să stabilească postul acesta de observaţie în îmbulzeala din radă, s-a iscat în primul rînd întrebarea cum să-i aducă pe Stan şi pe Raid, fără a-i trece prin baraje. Au trebuit să dezgroape Davis-urile de lîngă moara părăsită. De altfel, dacă japonezii s-ar hotărî să treacă oraşul plutitor prin ciur, lucru prea puţin probabil, aparatele de scufundat le-ar fi de mare folos pentru a se face nevăzuţi în junglă.

în felul acesta vom cunoaşte în amănunt tot cc trece zi şi noapte pe cheiuri, încheie Ross co- borîncl glasul pentru a

nu fi auzit de către un negustor care îşi aţintise bănuitor privirile asupra lui.

Sări peste un şanţ mic de piatră în care şobolani enormi se hîrjoneau nestingheriţi.

- Mai e mult de mers?

- Imediat după fîntîna aceea.

Grăbi pasul, nerăbdător să scape de mulţimea în mijlocul căreia se credea privit de toţi şi în care simţea că este prizonier.

- Spuneai că japonezii se folosesc de el!

- Japonezii folosesc TOŢI medicii pe care i-au găsit aici. Chiar şi medicii de bord englezi, căzuţi prizonieri în timpul marii ofensive din martie. De cînd a fost distrus RangoonUl, îşi evacuează prin Bassein toţi răniţii.

Ross se gîndea că Ho Nien e o nesecată mină de aur, fiind în neîntrerupt contact cu răniţii din toate unităţile de pe front. Rămîne de văzut dacă Ho Nien va consimţi să lucreze iarăşi pentru Parang-Sud, în noua sa formulă. După spusele fetei, lucrul acesta era prea puţin probabil. De la măcelul Evans doctorul devenise deosebit de precaut. Cu atât mai mult ou cit, din cauza organizării reţelei, era singurul care-l cunoscuse pe Ong Loy. Timp de două luni încercase spaimele aşteptării poliţiei secrete nipone.

Chester se întreba cum naiba ar putea convinge un om care trecuse prin asemenea clipe de groază să se avînte din nou într-o muncă atît de primejdioasă. Va epuiza repede argumentele care l-ar putea face să-şi pună iarăşi pielea la bătaie.

Liu se apropie de o uşă din lemn masiv şi trase funia clopoţelului javanez. Luxoasa clădire contrasta izbitor cu sărăcia tranhurilor clădite din lemn care înconjurau piaţa.

Se auziră paşi grăbiţi şi o ferestruică de lemn se deschise scîrţîind zgomotos. Un scurt dialog în limba birmană se înfiripă cu Liu. Curînd apoi uşa se deschise şi Chester se trezi în faţa unei femei bătrîne cu chipul posac şi de o

slăbiciune înspăimântătoare. Pupilele ei mărite şi privirea halucinantă trădau ultimul stadiu de opiomanie.

Cu un gest nepăsător le arătă o uşă pe care Liu dispăru, saboţii ei de lemn sunînd pe lespezile de mozaic.

Chester Ross pătrunse într-o încăpere mare, mobilată în stil occidental. O fereastră se deschise către o mică grădină cu flori ciudate. In fundul sălii, o uşă care da în cabinetul de consultaţii.

- Doctorul Ho Nien nu e chiar un căpcăun, glumi Liu văzînd chipul încordat şi îngîndurat al lui Ross.

Schiţă o grimasă din cauza nerăbdării.

- Nu la asta mă gîndeam. Vorba e cum să-l fac să lucreze pentru noi. Ştii doar că riscăm cu toţii venind aici.

- Cum aşa? Doctorul Ho Nien...

- A fost poate dibuit de către niponi, după lovitura Evans.

- Imposibil.

- O capcană, pricepi? Ong Loy mont pe plajă pentru ca lumea să creadă în moartea sa: apoi îl supraveghează pe medic după ce mai întîi l-au torturat pe pescar.

- Prea complicat, rîse ea sigură pe sine.

- Pentru a-l convinge, l-aş putea oricînd ameninţa că-l pot denunţa pentru cele ce a făcut pînă acum. A trecut vremea sentimentelor. Am nevoie de informaţiile sale.

- Asta este o josnicie! exclamă Liu indignată.

O linişti cu un semn.

- Dar n-aş face o asemenea prostie. în situaţia în care se află, mi-ar putea plăti cu aceeaşi monedă şi chiar foarte repede. Toate astea nu-mi plac, Liu, nu-mi plac de loc.

Tînăra birmană se îndreptă deodată, trădînd o nervozitate pe care nu i-o bănuise.

- Uite-l, şopti ea.

In clipa următoare uşa se deschise, făcînd loc unui bărbat chel, cu trupul scheletic vîrît înţt-o bluză albă. Chipul său năpădit în parte de o ţă- călie cenuşie trăda o inteligenţă ascuţită. Ochii negri şi mobili păreau că străpung tot ce privesc.

Recunoscînd pe Liu, bătrânul îşi stăpîni o tresărire, întorcînd apoi repede privirea către Ross. De la bun început îşi dădu seama că nu e o consultaţie obişnuită. O sclipire mînioasă trecu prin pupilele sale negre.

întinse «una spre cabinet, cu o mişcare prea bruscă pentru a putea fi luată drept o invitaţie politicoasă.

- Presupun că este inutil să vă vorbesc în birmană, nu e aşa? rosti el ou glasul şters.

Ross simţi un fior de gheaţă coborîndu-i pe şira spinării. Ho Nien părea perspicace, desigur, dar dacă reuşise să-i descopere adevărata identitate atît de uşor, fără îndoială că nu va putea păstra pînă la bătrîne'ţe această deghizare.

- Intr-adevăr, admise el, aşezîndu-se lîngă un birou înţesat cu hîrţoage aruncate vraişte. Nu sînt birman, sînt american.

Chipul mototolit al bătrânului se boţi şi mai mult.

- Aha! Pilot doborât după gloriosul masacru de la Rangoon?

Chester scrîşni puţin din dinţi. Era limpede că discuţia lua de la început o întorsătură puţin favorabilă intenţiilor sale.

Liu risipi cu vioiciune stinghereala care începea să-şi facă^ loc.

- Locotenentul Chester Ross, care a debarcat de curînd la Bassein, a venit să restabilească reţeaua Parang-Sud, doctore.

Un tic nervos făcea să tresară buza inferioară a medicului în timp ce ocolea masa pentru a lua loc în faţa lui Ross. îşi pusese pe nas o pereche de ochelari care făceau ca privirea lui să pară şi mai pătrunzătoare.

- Parang-Sud! şopti el. ca şi cum şi-ar fi scormonit memoria căutînd să-şi amintească un lucru care desigur îi lăsase o urmă de neuitat.

Chester, mereu la pîndă, ciuli urechile auzind scîrţîitul unei uşi.

- Parang-Sud. Spune-mi, locotenente, sergentul Evans nu era şi el american?

Ross încuviinţă, surprins.

- Ba da. Făcea parte din corpul *Rangers*.

- Şi asta nu vă e de-ajuns?

Chester se încorda pe scaunul său. înţelegea prea bine ce voia să-i spună doctorul. Cu atît mai mult cu cît în privirea de gheaţă apăruse # anumită nuanţă de mîndrie, de milă mai degrabă.

Se ridică în picioare şi se sprijini de peretele despărţitor,. încercînd să deosebească ceva în zgomotul nedesluşit care se auzea clin sala de aşteptare,

- Ascultă, doctore, n-am venit aici să ne certăm. Vin de foarte departe, de foarte departe spun, pentru a îndeplini o misiune de observator. De informator, dacă vrei. Ştiu totul despre aportul dumitale de pînă acum. Mai ştiu de asemenea, că masacrul Evans a pus reţeaua Parang-Sud, reţeaua dumitale, în... hai să spunem, în umbră. Acum însă lucrurile s-au -schimbat. Bassein ţine locul Rongoonului. Şi am nevoie de dumneata!

Un zîmbet abia schiţat învineţi buzele zbîrcite ale practicianului, iar ochii săi oblici se îngustară şi mai mult.

Chester încleşta pumnii; din spatele uşii se auzea o voce nazală. O voce repezită pe care n-o înţelegea, dar pe care nu putea s-o confunde cu birmana.

Încercă să-şi stăpînească groaza care îl răscolea.

- La drept vorbind, ce doreşti de la mine? întrebă încet Ho Nien.

Chester răsuflă, vrînd să se convingă că nu-i vorba de o cursă grosolană.

- Lucrezi la spitalul Hoi-Kheo. In felul acesta eşti în contact direct cu o mulţime de răniţi. Răniţi care pălăvrăgesc. De teamă, de suferinţă, de dor de patrie, din pricină că îşi iubesc sau îşi urăsc conducătorii. Oameni care povestesc despre ce au făcut şi au văzut pe front, oameni care poartă insemne pe mîneci şi numere pe gulere. Cred că îţi poţi da seama de întreg folosul pe care îl putem trage de pe urma observaţiilor dumitale. Armament efectiv, unităţi principale,

moralul, numele conducătorilor, materiale distruse şi multe altele pe care nu le mai înşir.

Avea de gînd să continuie, dar de alături se auzi trîntindu-se o uşă.

- Da, murmură bătrînul medic. Dar iată că mai mult ca sigur ai făcut degeaba drumul acesta. Sînt fără îndoială prea bătrîn pentru a mă îndeletnici eu aşa ceva. Lucrurile astea sînt pentru tinex-i ca Ong Loy, care a plătit cu viaţa.

Chester se simţea din ce în ce mai mult prins într-o capcană. Desigur că japonezii încercuiau casa. Desigur că apucase pe un dram greşit încă de la început, în ciuda celor ce-i spusese căpitanul Dale.

Scutură din cap. Nu, imposibil să fi putut face o asemenea greşeală.

- La urma urmelor faci lucrul acesta pentru eliberarea patriei dumitale, doctore!

- Te înşeli: nu sînt birman, ci javanez. Şi nu uita că ne deosebim de un japonez tot atît de mult ca şi de un european. Ori dumneata eşti american. Ce caută americanii în Birmania?

- Ascultaţi-mă, interveni Liu cu voce suavă.

Nu e nici un risc. Nici unul. Locotenentul Chester Ross nu vă cere decît să reţineţi ceea ce auziţi. Legătura o voi ţine eu.

Lui Chester i se păru că aude o maşină oprin- du-se într-un scrîşnet de cauciucuri ce-l făcu să se gîndească la execuţiile lui Okamura. ll cuprinse deodată furia:

- Să ne înţelegem bine, doctoi’e Ho Nien. Vin dintr-o insulă care se numeşte Peleliu. Acum opt zile nu era pe acolo nici picior de american. In clipa de faţă mă îndoiesc să mai fie vreun japonez pe insulă. înainte de Peleliu a fost Mak-in, Tarawa, Rabaul, Guadalcanal! Ai de ales!

- Dar aici, în Birmania?

- Aici este un front secundar. Refuzând să ne ajuţi, prelungeşti războiul în măsura ân care îţi retragi mica

dumitale contribuţie. Prelungind războiul, omori mai mulţi oameni decît ai îngrijit în toată viaţa dumitale.

Medicul se tulbură şi aruncă înspre uşă o privire de animal hăituit. Auzise desigur şi el zgomotul cu pricina.

- Dar eu...
- Gîndeste-te bine î
- Oricum...
- Gîndeşte-te!
- Cine te împiedică? şopti Liu cu tonul unei rugăminţi mute.
- Iţi garantăm evacuarea în Statele Unite dacă lucrurile iau o întorsătură nedorită. Este preferabil unui pluton de execuţie, nu? tună Ross.
- Dar eu sînt neutru!
- N-am vorbit de plutonul de execuţie japonez!
- Ah!... pentru că...
- La sfîrşitul unui război, nu există niciodată neutri, există numai trădători!

în uşă răsunară deodată lovituri puternice. Ross se înfioră îndelung. Ho Nien sări în picioare, ca împins de un arc. Liu închise ochii, înfingîn- du-şi unghiile în împletitura scaunului.

în birou pătrunse un japonez, bocănind pe mozaic cu cizmele. Rosti o frază lungă în birmană în timp ce chipul bătrmului devenea de marmură. Ochii săi teşiţi priveau cînd la japonez eînd Ia Ross.

Ho Nien spuse întretăiat două cuvinte. Niponul se răsuci şi aruncă lui Chester o privire de un dispreţ evident.

E adevărat că Ross, cu pantalonii săi peticiţi şi cămaşa prea mare pentru el, era aidoma acelor nenumăraţi zdrenţăroşi care transformă cele mai neînsemnate răspîntii ale Asiei în adevărate curţi ale miracolelor.

O clipă de încremenire în care fiecare îşi încovoia spatele aşteptînd catastrofa ce părea de neînlăturat. Ho Nien, compromis fără scăpare de prezenţa americanului; Liu care

de la început ştia prea bine la ce se putea aştepta şi' în sfîrşit, Ross, care arunca priviri furişe către uşă.

Doar ofiţerul nipon avea o înfăţişare trufaşă şi-l privea pe Ho Nien cu ochii săi plini de cruzime.

Practicianul se aşează la loc, mai bine zis se prăbuşi în fotoliul său, cu privirea împietrită şi behăi cîteva cuvinte.

Japonezul se suci atît de iute încît Chester se încordă, crezînd că este vorba de un denunţ. Uşa se trînti zgomotos şi ascultară cu toţii paşii japonezului pierzîndu-se în sala de aşteptare.

Medicul se ridică greoi şi se îndreptă către o vitrină din lemn de teck în care străluceau instrumentele obişnuite ale artei sale.

- Căpitanul-medic Musashi mi-a anunţat sosirea unui convoi sanitar venind din Myitkhyna. Trebuie să plec imediat la spitalul Hoi-Kheo.

Ross îi tăie calea spre uşă, străduindu-se să fie calm. Chipul său întunecat devenise mai dur ca de obicei. In ciuda staturii sale scunde, era cu un cap mai înalt decît medicul javanez; aţinti în ochii speriaţi ai acestuia o privire ascuţită ca o sabie.

- Ei bine, să vedem răspunsul!

Ho Nien şovăia, vădit stingherit, răsucindu-şi barba sa scurtă.

- Nu pot hotărî nimic, spuse el văzînd că Chester începe să se enerveze.

Arătă către uşa cu geamuri care dădea în grădiniţă.

- Ieşiţi pe aici. Nu vreau să daţi ochii cu bolnavii care aşteaptă alături.

Ross nu se clinti în ciuda dorinţei sale grozave de a se năpusti în mulţime.

- Răspunsul, doctore!

Glasul pocnise sec, ca o plesnitură de bici. Ja- vanezul aruncă o privire neliniştită înspre sala de aşteptate, apoi îşi întoarse mutra ascetică către Liu Wong Hinh.

- Mai treci pe la mine, Liu, se bîlbîi el, peste trei zile, dar singură. Poate voi avea noutăţi. Şi acum, plecaţi repede.

Ross tecu pragul cu o uşurare de ncdescris. Bă- trîna intoxicată îi aruncă o privire şireată, apoi îi arătă ieşirea cu un gest vag.

Merse cîtva timp cu Liu în urma sa, încercînd fără să izbutească să imite pasul nepăsător al birmanilor, acea nepăsare atavică pe care nici o nenorocire nu le-o putea schimba.

încetini pasul zărind primele cheiuri.

Un cargou părăsea portul, apărat de un escor- tor cu linii foarte joase. Vedeta rapidă de serviciu la baraj deschidea trecerea. Pe cheiuri circulau încet patrule.

Pe Ross îl liniştea faptul că vedea duşmanul trecînd atît de aproape fără însă a-l privi mai mult decît priveşte de obicei un soldat un cerşetor dintr-o ţară ocupată. Se opri lîngă o macara scoasă din uz.

- Cred că am cîştigat, Liu, şopti el. Doctorul nu se va mai codi de acum încolo... N-ai văzut pe nimeni în urma noastră pe cînd mergeam?

Tînăra, care rămăsese cu cincizeci de metri în urmă pentru a zădărnici o eventuală urmărire, clătină uşor capul.

- Nu... Nu, cred că nu.

- în orice caz, Ho Nien nu mă va denunţa niciodată, hotărî el categoric.

Ea se apropie, prefăcîndu-se că priveşte spre larg, pînă cînd ajunse să-i atingă gîtul cu buzele.

- De ce?

- Doar nu-i nebun. în misiunile de acest soi nu faci un pas fără să raportezi. Dacă aş dispare, se va şti curînd că lucrul acesta s-a întîmplat DUPĂ convorbirea noastră. Ceea ce i-ar pricinui o groază de neplăceri. Şi asta o ştie prea bine.

- Ai dreptate, încuviinţă tînăra femeie. Fără îndoială că ne va ajuta. Mergem acum să-i vedem pe Stan Barett şi pe John Raid?

Ross întinse mîinile cu degetele desfăcute in faţa sa şi le cercetă încruntat, aşa cum obişnuia să facă înainte de fiecare scufundare.

- Pentru ziua de azi e destul, nu găseşti? Nu-i bine să-l zgîndăreşti prea mult pe diavol! Pe deasupra mai trebuie să ne încredinţăm că nu sîntem urmăriţi. Arată-mi doar jonca în care lucrează.

Tânăra femeie întinse mîna către partea din fund a golfului, acolo unde munţii abrupţi gîtuiay malurile rîului irrauady.

- Nu arăta cu mîna, şopti Ross încetişor.

- Vezi flotila de jonci legate aproape de malul sudic?

Chester încuviinţă, privind fără chef pădurea de catarge ce se ridica deasupra unei îngrămădiri de jonci şubrede, priponite bord lîngă bord, într-o înghesuială de bărci de pescuit şi de pontoane pe jumătate scufundate.

- Vezi pontonul acela dreptunghiular, puţin mai la dreapta de bateria D.C.A.?

- Lîngă cargoul acela din care se descarcă camioane acoperite cu prelată?

- Cele douăsprezece jonci şi trei şam pane sînt ale tatălui meu. Băieţii sînt într-a şaptea joncă.

Ross făcu ochii mici; soarele la asfinţit dădea golfului o strălucire purpurie, aproape orbitoare.

Totuşi deosebi ambarcaţiunea: o cocă fără catarge legănîndu-se în apa murdară, asemănătoare cu o mie altele, o cocă pe care nici un birman n-ar îndrăzni s-o atingă pentru că aparţinea faimosului Wong Hinh, un vas pe care japonezii nu-l pot deosebi de celelalte.

Ross o privi pe Liu drept în faţă. Pentru prima oară, de multă vreme, o scînteiere de uşurare sclipi în ochii săi întunecaţi.

- Drac de fată ce eşti, dacă n-am fi în Bir- mania te-aş îmbrăţişa acum, pe loc!

- Pe stradă? şopti ea cu prefăcută indignare.

- De cc nu?

- In Anglia, aşa ceva nu se face!

îşi reaminti cele ce-i spusese căpitanul Dale în legătură cu convingerile ci intime.

- Păcat! suspină cu părere de rău, de trei ori păcat! Am socotit totdeauna că englezii ăştia nu ştiu să trăiască.

Liu îşi plecă ochii sfioasă.

- Nu fac aşa ceva pc stradă... dar nu am spus că nu fac de loc! zîmbi ea cu vocea plină de făgăduieli.

Ross se uita uimit la tînăra femeie al cărei chip ridicat spre el îi cerşea un zîmbet, apoi ridică ochii spre calea accidentată şi întortocheată pe care urma s-o urce pentru a sc întoarce la vila cocoţată pe vîrful colinei.

Se gîndi din nou la postul de control de la ieşirea din oraş.

- îmi doresc doar puterea s-o mai pot face cînd voi ajunge acolo! murmură el pierzindu-se în mulţime.

CAPITOLUL V

Despicînd apa murdară a portului, cargoul Hokkaido-Maru pătrundea greoi în radă. Puntea clin faţă aproape că dispărea dedesubtul nenumăratelor vehicule acoperite cu prelată din cauza ceţurilor din larg. Sub formele lor camuflate şi strînse în plase se putea totuşi ghici că era vorba de tractoare de artilerie ce veneau direct din uzinele de la Osaka.

Obiectivul lunecă brusc, apoi se fixă pe pasarelă. Trei bărbaţi, cu mîinile sprijinite pe balustrada acoperită cu sare, priveau doeurile. Unul dintre ei striga cît îl ţinea gura într-un megafon, îşi ridicase chipiul pe ceafă iar în jurul bustului său acoperit de o haină cu glugă purta colacul de salvare, care era obligatoriu din clipa în care vasele depăşeau plasele contra torpilelor.

Din nou obiectivul lunecă cu repeziciune, mă- turînd întreaga plajă, urcă de-a lungul bordului, şterse coca şi rămase nemişcat asupra literelor prost camuflate de vopseaua de război.

- H.O.K.K.A.I.D.O....M.A.R.U..., silabisi Ross desprinzîndu-şi obrazul de pe ocularele binoclului. Cam de trei mii cinci sute de tone.

Preocupat de verificarea circuitelor emiţătorului, Rudi Beiimann abia îşi ridică capul blond.

- S-a încheiat intervalul de emisie, făcu el în- chizînd D.Y.-ul cu un pocnet sec.

Chester Ross desprinse binoclul de pe trepied: cu toată poziţia privilegiată a vilei Wong Hinh, se temea de observatorii japonezi, mai ales de acea baterie D.C.A. răsărită cu opt zile în urmă la mai puţin de şapte sute de metri de vilă, cu cele patru piese de 72 mm.

Privea golful cuprins în sipetul munţilor de un verde întunecat, ispitit să mai iscodească o dată jonca în care se ascundeau Stan şi John, dar se lăsă păgubaş; în port şi în oraş domnea liniştea.

Cei doi probabil că tocmai îşi încheiau raportul pe care îl pregăteau pentru Liu.

Aprinse dus pe gînduri o ţigară aruncînd cu un bobîrnac chibritul intr-un tufiş, apoi întoarse privirile către Rudi Beiimann, care strîngea antena.

Cablul mlădios, aşezat de o săptămînă, se pierdea bine ascuns în frunzişul unui uriaş copac exotic. Antena aceasta permitea legături la mari depărtări şi datorită ei Tomahawfcul fusese scutit să mai ţină loc de staţie-releu.

- N-aş vrea să fiu în pielea lui Raid şi a lui John, locotenente, se trezi spunînd Rudi, trecîn- du-şi din obişnuinţă mîna prin părul său blond. Să te învîrţi de dimineaţă pînă seara în jurul unui binoclu, într-o coajă de nucă plină de şobolani!

Ross zîmbi trăgînd cu lăcomie din ţigară. In ultimul timp fuma foarte mult,

- Au o vedere minunată asupra aeroportului, fortăreţei şi portului. Ce mai vrei? Nici un avion, nici un vas ori convoi nu poate trece prin Bassein fără să fiu înştiinţat, exclamă ofiţerul gîndindu-se la teancul de documente pe care i-l

trimiseseră de opt zile încoace, visul de o viaţă întreagă a unui spion de meserie, ce mai!

Nu asta era şi părerea lui Rudi care, drept răspuns, deschise postul de emisie, trecîndu-şi mîna peste manipulator, pentru a-şi încălzi degetele.

- Mă rog, mormăi el neîncrezător, dar ce ziceţi de Liu în toată afacerea asta? Cine vă poate garanta că nu e taler cu două feţe?

- Liu? Chihoti Chester Ross, ai uitat că tatăl ei este în mîinile noastre?

Rudi puse aparatul pe recepţie.

- Bravo! Văd că domneşte o încredere deplină î

- Cred că, mai degrabă, riscul îl putem avea cu medicul. Dacă e prea înspăimântat de galbeni, nu mai dau prea mulţi bani pe pieile noastre.

- Mi-am spus totdeauna că povestea asta ne va pune într-o bună dimineaţă cu spatele la zid. Să vii să-i aiureşti pe japonezi aici, la trei mii de kilometri de prima unitate, trebue să fii într-o ureche! Fără a mai pune la socoteală că n-am înţeles niciodată de ce m-au luat tocmai pe MINE, gemu Rudi Beiimann, şi încă în toiul unei permisii... Să-i fi văzut pe tipii din poliţia militară, ce mai mocofani!

- Preţul gloriei! Nu eşti oare cel mai bun operator de telegrafie cifrată, de aici la Ilono- lulu? glumi Ross supraveghind serpentinele drumului care urca ocolind piscurile spre Mandalay. Pun prinsoare că erai cu o fată! Stai, erai cu... Cum ai spus că o cheamă?

- Sandra! spuse Rudi, roşindu-se; Sandra! repetă aproape cu veneraţie şi coborind glasul.

Pe buzele lui Ross, apăru pentru o clipă un su- rîs puţin batjocoritor care se prefăcu apoi într-o strâmbătură dezgustată.

Cum naiba au putut să aleagă un copil ca ăsta pentru cea mai minunată misiune' de sinucidere scornită vreodată de un intelectual obscur ele la cartierul general! Căci e vorba de o misiune de sinucidere, ce mai încoace şi încolo! Pe zi

'ce trece îşi dă seama mai bine de lucrul ăsta. Dintre toţi doar Robsky ar putea să scape din capcană. Dar atunci pentru el războiul s-ar încheia şi nu s-ar mai putea întoarce în India decît cu vaporul.

Alungîndu-şi gîndurile, aruncă o privire spre drum. Liu urca cu paşi mărunţi. Se linişti: trecuse deci fără greutate şi aducea fără îndoială informaţiile adunate de Stan şi Raid din jonca lor.

Ross coborî oblonul de bambus şi apucă o foaie subţire de hîrtie scrisă de mînă.

- Eşti sigur că ai transcris bine? întrebă el, privind lunga înşiruire de grupe de cîte cinci litere.

Rudi sări în sus, jignit.

- Ei, lasă, nu voiam să spun as-ta... află că sînt aici amănunte care pot isca un tărăboi nemaipomenit cînd vor ajunge la destinaţie; şi mai ales cîncî vor afla că putem sta cu binoclul drept spre aeroport. Başca numărul de tancuri, cargouri, camioane şi efectivele de trupe. O mînă de aur, îţi spun!

Chester rostise aceasta cu asemenea înfocare în- cît Rudi îşi înălţă capul de pe claviatură. Ofiţerul băgă de seamă şi tăcu.

“Devin nervos, gîndea Ross. Mi-ar trebui nervi de oţel pentru a putea rezista, cu cîte ştiu. Intr-o bună *zi* mă voi arunca în mare,..”

- Cît timp îţi trebuie să transmiţi toate astea, Rudi?

- Vreo două minute, dacă nu mă întrerupe nimeni.

- O sută douăzeci de secunde. De ajuns pentru a ne localiza goniometric. Dă-i bătaie.

Puse foile pe generatorul manual şi părăsi încăperea folosindu-se de trecerea acoperită.

Liu intră o dată cu el în sala rotundă şi-i zîmbi liniştitor.

- Toate merg strună, anunţă ea, scoţîndu-şi ciudata pălărie birmană asemănătoare unui acoperiş de pagodă.

- Şi băieţii noştri?

- Au făcut treabă bună.

Răspunsul nu-l mulţumi decît pe jumătate.

.- Şi moralul?

- N-au spus nimic.

- înţeleg. Doctorul?

- S-a hotărît.

- Multe amănunte?

- Foarte multe! Se pare că iarăşi au avut loc lupte înspre Myitkyina. “Chindiţii” ar fi trecut fluviul înapoi cu pierderi mari. Mai mult de trei regimente încercuite în junglă!

Chester îşi simţi sîngele năvălindu-i în obraji.

Restabilit cu preţul unor mari sacrificii, frontul se rupsese deci pentru a doua oară. Dacă drumul spre Ciung-King fusese tăiat... s-a sfîrşit cu Birmania. Un al doilea Singapore. Cît despre a pune piciorul pe continent...

- Asta-i tot? mîrîi, încercînd să nu pară tulburat.

Tînăra femeie se lăsă să cadă zdrobită alături de el pe o canapea.

- Stan Barett mi-a dat o listă de peste zece unităţi proaspăt debarcate, precum şi numărul tancurilor care au pornit în direcţia Mandalay. De asemenea, şi avioane nemontate.

- Cum ai spus? tresări Ross.

- Da purtate de tractoare. Fuselajul şi aripile separat. Pornesc direct la drum şi se montează acolo sus.

Ross şuieră printre degete.

- Şi vasele?

- Traficul s-a dublat în cursul ultimelor opt zile după cîte au putut vedea.

- Ei bine! bravo! Englezii vor avea cu cine sta de vorbă!

- Crezi că vor rezista? întrebă Liu, încreţind îngrijorată fruntea.

- De ce nu? De aici pînă la Pekin sau Cal- cutta au destul loc să bată în retagere.

- Cînd transmiţi noutăţile?

- Rudi stă călare pe pianul lui. Şedinţa următoare. Vom lăsa să se scurgă vreo douăzeci de ore. Să zicem... inîine la

amiază. Ai văzut cumva în vale ceva maşini cu instalaţie de detectare gonio?

Tînăra ridică mirată sprîncenele.

- Maşini care au un cadru de antenă care se roteşte pe acoperiş.

Liu făcu semn că nu, îşi aprinse o ţigară, apoi s*e lăsă moale pe canapea, sfîrşită.

- Credeam că nu voi mai ajunge niciodată. Urcuşul acesta nu se mai sfîrşea!

- Un bun alpinist trebuie să parcurgă distanţa din port pînă aici într-un timp mai scurt decît i-ar trebui unui automobil ce vine de la Bassein, făcu Ross aţintind asupra tinerei birmane o privire pătrunzătoare.

Ea îl privi fix cu ochii săi întunecaţi, în care se aprinsese o flacără mocnită. De o săptămînă de cînd trăiau laolaltă îşi dădură seama că legăturile lor se schimbă profund.

Pînă acum nici unul nu făcuse primul pas, fiecare dorindu-l şi respingîndu-l totodată pe celălalt, din motive diferite. Dar devălmăşia şi teama în care trăiau amîndoi, departe de a-i înstrăina, îi apropiau din ce în ce mai mult.

îşi întinse trupul de păpuşă sub privirile lui Ross cînd deodată în spatele lor uşa se dădu la o parte. Ross păli înainte de a-l recunoaşte pe Rudi Beiimann,

- Ce s-a mai întîmplat? urlă el, închipuiri- du-şi casa încercuită.

- Tomahawk-ul! Tocmai am prins o emisiune a Tomahawk-ului, la sfârşitul intervalului-,

- S-a întors în golf?

- Ba bine că nu! triumfă Rudi, al cărui obraz copilăros strălucea de bucurie. Şi ce mai noutăţi! Le anunţă cu glasul plin de făgăduieli.

- Spune! i-o reteză scurt Chester, temîndu-se de vreun nou proiect utopic al imaginaţiei căpitanului Dale.

- Ne vin tovarăşi, întărituri adică! Toma- hawkul îi va depune peste vreo treizeci de ore.

- Dă-mi hîrtia! îl întrerupse Ross, cu obrazul răvăşit.

“...SBM- USS - TOMAHAWK - PARANG - SUD. ACOSTARE ZECE OAMENI PLAJA 100 Y VEST RUINE. 3 OCTOMBRIE 24 H 00 - MISIUNE RADIO BALIZĂ - PUNEŢI PLAJĂ STARE RECEPŢIE - SECURITATE PLAJĂ - REÎM- BARCARE PREVĂZUTĂ 4 OCTOMBRIE. 23 H 00 - ACŢIUNE REŢEA STRICT LIMITATA - PRIMIRE PLAJĂ ŞI ÎNDRUMARE INIŢIALA COMANDO-OUT *1*.

Ross reciti mesajul de trei oii apoi întinse hlr- tia fetei.

- Au de gînd să repete lovitura eu Evans, rosti el îngrijorat şi întunecat la faţă. îi mănîncă pielea!

- Nu se poate.spune că nu sînteţi încăpăţînaţi, exclamă Liu, rupînd mesajul în mii de bucăţelc pe care le lăsă apoi să cadă ca o ploaie într-o scrumieră în formă de joncă.

- Băieţii din G.H.Q.[19] şi-au stors creierii să scormonească o asemenea chestie! Ştiam că într-o bună zi îmi vor cere şi mai mult. Dai' la o porcărie ca asta nu mă aşteptam! mîrîi Chester ră- răguşit, aprinzîndu-şi cea de a doua ţigară.

Rudi Beiimann îi privea nemişcat, surprins că mesajul său nu prea stîrnise entuziasmul la care se aşteptase.

- Ai confirmat recepţia, Rudi?

- Da, locotenente. Tomahawk-ul şi-a încetat imediat după aceea emisiunea.

- Se poate să fi coborît sub apă. Mulţumesc, făcu Chester apropiindu-se de fereastră.

Cerul se întuneca pregătindu-se pentru potopul din fiecare seară. în rada ce aducea cu suprafaţa unui lac, cargourile semănau cu nişte mari peşti ce stăteau nemişcaţi ca într-un eleşteu. Un eleşteu care peste cîte\ra ceasuri avea să se transforme desigur într-un cimitir.

Auzi pasul furişat al tinerei femei şi îi simţi răsuflarea pe umăr.

- Ce ai de gînd să faei?

- Să mă supun, bineînţeles, rînji ridicînd din umeri. Mă voi supune! Nădăjduiesc doar ca blestemata lor de baliză să se strice într-o săptămînă.

---

19 G.H.Q. (General Head Quarter) : Marele Cartier General (N. T.)

- Vor să bombardeze portul, aşa cum au bombardat Rangoonul?

- E limpede, nu? Iar noi vom ţine scorul. Un petrolier scufundat, două avioane doborîte! Douăsprezece tancuri incendiate, trei torţe aprinse! se maimuţărea Chester, ca şi cum ar fi arbitrat un meci de *cricket*.

Suflă un fum deasupra geamului şi i se păru că vede întreg portul arzînd. Privea cu răutate firi- şoarele de fum strecurîndu-se printre case şi străduţe.

- Ei poftim! Ştiam bine că se va termina prost. Totdeauna cer mai mult decît poţi face...

Liu se uită spre el. In clipa următoare îşi întoarse şi el privirea spre ea. Părul lung şi negru al tinerei femei curgea în valuri lucioase.

îşi înfipse aproape cu furie degetele în umărul gol, trăgînd-o spre el.

- De ce ar însemna asta moartea reţelei, şuieră fata, întîrzimd cu o mişcare uşoară a capului sărutul pe care se pregătea să i-l dea. Comandou- iile voastre vor.pune baliza undeva în munţi apoi vor pleca. Reţeaua va lucra ca şi înainte, nu?

- Nu ştiu, făcu el strîngînd-o mai tare. Nu ştiu.

- Ho Nien nu riscă nimic. Nu are decît să asculte ce se yorbeste în jurul său. Raid şi Stan se află în cea mai bună ascunzătoare pe care o poţi găsi de aici şi pînă la Surabaya. Cît despre noi... unde vezi primejdia?

Şovăia, privind în depărtare. Liu zîmbi plină de încredere şi. lăsîndu-se moale în braţele lui., îi întinse obrazul cu nerăbdare.

- Nu ştiu, nu ştiu nimic. Şi tocmai asta mă frămîntă, îi mărturisi C'hester înainte de a-şi lipi buzele de a]e ei.

*

Doar practica desţelenirii pămîntului cu ajutorul focului îngăduise acestui ţăran biranan să facă să rodească vremelnic coasta rîpoasă a muntelui. Din focul pe care îl

aprinsese într-o zi cu vînt prielnic nu mai rămăsese decît o mare cicatrice negricioasă care rodea marginea junglei.

Un palmier cu frunzele dese ca degetele desfăcute ale mîinii înăbuşise pîrjolul şi miriştea se oprea la poalele trunchiului monstruos, ca şi cum pădurea ar fi pus aici un paznic uriaş.

Fără îndoială că bravul ţăran nu sc ostenea decît pentru a putea duce un trai de azi pe mîine, dispreţuind cîştigul şi averea, dar beneficiind de acea tihnită seninătate care face totdeauna din- tr-un bătrîn un înţelept, dar niciodată dintr-un tînăr un războinic. Cîteva recolte obosiseră desigur pămintul şi aşa destul de leneş, iar ţăranul fusese nevoit să-şi ducă săpăliga pe o altă rîpă sălbatecă.

..Astfel gîndea locotenentul Chester Ross în timp ce îşi trăgea fără voia lui sarongul care aluneca mereu, cu toate eă era legat cu sfoară în jurul mijlocului.

îşi mai spunea că rîpa abruptă nu îngăduia nici măcar acele culturi în terase de care erau pline imaginile turistice ale Asiei. în schimb îi înlesnea lui, lui Chester, o minunată vedere de ansamblu asupra plajei şi asupra ruinelor morii unde debarcase cu nouă zile în urmă.

îşi şterse fruntea cu poala sarongului, aşa cum văzuse întîmplător că obişnuiesc birmanii.

Liu Wong Ilinh, ceva mai sus decît el pe coasta muntelui culesese cîteva rămurele uscate, lucru rar, pe care doar o femeie birmană l-ar fi putut descoperi în ţara aceasta unde plouă la oră fixă. Un vas fierbea deasupra focului. Liu aţîţa flacăra îndărătnică vînturînd pălăria ei ciudată din împletitură rară.

Tot plivind încetişor iarba, Ross observa priveliştea care se întindea la picioarele sale: o sută de metri mai jos, un drum de creastă, cel care duce spre Akyab. Mai încolo, plaja cu nisip mărunt şi ruinele nedesluşite în amurg.

Se gîndea cu uşurare că în curînd întunericul îi va îngădui să întrerupă fără nici un risc munca aceasta istovitoare şi fără rost care îi străpungea şalele ca un fier înroşit.

în sfîrşit, nemaiputîncl îndura, mai ales că de patru ore nu observase nimic, se îndreptă întin- zîndu-se îndelung, apoi se apropie de foc ocolind fumul.

- N-am văzut picior de japonez, murmură cu glasul stins. Se pare că domneşte o linişte deplină.

- Idilică! spuse ironic Liu în timp ce rupea o crenguţă pentru a-şi mesteca fiertura.

Nu luă în seamă gluma şi-şi întoarse chipul său ars de soare către larg.

- Cînd te gîndeşti că e acolo dedesubt şi aşteaptă să se întunece. Şaizeci de inşi ascunşi sub suprafaţa apei, care pot s-o şteargă unde şi cînd vor!

- Suferi cumva de claustrofobie?

- Nu. Ştiu un singur lucru, că toate astea vor sfîrşi prost.

- Şi ţi-e frică?

- Da, mi-e frică.

Privi ehiorîş amestecul care clocotea în ceainic, apoi se apropie ceva mai mult de Liu pentru a-i putea vorbi şi mai încet.

- în douăzeci de minute va fi întuneric beznă. Vom coborî împreună. Chiar pînă la ruine. Apoi nu ne mai rămîne decît să aşteptăm.

- Şi cum ne întoarcem?

Desenă un drum imaginar cu degetul prin aer.

- Voi aduna băieţii la moară. Apoi vom trece drumul. Trebuie să ne ferim de bateria D.C.A. pe care au instalat-o ieri pe creastă: are vederea spre plajă.

- Dacă aprind reflectorul?

- Nici un risc. Să debarci un comando e la îndemâna oricărui neghiob. Să-l reîmbarci însă într-o retragere, asta-i altă poveste! Vom merge deci de-a lungul râpei. Apoi azimut 320; se vor descurca singuri.

- îi părăsim acolo?

- Da, în dreptul palmierului ăsta mare. E. un punct de reper uşor de regăsit noaptea.

Ea se aşază mai bine, clipind cînd vîntul îi aducea cîte o pală de fum drept în ochi,

- Şi noi?

- Rămânem aici pînă în zori. Nici vorbă să nc mişcăm de aici, am putea intra oi'beşte în vreo patrulă japoneză. Tu cunoşti colţul ăsta destul de puţin, iar eu de loc.

La gîndul că va petrece noaptea singură eu el, Liu îi aruncă o privire ascuţită, lungindu-se pe muşchi. Nu-l mai vedea pe Ross decît ca pe o umbră, atît de repede asfinţise soarele.

Chestor răsturnă cu piciorul ceainicul peste foc şi acoperi jăratecul.

- Nu px'ea e recomandabil noaptea, lămuri Chester, lungindu-se apoi lîngă ea.

O clipă degetele lor se căutară apoi se amestecară într-o încleştare strînsă. Stăteau nemişcaţi, şi unul şi celălalt viind să prelungească la ne- sfîrşit această apropiere pe care o ştiau eît e de trecătoare.

Ea se aplecă prima asupra lui, muşcîndu-i buzele.

- Şi eu aş vrea să plec, şopti ea gîfîind uşor după sărutare. Chester dădu din cap.

- Nu se poate, mărturisi el în timp ce ridica ceasul la înălţimea ochilor, eşti un pion prea preţios pe tabla de şah al unui oarecare Dale, pentru a-i trece prin minte să te mute. Totdeauna celor mai buni li se cere cel mai mult. Şi de aceea tocmai cei mai buni o păţesc pînă la urmă!

- Dar e îngrozitor!

- Logic, cel mult. Sîntem ca fructele acelea pe care după ce le-ai stors de zeamă, le arunci coaja, rînji el posomorit.

Trase pe nări aerul sărat.

- Şi acum să coborâm, făcu el fără a mai lăsa tinerei femei timpul să răspundă.

începu să coboare râpa cu precauţie. O maşină care trecea pe creastă cu toate farurile aprinse il sili să rămână nemişcat în spatele unui tufiş de lămâi sălbatici. Reluă apoi coborîşul privind înjur cu atenţie.

- Drumul e liber, îi spuse fetei cînd aceasta îl ajunse din urmă. Băieţii vor putea trece fără bătaie de cap.

Ea încuviinţă uşor, pornind înainte pe fâşia de pământ roşu.

Simţind nisipul fin scârţâindu-i sub picioare, Chester îşi dădu seama că primejdia nu-l mai ameninţă.

Agăţate pe coastele golfului, cîteva lumini prost mascate străluceau ca ochii unei fiare. Zgomotul valurilor care se izbeau mugind de stâncile acoperite cu muşchi din apropierea morii era atît de puternic încât Ross strigă pentru a.se face auzit.

- Mai avem treizeci de minute. Cred că băieţii se şi pregătesc.

- Submarinul a ieşit la suprafaţă?

- Cu siguranţă. Pesemne că în clipa asta lasă bărcile pneumatice în apă. îi răspunse în timp ce se îndreptau spre ruine.

Prin schelăria ruginită vântul şuiera încetişor.

O ţiglă spartă se rostogoli la picioarele sale. Ină- buşindu-şi o înjurătură se căţăra pe vechiul ponton de acostare, urmat de Liu.

- N-avem altceva mai bun de făcut decît să aşteptăm, hotărî Chester aşezîndu-se cu faţa către larg.

Luna încă nu apăruse iar bezna grea contopea marea, cerul şi malul la un loc.

Talazurile îşi sfărîmau masele lichide cu zgomotul neîntrerupt al unei cataracte.

Boss abia putea desluşi umbra tinerei femei cu toate că nu-i despărţeau decît c-îţiva centimetri.

După vreo zece minute de aşteptare, ciuli urechea: între două valuri auzise un zumzet înăbuşit. Liu tresări şi ea:

- Bărci cu motor! îi strigă.

Ross deveni dintr-odată neliniştit.

Cunoştea bine zgomotul pe care îl făcea un sea-gu111 şi îşi dădea seama că în tunetul asurzitor al resaoului mu ar

putea auzi nici măcar un *dinghy* acostîncl la doi metri depărtare.

- Nu cred, făcu ciulind urechile, sau poate că...

- O vedetă de pază a coastei?

- Ascultă!

Un reflector străpungea bezna, departe în direcţia portului, sfîsiind norii cu sabia sa albăstrie. In penumbră se putea ghici suprastructura scundă a unui cargou ce părăsea golful.

Ross privea în jur, încercînd să stabilească de unde venea zgomotul. Zumzetul devenise între timp ceva mai desluşit. îşi dădu seama că vine dinspre mal.

- Un automobil, presupuse Liu nervoasă.

Ross îşi amintea că în noaptea în care debarcase trecuseră prin faţa lui mai multe vehicule cu toate farurile aprinse, pe drumul ce urmărea ţărmul înspre Akyab.

Încercînd să străpungă întunericul, deschisese o clipă ochii larg, fără rost.

- Nu-mi place treaba asta, şopti cu glas abia auzit.

Pontonul fu măturat de o uriaşă undă de fund care cutremură pietrele de sub el.

“Cum se face că aud motorul între două valuri... fără să zăresc însă farurile?u

Constatarea aceasta îl uluia. Se aplecă spre Liu, care întorcea şi ea capul în toate părţile.

- Mă duc să văd, se hotărî Chester ridicîn- du-se.

- Nu, rămîi aici, te rog să rămîi aici. Trebuie să sosească băieţii.

Ridică din umeri şi făcu primii paşi pe digul îngust dc piatră care lega cheiul de moară.

- Atunci vin cu tine.

Alergară împreună de-a lungul mormanului de pietre şi se strecurară printre ruine. Chester străbătu şopronul în care se despărţise de Robsky. Zgomotul oceanului descreştca treptat, înăbuşit de ziduri, făcînd loc uruitului neîntrerupt al cîtorva zeci de vehicule.

Ross ieşi din şopron ca un nebun, cu senzaţia de a fi prinşi, atît el cît şi cei din comando, într-o capcană. Se aruncă pe nisip.

- Dumnezeule! gîfîi el. Cel puţin zece maşini! Zece camioane! Un convoi întreg...

Liu se lungi lingă el, la adăpostul unei scobituri a terenului.

- Au încurcat-o, nu-i aşa?

- Mi-e teamă că da. Pe toţi dracii! Ce naiba... dar ce naiba caută pe aici?

Zări în sfîr.şit luminile camuflate ale primei maşini. Camionul zdrăngănea prin noaptea întunecoasă cu “ochii de pisică” aţintiţi la cinci metri în faţa cauciucurilor. Apăru şi al doilea, lipit de spatele primului.

Ross încleştase dinţii, închipuinclu-şi că vede trecînd o reptilă apocaliptică uşor fosforescentă.

- Lovitura Evans se repetă! murmură sleit.

Dacă băieţii ajung la mal în clipa asta... Nu-şi termină gîndul: orele douăzeci şi trei şi cincizeci şi cinci de minute. Sînt pesemne chiar în spatele nostru acum.

Tînăra femeie se lipi de el într-o pornire copilărească de protecţie; îi simţea şoldul fierbinte lîngă al său.

- Se duc spre Akyab, şopti ea auzind zumzetul depărtîndu-se din stînga spre dreapta.

Tînăra birmană rostise astfel dorinţa deznădăjduită de care se agăţa Ross de cîteva clipe. Vroia din toată inima ca maşinile să fie numai în trecere şi găsea mii de cauze care le-ar împiedica să se oprească acolo.

E adevărat că japonezii îi tăiau fără scăpare calea spre pădure, împingîndu-l către mare ca pe un peşte în năvod.

- “Ca pe un condamnat către zidul său!” gîndi cu voce tare. încă trei minute! Desigur că vor intra cu capul drept în capcană”.

Inima i se opri în clipa în care auzi scrîşnetul primelor frîne. Unul după altul camioanele se opreau păstrînd distanţa dintre ele. “Ochii de pisică” se stinseră pe î'înd. O

vreme se mai auzi zgomotul cîtorva motoare, apoi încet-încet se aşternu tăcerea.

- S-au oprit, constată Liu cu voce răguşită.

- De data asta va fi măcel, încheie Chester în timp ce un cîrcel dureros îi înnoda gîtul. Băieţii noştri se vor năpusti drept în braţele lor, căutînd ruinele.

- Nu neapărat. Ar putea...

- Cum ar putea bănui ceva, acum cînd stau ascunşi în spatele morii.

Privea cei cincizeci de yarzi. de nisip în pantă lină care îi despărţea de liziera de cocotieri. Chiar în spatele lor convoiul nevăzut al inamicului se pregătea să înnopteze.

- încă un minut! rosti Chester..Se îndreaptă orbeşte spre plajă. Mai ales pe o noapte ca asta!

Se ridică în coate, încercînd să străpungă bezna. Trîntit pe nisip la mai puţin de treizeci de metri de mal, nici un putea deosebi oceanul.

- Nu-i putem preveni în vreun fel?

- Cu ce? Poate lansîncl rachete roşii? Singurul post de radio este cel al lui Rudi. Trei ore de mers. Şi calea ne este tăiată.

Acoperind mugetul valurilor răsună limpede un zornăit metalic, apoi se închise uşa unei maşini. O uşă de maşină? Sau închizătorul unei arme automate?

- Se pare că se pregătesc să-şi petreacă noaptea aici.

- Aşa mi se pare şi mie. Şi culmea e că şi bănuiesc- de ee.

Ea îl privi mirată.

- Să ne întoarcem pe chei. Poate mai putem salva ceva.

Alergă cu supleţe la adăpostul unei dune de nisip în formare, apoi dispăru printre ruine. Cercetă şopronul cu o privire circulară - nimeni! hotărîndu-sc să rămînă lîngă malul bătut de valuri de unde putea să supravegheze în acelaşi timp şi oceanul şi pe japonezi.

- Parcă este un făcut să nu-şi poate plasa niciodată baliza lor blestemată! A costat pînă acum unsprezece vieţi. în curînd vor mai fi şi altele.

Luă în mînă o grămăjoară de nisip lăsînd-o să se scurgă încetişor. Vîntul dinspre larg îi biciuia faţa.

- Sînt în întîrziere, constată tînăra femeie.

- S-ar putea să fi greşit direcţia. Şi pînă să găsească ruinele... Vor încerca să se strecoare. Şi atunci...

Se întrerupse şi întoarse capul într-o parte şi în cealaltă ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă izbucnind în noapte jerbe de lumină. Desigur că prima rafală va sfîşia curînd noaptea - noaptea şi trupurile întinse fără apărare pe nisipul gol.

- Să plecăm! gîfîi'Liu, rugătoare. Hai să mergem. Toate astea n-au nici un rost, Chest. Să plecăm înainte de a fi prea tîrziu.

Cu buzele tremurînd, tînăra femeie îl plivea cu ochii măriţi de groază. Părea a fi imaginea însăşi a spaimei.

Ross îi puse mîna pe umăr, încercînd s-o liniştească. Desigur nu era momentul să-şi piardă capul luînd-o la fugă.

Un lung fior o străbătu.

- Şi unde să mergem, făcu Chester silind-o să se ghemuiască.

- Ascultă-mă, Chest! Vor fi măcelăriţi - cu sau fără noi - nu poţi face nimic! gîfîi ea cu vocea întretăiată. Să plecăm pînă nu e prea tîr- ziu. Poate mai putem scăpa. împreună poate izbutim...

O privi cu chipul aspru.

- Nu mă privi aşa, Chest. Tu însemni mult mai mult decît aceşti zece nefericiţi. Moartea sau prinderea ta ar însemna distrugerea reţelei. Distrugerea reţelei, mă auzi?

Se agăţase cu turbare de ţesătura aspră a sa- rongului său şi trebui s-o îndepărteze.

Ochii i se măriră şi mai mult în clipa în care zări vreo zece umbre mici printre cocoţieri.

- O patrulă! De data asta... Blestem, aşa era sortit dinainte!

Se gîndi să se adăpostească printre ruine. Inutil. Desigur că acolo vor căuta în primul rînd.

Lipită de pămînt, Liu stătea cu ochii aţintiţi asupra micilor puncte negre care apăreau şi dispăreau printre dune.

Pe nisipul fin nu făceau nici un zgomot, părînd că lunecă în tăcere, curios suspendate în beznă deasupra plajei. îi mai despărţeau doar treizeci de metri.

- Te implor, să plecăm. Să plecăm chiar acum!

Ross clătină capul, chinuit în acelaşi timp de dorinţa de a fugi cit mai era timp şi aceea de a mai aştepta.

“De fapt patrula n-ar putea avea nici un motiv să treacă TOCMAI prin locul unde se aflau întinşi pe pămînt”. De altfel conducătorul lor zărise probabil ruinele căci schimbă uşor direcţia îndreptîndu-se către ele. Chester aruncă o privire rapidă asupra ceasului. Secundarul luminos se rotea tremurînd.

- Trebuia să fi debarcat de opt minute, rosti el încet.

- Vezi!... Priveşte: vin acum spre noi!

Tînăra femeie părea pe cale să-şi piardă cumpătul.

Patrula - acum în linie de trăgători - se apropia de umbra zdrenţuită a fostei mori parcă fără să se fi dat vreun ordin. Ultimii doi din stînga urmau să treacă chiar prin dreptul lor.

Ross înţelese că nu-i mai rămăseseră decît cîteva secunde, iar spaima care îi amorţise creierul şi muşchii îi împrăştie deodată o căldură puternică prin tot trupul.

- Marea!... Să intrăm în apă!

Cînd o atinse, tînăra birmană ţîşni de la pă- mînt ca scuturată de o descărcare electrică. Intrară împreună în apa călduţă care clocotea. Un şuvoi se rostogoli peste Ross care se clătină sub lovitură, apoi plonjă în adînc, aşa cum era învăţat să facă.

Foarte bună înotătoare, Liu îi imita fiecare mişcare luptînd împotriva valurilor, cu mlădiere felină.

înotară amîndoi timp de douăzeci de minute de-a lungul malului pe care nu-l vedeau.

în sfîrşit, istoviţi, se lăsară în voia unul val care după ce-i rostogoli în toate felurile, îi aruncă pe nisipul uscat.

Ross zăcu cîtva timp buimăcit şi cu urechile vuind, apoi se repezi înainte, oprindu-se doar în marginea drumului către Akyab - pustiu cît puteai vedea cu ochii în noaptea aceasta de cerneală.

Simţi deodată o mare uşurare: aşadar scăpaseră din năvod...

Se întoarse auzind în spatele său răsuflarea întretăiată a fetei. Tînăra birmană sta rezemată de un cocotier iar umbra ei se contopea cu tulpina noduroasă.

- Liu! o chemă încet, Liu, uite drumul i

Neprimind nici un răspuns, aşteptă o clipă apoi făcu un pas în lături, devenind deodată bănuitor.

- Liu!

- Cum să-ţi spun... Sînt goală, Chest.

îşi stăpîni cu greu veselia care îl cuprinsese deodată, stîrnită desigur de brusca destindere a nervilor.

Se apropie de tinăra femeie pe al cărui trup mai scînteiau încă mici picături de apă. Se aplecă încet asupra ei, cuprinzînd-o în braţe. Ea îşi ascunse obrazul în scobitura umărului său, încerci nd să-şi potolească răsuflarea.

Deodată Liu îşi încolăci braţele în jurul şoldurilor sale şi îl răsturnă pe nisip. O simţea arzînd sub sărutările lui.

Brusc se dezlipi de el:

- Doamne, ce frică mi-a fost! Ce căuta convoiul acela?

- Desigur o garnitură care vine de la Man- dalay şi care va descărca mîine în port, răspunse el cu ciudă. De cînd cu bombardamentul Ran- goonului, au o teamă grozavă de super-fortăre- ţele noastre. împrăştierea...

Liu îi închise gura, îl muşcă de umăr şi îşi strivi sînii de pieptul lui.

Oceanul mugea mai puternic noaptea. Chester Ross nu mai ştia bine dacă e tunetul valurilor sau sîngele Băii de indian care îi zvîcnea în tîm- plele încinse.

CAPITOLUL VI

Era aproape de miji tul zorilor. Ploua la fel ca în fiecare dimineaţă, iar picăturile potopului tropical răpăiau ca

grindina pe acoperişul vilei bir- mane. Vîntul dinspre larg ţipa, ca o pasăre de noapte prin oblonul de bambus şi făcea să trosnească mobila din lemn preţios.

Era frig şi Chester Ross îşi trăsese pătura pînă sub bărbie, încercînd să scape din laţul pe care îl simţea strîngîndu-se în fiecare zi mai mult în jurul gîtului său.

Lungit pe spate, plutea undeva la graniţa dintre vis şi adevăr. Pe o masă de lac negru o ţigară,abia începută se stingea în scrumiera plină ce arăta eă nici în noaptea aceasta nu închisese ochii.

O trosnitură îi atrase deodată atenţia. Nu, nu putea fi vîntul. Jocul lemnului? Prea tare pentru aşa ceva.

Zgomotul se repetă stăruitor.

Trezit ele subconştientul său, Chester se smulse imediat din somnolenţă. Privirea lui lunecă peste Liu, ghemuită la perete, mîngîie umărul ei gol, mobilele, trecu peste un oblon şi se repezi pe zăvorul de lemn al uşii.

Zgomotul reîncepu după eîteva clipe. De data aceasta Ross îşi regăsi întreaga luciditate: strecură mîna sub pernă şi prinse patul striat al Coltului 45. înăbuşit de grosimea aşternutului, ţăcănitul siguranţei se confundă cu scîrţîitul zăvorului care era tras.

Uşa se crăpă încet, împinsă de o mînă prudentă. Chester şedea încordat, încereînd să pătrundă întunericul. Totuşi nu-i venea să creadă că poate fi asasinat. -Bănuia altceva.

Din semiîntunericul terasei se desprinse o umbră bondoacă şi ghemuită care se opri şovăind.

- Locotenente Ross!

Abia şoptit din vîrful buzelor, glasul ajunse totuşi la urechea ofiţerului, care lunecă din pat, dînd cu grijă aşternutul în lături. Se încredinţă o clipă că Liu doarme, apoi se îndreptă spre uşă străbătînd încăperea. Tînăra femeie nici nu se clinti cînd închise uşa în urma sa.

Afară ploaia se prefăcea treptat într-un adevărat potop.

- Ce se întîmplă, e ora cinci!

Ud din cap pînă în picioare, tînărul raclio-tele- grafist îi făcu semn cu mîna spre trecerea acoperită şi îl trase după sine. Pătrunseră împreună în chioşcul cu acoperiş în formă de pagodă.

Aparatul de emisie ţîrîia scoţînd scîntei.

- Au transmis adineauri pentru prima oară pe frecvenţa specială, Sir. încălzisem tocmai aparatul pentru intervalul de la ora cinci şi...

- Pe scurt!

- Am recunoscut una dintre frazele acelea pe care m-au pus să le învăţ pe de rost, pe vremea cînd eram pe Tuscaloosa.

Ross închise un oblon pentru a micşora puţin zgomotul asurzitor al potopului de afară. Deasupra oceanului apăruse o geană de lumină. Se cutremură de frig şi îşi frecă cu putere pieptul ars de soare.

- Să auzim!

- "Atunci cînd mor legendele, mor şi visele!"

Chester recapitula în gînd diferitele fraze pe care fusese nevoit să le repete înainte de a fi aruncat în plină ceaţă. Fiecare dintre ele corespundeau unei anumite situaţii şi doar el, Dale şi Rohsky le cunoşteau adevăratul înţeles.

- Atunci cînd mor legendele... Fir-ar să fie! E de la Bill! Ai mai prins şi altceva?

Rudi îşi scutură claia bălaie caire în penumbră părea să reflecte o lumină difuză.

- Nimic altceva, Sir. Au transmis asta foarte repede, de trei ori la rînd.

- Ai confirmat recepţia?

- Pe frecvenţa specială e interzis...

- E adevărat, încuviinţă Ross îngînduiat.

Căută din ochi un pachet de ţigări pe care nu-3 găsi şi ieşi în pragul uşii, privind cu ciudă ploaia care se revărsa din cerul de plumb.

Prea frumos să mai dureze! Şi tocmai acum, cînd începusem să facem un lucru bun. Sîntem aici de treizeci şi

trei de zile! O lună doar şi iată că şi încep prostiile. “A se lua legătura cu Robsky!I! Intr-o bună zi îl voi jupui de viu pe Dale.

După o clipă furia i se prefăcu în nelinişte. Ce putea să însemne oare chemarea asta urgentă, cînd rămăsese hotărît odată pentru totdeauna că Bill şi cu el nu vor avea nici un contact, orice s-ar întîiripla. Doar în caz de primejdie...

“în caz de primejdie! repeta în gînd Chester. Nu, nu se poate!”

Ridică fruntea spre cer. Ploaia se înteţea, iar pîraiele care se formaseră se ramificau în mai multe braţe. Cu toate acestea ştia că peste o oră sau două cerul, redevenit albastru, va întîmpina soarele în toată minunăţia aurorei ecuatoriale.

Brusc îşi dădu seama cît de folositoare îi putea fi ploaia aceasta şi se hotărî.

- Rudi, tu rămîi aici. Voi coborî în portul plutitor să-i văd pe Raid şi pe Barett. Voi încerca să mă întorc înainte ele... înainte de a se înnopta.

- Pleci cu Liu?

- Nu, singur. Voi putea merge astfel mai repede. Să-i spui cînd se trezeşte.

- Rămîn pe recepţie?

- Mai mult ca oricînd, Rudi. mai mult ca orieînd.

Tînărul imigrant îşi îndreptă ochii albaştri către şeful său cu un fel de stăruinţă rugătoare.

- E ceva grav, domnule locotenent? murmură el încetişor, ca şi cum s-ar fi temut ca întrebarea să nu-i atragă vreo nenorocire.

- Nicidecum, nicidecum, îi răspunse peste umăr Ross, dueîndu-se să se îmbrace. Şi nu uita: nimeni de aici nu trebuie să cunoască frecvenţa specială!

După cîteva clipe ieşea din cameră în vîrful picioarelor, îmbrăcat în echipamentul negru cu care debarcase. După zece minute de căţărat ajunse la marginea junglei. De aici

încolo, cu toate că începuse să se lumineze de ziuă, intra într-o lume verzuie şi sonoră în care ploaia luneca din frunză în frunză într-o clipoceală monotonă.

După două ore de marş forţat ajunse la prima trecătoare, înghesuită între doi pereţi abrupţi, o potecă stîneoasă îşi croia un şanţ întortocheat prin haosul de granit.

Gîfîind şi ud de transpiraţie, Ross abia o pornise pe cărare, cînd deodată auzi un strigăt ce-l făcu să rămînă nemişcat.

Ridică privirile dar nu izbuti să deosebească decît o încîlceală de frunze încolăcite printre care se strecura o lumină difuză.

Unul cîte unul apărură dintre “stînci trei bărbaţi care îl înconjurară rîzînd. Chester răsuflă uşurat şi mînios totodată. Mînia i se prefăcu în adevărată furie cînd lîngă el răsună înspăimîn- tătorul hohot de rîs al lui Robsky.

Uriaşul se lăsă să cadă dintr-un tufiş cu frunzele dese şi se apropie rîzînd, ou mîna întinsă şi cu thomsonul spînzurat pe după gîtul său de taur.

- Ce glumă o mai fi si asta? mîrîi Ross strîn- gînd cu răceală laba enormă a prietenului său. Iţi dai seama ce mult riscăm cu toţii din pricina apelului tău?

- Pe cuvîntul meu, prezenţa japonezilor pare să-ţi fi măcinat nervii, făcu Robsky cu prefăcută milă. Vino, să nu mai stăm pe aici. E ultimul meu post de pază. Să mergem mai spre nord, acolo ne vom simţi mai bine.

In timp ce îl urma pe *Ranger*, Chester se gîn- dea fără plăcere la cele cîteva mile pe care le mai avea de parcurs.

In spatele lor încheiau plutonul trei dintre oamenii lui Robsky. Ceilalţi parcă se evaporaseră.

- Iată împărăţia mea! exclamă plin de mîn- drie Robsky, arătînd jungla care se unduia la nesfîrşit. Face mai mult decît o fată drăguţă în culcuş, ce zici?

Chester se opri.

- - De unde ştii?

- Nu ŞTIU, dar te cunosc. Asta îmi ajunge. Şi apoi cîteodată cobor să te văd. Am un binoclu bun.

- Pentru asta mi-ai trimis mesajul?

Faţa mare a lui Robsky se întunecă. Cîtva timp merse în tăcere, călăuzindu-se după anumite semne pe care doar el le vedea.

Cărarea urmărea linia crestei, şerpuind în jurul unei văi cu vegetaţie bogată. Desigur că japonezii nu-i puteau stînjeni pe cei cîţiva din comandoul ascuns în craterul acesta.

- - Din păcate, nu! mormăi Bill Robsky cu o voce şi mâi răguşită ca de obicei. Vei prelua comanda unei părţi a grupului meu.

- Ce! sări ca ars Chester. Dar asta e pur şi simpki o nebunie! O aiureală! Cine a dat ordinul ăsta idiot? Dale, nu-i aşa?

- Mi-e tare teamă că vine mai de sus.

După o treabă ca asta, voi fi denunţat, acolo în vale. Liu Wong Hinh nuji tîmpită. îşi va da repede seama că n-am fost la joncă.

- Denunţat! se sufocă Robsky. Ce...Liu?

- Dar ce credeai? Numai Dumnezeu ştie cum a sfîrşit tînăra birmană din reţeaua Parang-Sud. Şi poate că nici el nu ştie. Cît despre..Liu", este o japoneză sută-n sută!

Chester şi Robsky se priviră o clipă nemişcaţi, unul încremenit de mirare, iar celălalt cutremurat de înţelesul mărturisirii sale.

- Păi atunci... şterge-o! strigă Robsky îngrozit.

Chester Ross clătină capul strîmbîndu-se abătut.

- Nu... Nu imediat. Nu e chiar atît de simplu.

- De ce?

- Dacă apuc să îmbătrînesc, am să-ţi spun într-o zi. îţi dai seama că atunci cînd un comando urinează să debarce şi în loc să fie primit cu braţele deschise, aşa cum ar fi fost normal, este măcelărit pînă la ultimul om, deştepţii care l-au aruncat în foc îşi pun unele întrebări. Aşa s-a întîmplat şi după lovitura Evans. Cu alte cuvinte, trebuia s-o bănuiesc încă DE LA ÎNCEPUT

pe Liu - frumoasa birmană cu ochi fermecători!

Înlăturînd o ramură, Robsky dezvălui un drum cotit ce cobora într-o rîpă.

Cei doi ofiţeri însoţiţi de escorta lor coborîră în şir indian vreo sută de metri şi Ross zări cu surprindere un fel de colibă din trunchiuri sprijinită de peretele muntelui. Din coş se strecura un firicel de fum ce se împrăştia în desimea frunzişului.

Aşezată pe un trunchi, cu Thomsonul pe genunchi, o sentinelă păzea drumul. La vederea ofiţerului se ridică alene.

- Iată bîrlogul fiarei! rosti Robsky cu gîndul într-altă parte.

Ross observă o uriaşă antenă-umbrelă pe acoperiş.

- Mai bine nu mu aduceai aici, îi atrase el atenţia. Intr-o zi lucrul ăsta te-ar putea costa scump, atît pe tine cît şi pe băieţii tăi, dacă mă supun la torturi. Ar fi fost mai bine să nu fi ştiut niciodată pe unde îţi faci veacul.

- Fricosule! încercă să glumească Robsky, deschizînd cu o lovitură de *jungle*-boot1 uşa de trunchiuri. îmi trebuiesc doar douăzeci de minute ca să-mi strîng eialabalîoul şi să minez totul!

Cei doi bărbaţi intrară într-o încăpere mică în care trosnea un foc de lemne uscat. Din clipă în clipă sunau telefoane cu baterii, în timp ce trei băieţi din comando mutau piese pe o banchetă la scară mare, modelată grosolan din lut.

Robsky trase înspre el cu piciorul un scăunel apoi îl aruncă lui Ross. El însuşi veni în faţa camaradului său, cu chipul întunecat.

- Dar băieţii tăi, “Fritzt;? Raid? Stan? Ce ai de gînd cu ei în toată treaba asta?

Ross îşi aprinse liniştit o ţigară.

- Ei habar nu au. Presupun că nu i-ar ţine curelele să joace un joc ca ăsta. Mai ales Rudi, care e toată ziua împreună cu ea.

- Bine, dar... Dar e îngrozitor! ridică glasul Robsky, aruneînd lui Ross o privire neîncrezătoare. Sînt sacrificaţi, sacrificaţi cu bună-ştiinţă şi nici măcar nu ştiu!

- Patrula în sectorul din margine! anunţă unul dintre operatori, lăsînd din mînă receptorul telefonului de campanie.

- Patrulă normală, o identifică camaradul său privind un tabel.

Cel de al treilea mută o piesă roşie pc ciudata machetă.

- Da, este îngrozitor, încuviinţă Ross cu vocca ştearsă, ca şi cum şi-ar fi spus de multe ori lucrul acesta.

- Dar... dacă nu-i decît o cursă a japonezilor! sări deodată Robsky, de ce nu v-au lichidat?

O urmă de surîs descreţi uşor chipul lui Ross,

- Motiv secret, făcu el, riscul meseriei. Şi tocmai asta este ceea ce mă împiedică să-l blestem pe Dale. E un ticălos în felul său, dar totodată şi un as în meseria lui...

Cei doi bărbaţi păstrară un timp tăcere. In spatele lor sună unul dintre aparate şi operatorul îndepărtă o piesă roşie din marginea zonei de refugiu.

- Iţi dai acum seama cît de mult riscăm din cauza "radio-ului" tău prăpădit? Sper că ai ceva care să merite valurile pe care le-ai făcut!

Robsky se sprijini în coate de marginea ferestrei. Cu toate că de două ore un soare minunat strălucea pe cer, în vale apa mai picura de pe frunze cu un susur lin.

Ross, care rămăsese cu ochii aţintiţi pe uriaşul aparat de emisie care ţiuia în spatele său, încruntă sprâncenele chiar în clipa în care Robsky se pregătea să vorbească.

- De cînd ai jucăria asta?

Deodată îşi dădu seama că zărise mai mulţi oameni decît fuseseră la debarcare.

-...Şi ce-i cu băieţii ăştia? Ai primit întăriri? Chipul uriaşului se înseninã.

- Ah! asta e... secret! Dispun acum de o zonă luxoasă de paraşutare, iar Lancasterele englezilor ne aruncă tot ce vrem.

- Şi izbutesc să vă repereze în jungla aceasta? spuse Ross neîncrezător.

- Ba bine că nu! Asta-i un fleac pentru naviganţi, de cînd cu radio-baliza.

- Aha! de asta...

Robsky dădu drumul nechezatului său sălbatic şi îşi plesni coapsele ca după o glumă bună.

- E un car de vreme de cînd le-am pus ci- ripitoarea la locul ei!

Ross rămase o clipă pe gînduri. Nu garantau oare vieţile lor, ale lui Stan, Raid, John, Rudi şi a sa, toate acestea? Şi dintr-odată, ca şi cum hohotul lui Robsky l-ar fi jignit ca o palmă, simţi cum îl răscoleşte din nou furia. Acum paharul se umpluse. Pînă cînd va mai fi ţap ispăşitor?

Sări în picioare 'mînios, răsturnînd scăunelul.

- Nu cumva m-ai chemat să-ţi admir minunăţiile? Nu? Atunci leapădă! Mă doare-n cot dacă aflu că ai spînzurat cîte un maimuţoi în uniformă în spatele fiecărui copac din, regiune. Eu vreau să ştiu cu ce preţ vom plăti bănuielile tinerei “Liu Wong Hinh”!

Robsky se îndreptă, surprins, chipul său tră- dînd o surprindere mîhnită.

- Dar ce te-a apucat, Chest?

- Aşa! tună Ross, sub privirile uluite ale te- leforiiştilor.

Rangerul trase cu putere aer în piept, ca un înotător care se pregăteşte să sară în apă.

- Okamura, rosti el cu încetineală, îţi spune ceva acest nume?

- Comandantul suprem japonez în Birmania?

- A dat în primire. O ambuscadă înjghebată de *Raiders*, condusă de generalul Stowell înspre Chindwin.

- Incîntat. Şi apoi?

- Un altul îi ia locul. Kiubayashi, aşa îl cheamă.

- Grozav! eşti mai bine informat decît mine, scrîşni Chester acru.

- Oh, nu-i meritul meu. Radio-telegrafiştii mei au interceptat un mesaj lung al statului-ma- jor inter-aliat.

- Taraba lui Dale?

t- Aşa se pare.

Chester răsuflă adînc. începea să regrete ieşirea sa. Dar Robsky părea că nu i-o luase în nume de rău şi, cu privirile aţintite pe o culme, urma cu voce scăzută.

- Să rezumăm. Okamura ucis, Kiubayashî este numit în locul său. Comanda pînă acum in Indochina, Tonkinul ele Nord. Forţe dc ocupaţie. Specialist în defensivă sau ceva asemănător.

- Kiubayashi... parcă am întîlnit undeva numele acesta. N-a făcut parte din comisia[20] aceea de specialişti care inspecta fortificaţiile de la Eben- Emael în Belgia, după ce fuseseră aruncate în aer de paraşutiştii lui Hitler?

Ross încruntă sprîncenele, răscolindu-şi amintirile. Parcă văzuse ceva într-o revistă la West- Point[21] sau Fort-Bragg,[22] cu puţin înainte de Pearl-Harbour[23].

Da, îşi amintea, fotografia înfăţişa vreo douăzeci de ofiţeri germani purtînd pelerine cu epoleţi şi manşete de culoare deschisă. Trei japonezi mititei priveau rămăşiţele unei uriaşe cupole blindate.

Care dintre cei trei putea fi Kiubayashi? Cel din stînga era foarte mic şi purta ochelari cu focare eliptice. îşi amintea că făcuse haz...

Auzi deodată vocea groasă a lui Robsky; parcă se trezea dintr-un vis...

-...Pesemne că informaţiile astea vin din partea maquis-ului francez în retragere spre China. Pe scurt,

---

20 O comisie de experţi japonezi fusese într-adevăr trimisă în Germania, pentru a inspecta şi studia ansamblrJ fortificaţiilor cehoslovace şi belgiene (N. A.)

21 West-Point: academie militară celebră în Statele Unite (N. T.)

22 Fort-Bragg : centru de instru ctaj al eomando-uritor atnericane (N. T.)

231 Pearl-Harbour : la 21 decembrie 1941 japonezii au distrus flota de război americană din rada portului Pearl- Harbour ; a doua zi S.U.A. a declarat război Japoniei (N. T.)

Kiubayashi decolează de la Hanoi în direcţia Saigon. Aviaţia americană încearcă să-l intercepteze pe drum.

- Ca pe Yamamoto[24]?

- Exact. Dar nu le-a ieşit pasenţa. Deci tipul aterizează teafăr la Tan Son Nahut. Se ştie că va prelua comanda în Birmania. Un avantaj grozav pentru noi, ce părere ai?

- Seurteaz-o! deveni nerăbdător Chester. Ce dracu caut eu...

- Unde crezi că va ateriza Kiubayashi?

- Mandalay, bineînţeles, aeroportul cel mai apropiat de front.

- Bravo! La asta s-au gîndit probabil şi cre- ierele noastre patentate. în clipa de faţă avioanele noastre B 29 le prefac pista în- arătură.

Pentru aTl sili să aterizeze aici! strigă Ross.

- Chiar aşa. Japonezii nu vor risca să piardă încă un general-eomandant. Mai ales că s-au cam răzit în ultimul timp.

- Atunci va pleca pe şosea, rosti Chester concluzia acestei demonstraţii.

- Japonezii nu bănuiesc nimic despre existenţa unui comando în spatele lor; ştiind că faimosul drum al Birmaniei este la adăpost de aviaţia inamică, vor folosi, mai degrabă, calea aceasta decît o legătură aeriană nesigură.

Robsky îşi desfăcu mîinile încântat.

' - Totul merge bine, bătrîne.

- Şi... misiunea mea, bănuiesc...

- Să-l omori! Să-l omori cu orice chip. exclamă uriaşul, ca şi cum ar fi fost vorba de cel mai simplu lucru din lume.

Era însă departe de a fi atît de simplu şi Ross şi-a dat seama curînd de lucrul acesta.

---

24 Amiralul Yamamoto comanda forţele navale japoneze. Graţie unor informaţii din partea serviciilor secrete aliate, statul-major american a aflat de proximul tur de inspecţie al celebrului amiral. S-a organizat cea mai faimoasă intercepţie aeriană a tuturor timpurilor reuşind, printr-un miracol de precizie, să doboare avionul care îl transporta (în ciuda escortei sale de vînători). (N. A.)

Cum să găseşti,.să supraveghezi, să te apropii de general, în sfîrşit cum să-l dobori?

- Şi dispun...

- De cîţi oameni doreşti. De la mine. Dar asta e tot ce pot face pentru tine. Nu pot interveni în nici un caz.

- înţeleg, încuviinţă Ross cu un sentiment dfe oboseală şi de nelinişte. A pus în balanţă pe băieţii mei şi pe Kiubayashi, iar ştabul lor a tras mai greu la cîntar. Păcat de povestea cu Liu, era un joc frumos.

Găsi un pachet de *Navy-eut* uitat pe o ladă şi luă o ţigară cu colţul buzelor. Robsky îi întinse bricheta sa.

- Asta-i tot ce aveai să-mi spui?

- *Ranger-ul* scutură capul său colţuros şi mare.

- Nu, mărturisi el. Nu prea văd cum vei ieşi din încurcătura asta. Iţi doresc mult noroc. Ţie şi băieţilor tăi...

- Mulţumesc, Bill.

- Ah!... încă ceva: Kiubayashi va ateriza la Bassein în jurul orei douăzeci. Voi primi confirmarea de la unul dintjre submarinele noastre din largul Bangkokului. Acolo face escală tehnică Kawdnishi1, cu care vine generalul.

- Cîtă cooperare! spuse Chester în bătaie de joc, şi toate acestea pentru umila mea persoană... Bravo! Altfel spus, nu-mi rămîn decît cincisprezece ore, nu mai mult.

Robsky rămase tăcut arătîndu-şi în felul său nemulţumirea.

Chester Ross aruncă ţigara abia începută.şi, fără a mai spune un cuvînt. părăsi coliba.

5 Kawanislii: bombardier evadrimotor-japonez cu rază mare de acţiune (N. A.)

Ştia că ele acum înainte va trebui să joace strîns, chiar foarte strîns, cu aşa-numita Liu Wong-Hinh.

Se putea prea bine ca între timp ea să fi trecut la atac... Ii era foarte uşor să verifice dacă intr-adevăr fusese să-i vadă pe Raid şi Stan Barett.

Cu alte cuvinte s-ar putea să mă arunc drept în gura lupului, oftă Chestor pornind pe creasta stîncoasă.

Doi oameni clin comando îl urmau în tăcere, atenţi să nu greşească drumul.

*

In clipa în care Chester Ross părăsea jungla ceasul său arăta amiaza.

Gîfîind după atîta trudă se aşeză la umbra unui palmier ştergîndu-şi cu dosul mînecii pieptul şi faţa plină de năduşeală; încercă să-.şi pună în ordine gîndurile.

La picioarele sale valea adîncă îşi dezgolea cu neruşinare, sub sclipirea junglei, cangrena culturilor, casele plutitoare şi cargourile sale camuflate în ocru. Nu îl despărţeau decît trei sute de metri de vilă, dar aceşti trei sute de metri însemnau enorm şi îl despărţeau poate de o capcană ucigătoare.

Se lungi în spatele unui crîng de lămîi sălbatic pentru a putea supraveghea mai bine, între- bîndu-se dacă Rudi mai trăia sau nu.

Teoretic aşa trebuie să se fi întîmplat. Apoi “Liu” ar fi putut să-i fi întins o cursă, nădăjduind să-l prindă pe ccl care o trăsese pe sfoară în halul acesta.

întreaga problemă se rezuma la a şti cît de neliniştită fusese prea-frumoasa Liu, dacă aşteptase să se limpezească lucrurile, sau dimpotrivă...

în cazul acesta desigur că Rudi, Stan şi John sînt acum în vreuna din pivniţele din oraş, unde le sînt scoşi dinţii unul cîte unui...

Chester făcu o strîmbătură, ceea ce dădu chipului său neras o înfăţişare şi mai sinistră.

în preajma *trafihului* nu se observa nimic, în afară de boschetele arbuştilor exotici ce se legănau în briza dinspre larg.

Să coboare la vilă însemna să rişte foarte mult. Dar dacă nu cobora, misiunea sa era sortită eşecului.

Ross scuipă cu năduf pe jos; pentru asta su- pravieţuise el în vizuina lupului timp de o lună încheiată, supraveghindu-şi fiecare mişcare, fiecare cuvînt, tăinuindu-şi teama în

sărutări, minţind pe cei trei bieţi flăcăi şi socotindu-i drept simpli pioni pe o tablă do şah!

Se ridică cu precauţie, mai privi o dată vila inundată de soare, apoi păşi pe drumul îngust.

Şi-ar da solda pe cinci ani dacă ar putea şti cu cîteva clipe mai devreme ce îl aşteaptă în spatele pereţilor de şipci împletite.

Pipăi fără voie patul coltului pe care îl strecurase la plecare sub curea, direct pe piele. Dar lucrul acesta nu-l linişti de loc şi în clipa în care deschise uşa verandei avu impresia că pătrunde într-un abator.

Apăsă încetişor clanţa de lemn şi împinse.

Rudi, aşezat pe o masă, privea posomorit înspre vale. Sări în sus văzînd uşa desehizîndu-se fără zgomot:

- Ei!... Ei! se bîlbîi.

- Ticăloşii! blestemă ofiţerul lăsîndu-se să cadă într-unul dintre fotoliile adînci, au pus patrule peste tot. N-a fost o plăcere!

- Mi-a fost... mi-a fost tare teamă, domnule locotenent. Am crezut că a sosit clipa în care trebuie să distrug codurile.

- Nu crapă Ross aşa cu una-cu două, nu ştiai asta? rînji ofiţerul, gîndindu-se că probabil codul era de mult perimat şi că “Liu” avusese desigur grijă într-un fel sau altul să-l copieze, pe ascuns.

Uşa camerei se deschise şi în prag apăru tînăra birmană, încinsă peste mijloc cu mătase neagră, în ciuda zîmbetului strălucitor pe care îl adresă lui Chester, se vedea că este nervoasă. “Desigur, a fost luată straşnic la rost” gîndi Ross. rep'ezin- du-sc s-o întîmpine.

Ii sărută buzele aşa cum preotesele hinduse ating gura şerpilor sacri.

- Dar unde ai fost, Chest, exclamă ea abia răspunzînd îmbrăţişării sale. Ai plecat de dimineaţă fără să-mi spui un cuvint. Ai profitat că dormeam...

- Da, am profitat dc somnul tău, recunoscu el. Nu mai vreau să rişti nimic, Liu. Niciodată de acum înainte. Doar eu voi face treaba asta ţicnită, de a coborî în vale.

O clipă crezu că îl va pălmui şi îi dedică în gînd o serie de obscenităţi alese pe sprinceană.

Era limpede că scena dragostei perfecte nu-i plăcea decît pe jumătate tinerei femei. Şi se grăbi să-i arate aceasta ridicînd din umeri.

- Parcă ai fi căzut în cap! Şi mă rog. ce-ai văzut în vale?

- Tare aş fi vrut să văd ceva. Din păcate, cu patrulele astea ale lor...

- Ai fost la joncă?

Capcana era grosolană.

- N-am izbutit. Porcii ăştia sînt pretutindeni. Galbeni ticăloşi, şuieră el cu o plăcere fără margini, să-i ia dracu pe toţi. Şi asta se va întîmpla curînd.

Împotriva aşteptărilor sale, tînăra femeie deveni deodată drăgăstoasă şi mărturisi eu o voce puţin răguşită:

- Mi-a fost atît de frică. îţi dai seama că dacă te-ar fi prins am fi fost cu toţii condamnaţi?

Asta-i bună, gîndi Ross, stringînd-o mai tare la piept. Strîngînd-o, simţea o poftă nebună s-o înăbuşe, s-o sugrume, pentru a scăpa în sfîrşit de ameninţarea aceasta de fiece clipă. Dacă ar omorî-o pe loc, i-ar mai rămîne fără îndoială cî- teva ore înainte de a se da alarma.

Mîinile sale-urcară încet, de-a lungul mijlocului subţire, atingînd pieptul fremătător. Urcară mai departe, mîngîiară o clipă rotunjimea sînilor apoi se opriră pe carotide.

îsTu era prima oară cînd scufundătorul de luptă Chestor Ross era silit să ucidă, dar de fiecare dată, înaintea actului, chiar înaintea clipei în care urma să facă gestul fără de întoarcere, refugi- indu-se cu laşitate în acţiunea pură, mintea sa începea să fie cuprinsă de o ameţeală nebună.

Abia auzi pe Rudi închizind uşa în urma lui, lăsîndu-i singuri.

“Dacă o ucid l-aş salva poate pe Rudi, pe Raid, Stan... dacă n-o ucid, nu vor mai scăpa de aici... Dar trebuie să rămînă pe locurile lor pînă mîine, drept acoperire. Pînă mîine!”

Pe frunte o vînă îi svîcnea cu putere.

încredinţată că a subjugat pe deplin inima bărbatului pc care îl ura, tînăra femeie se lăsase pradă îmbrăţişării lui, ascunzîndu-şi gîtul gingaş în mîinile sale puternice.

- Chest, mă doare, suspină ea după o clipă. “Nu, nu pot risca. Nici măcar asta nu pot risca. Nici pentru Rudi, nici pentru ceilalţi. Liu trebuie să trăiască”.

îşi descleştă degetele deodată şi lăsă să-i cadă braţele. Da! mai trebuie să joace comedia asta chinuitoare încă o noapte şi o zi întreagă. După aceea, fiecare pentru sine!

îşi trecu degetele obosite prin părul năclăit de năduşeală.

- Sînt frînt, mărturisi dintr-o suflare, frînt!

- Vreo patrulă...

- Nu, nu m-au văzut. Dar a trebuit să mă joc de-a baba-oarba patru ceasuri în şir. Ieşeau de peste tot. La început ploua, era uşor. După aceea... Mă duc să fac un duş, încheie el arătînd noroiul şi resturile de frunze lipite pe haine.

Părăsi încăperea şi începu să se dezbrace în micul chioşc. Apa era rece şi gemu de plăcere, în timp ce îşi freca cu putere trupul obosit.

Rudi visa cu ochii deschişi, aşezat pe masa din mijlocul încăperii. (Nu avea voie să se apropie- de ferestre în timpul zilei.)

- La ce te gîndeşti, *He'rr Beiimann*! Fritz afurisit!

Tânărul radio-telegrafist zâmbi în timp ce se întorcea alene.

- Sandra? rânji Ross de sub duş.

“Desigur că la ea te gîndeşti. Iar mâine vor veni japonezii să te ucidă, fără ca tu să bănuleşti măcar de ce”.

- Da, domnule locotenent. Mă întrebam dacă în clipa aceasta şi ea pliveşte marea, la Sydney.

“Nu, nu pot face nimic pentru tine, Rudi, nimic. Eşti cel mai bună zălog pentru mine pe lîngă «Liu». Atât timp cît te va vedea, va crede că mă are în mînă şi nu va face nimic. Va crede că e mai bine să aştepte, încercând să ânţeleagă, âna- inte ele a se duce să-şi mărturisească prostia şefilor ei...”

- Aiurea! A găsit de mult un alt “Marine” care să te inlocuiască! strigă cu cruzime Chester.

Rudi se întoarse dintr-o săritură, roşu de furie stăpînită.

- Nici dumneata nu crezi ceea ce spui. locotenente!

Chester încuviinţă posomorit.

- Nu. Nu spun niciodată ceea ce gîndesc, Rudi, niciodată!

CAPITOLUL VII

Omul mic de statură privi plictisit garda aliniată cu grijă în piaţa de instrucţie a fortului. O jumătate de companie! Cînd era aii ta nevoie de trupe pe frontul din nord. Şi tocmai cînd aşa- numiţii Chindits [25] izbutiseră să stăvilească neîn- fri'nta ofensivă a trupelor imperiale. Tocmai cînd întinseseră îndrăzneala pînă la a hărţui spatele armatei regulate cu bande pe care le botezaseră... oare eum le botezaseră?

Omuleţul ridică ochii săi teşiţi spre cerul palid, eăutînd cuvîntul străin.

Comando! Da, acesta era cuvîntul, comando l Un cuvînt pe care fuseseră siliţi să-l fure de la germani, duşmanii lor!

Un ordin pocni, sec şi gutural, aproape un strigăt, şi poarta cu întăriturі de bronz, rămăşiţă a unui îndepărtat trecut tradiţional, se deschise ro- tindu-se în balamale, împinsă din două părţi de cîte un pluton. O maşină uşoară pătrunse sforă- inel în piaţă, Viră scurt şi rămase nemişcată cu faţa spre uriaşa poartă prin care tocmai intrase.

Omuleţul coborî privirile asupra soldaţilor care se repeziseră să-şi reia locurile în fînd apoi se uită la ceasul său.

---

25 Chindits : numele unor regimente mixte euprinzînd ostaşi britanici, australieni şi indieni care luptă în Bir- maniu (N. A.)

Ora şapte dimineaţa, ora pe care o hotărise chiar el. îşi petrecu centironul, mîngîie dragonul săbiei sale şi-şi puse chipiul pe cap.

Cînd apăru în piaţă cu silueta lui minusculă strivită de mărimea uşii monumentale, o sută zece palme bătătorite de exerciţiu răsunară pe lemnul armelor.

Dar Kiubayashi nu simţi nici o mândrie. Dimpotrivă, plictiseala sa crescu şi mai mult.

Recc şi distant, mai mult tehnician decît ostaş, meticulos şi calculat, Onate Kiubayashi nu preţuia asemenea manifestaţii, consielerîndu-le o pierdere de timp în paguba randamentului armatei pe care ar fi dorit-o de elită.

Un ofiţer prezentă sabia ţeapăn apoi se frînse în două în mijlocul curţii. Kiubayashi rămase nemişcat, privind fără chef oamenii care împietriseră într-o disciplină de fier. îi trecu în revistă în gînd, fără plăcere, fără să clintească, cu privirea pierdută şi mintea într-altă parte.

De fapt ar fi trebuit să răspundă la salutul comandantului companiei şi să ordone “pe loc repaus”. Uită să facă aceasta şi se urca în maşină.

lăsînd compania şi comandantul ei muţi de uimire.

Kiubayashi se înfundă mai bine în perne, privi fără să vadă soarele care răsărise fluturînd pe aripa stingă a maşinii şi se pierdu într-un şuvoi de gânduri contradictorii.

Englezii aceştia paraşutează cu siguranţă trupe specializate în spatele frontului. De aceea mişcările diferitelor unităţi trebuie ţinute secrete şi executate mai ales noaptea. înainte de toate ar trebui hărţuiţi neîncetat. Asta le va da, desigur, de furcă. în timp ce se vor osteni să-mi ghicească direcţia efortului principal, voi putea organiza poziţii defensive puternice...

Kiubayashi căută porthartul său şi începu să desfacă, în ciuda hopurilor, hîrtia subţire şi haşurată.

Nici nu observă că maşina intrase într-un convoi dinainte alcătuit şi că în faţă drumul era deschis de o maşină

blindată. în spate sforăiau motoarele a două camioane ticsite cu ostaşi. Erau patruzeci.

Kiubayashi refuzase mai mulţi. Nu voia să atragă asupra sa atenţia vreunui bombardier de vînătoare britanic.

Şi apoi, nu trebuia oare să urce mai înîîi pînă la Mandalav? De acolo mai avea încă opt sute de kilometri pînă la Myitkyina. Acolo va avea tot timpul să ia o hotărîre. în funcţie ele situaţia aeriană locală.

Maşina elin frunte depăşi poarta, şeful convoiului urmărind plecarea şi ordinea fiecărei unităţi în parte.

Maşina oficială, un Bentley de captură, se opri şi aghiotantul lui Kiubayashi se urcă, ţinînd o planşetă topografică în mîriă.

Primele case din Bassein se învecinau cu vechile metereze şi Kiubayashi şe miră văzînd străzile pustii. Okamura era mort. Dar obiceiurile sale trăiau încă în inimile subordonaţilor săi.

Generalul zări contra-torpiloral avariat care sosise în cursul nopţii în golf pentru a-şi pansa rănile. Privirea sa lunecă înspre flotila sampanelor şi joncilor îngrămădite una într-alta într-o îmbulzeală de nedescris. Se strâmbă ştirbit, adîncin- du-se în hărţile sale.

La opt sute de metri depărtare, scufundătorul de luptă de mare clasă, Stan Barett, cu ochii lipiţi de ocularele binoclului său, scoase un strigăt de bucurie,

Printr-o mică crăpătură făcută în* coca pif^a- coasă a joncei vedea foarte limpede maşina oficială. Puterea de mărire a binoclului făcea ca Bentley-ul să-i apară la numai optzeci ele metri depărtare, dar nu putea desluşi totuşi nici un chip.

- Ei? deveni nerăbdător John Raid, freeîn- du-şi faţa colţuroasă. Ce vezi?

- Nimic, imîrîi Stan. încerc!

- Vezi un fanion, da sau ba?

- Fanionul! (La asta nu se gindise). Dumnezeule! da, Văd steagul, exclamă el chiar în clipa în care convoiul se pierdea în spatele unei clădiri. L-am văzut.

- Şi acum?

- Acum au spălat putina. Asta trebuie să fie povestea de care ne vorbea locotenentul în noaptea trecută. în faţă o maşină blindată şi în urmă două “lăzi” burduşite ou “galbeni”.

John Raid înălţă posomorit capul şi, mai sinistru ca niciodată, urcă tambuchiul. Ridică apoi capacul cu multă precauţie şi respiră cu plăcere aerul puturos care domnea în toată partea din fund a golfului.

“Să trăieşti o lună întreagă în cala aceasta stătută. înebuneşti cle-a binelea”.

Bordurile joase pe care se înălţau ornamente după moda chinezească ascundeau complet puntea. Ştia lucrul acesta şi de aceea scoase fără teamă braţul prin deschizătură şi întinse pe punte o bucată pătrată de pînză albă.

- “S-a făcut, generalul lor a întins-o”! tresări Rudi, care pîndea jonca asupra căreia Chester fixase axul optic al binoclului înainte de a pleca.

Cele două fire reticulare gradate se încrucişau chiar peste ştergarul alb pe care îl putea distinge destul de bine în ciuda celor doi kilometri care îi despărţeau.

;- Fir-ar să fie! murmură operatorul scutu- rînd capul său de îngeraş, trebuia să-mi dau seama...

Se ridică amintindu-şi deodată că este singur în încăpere.

E adevărat că de la noua dispariţie a lui Ross în miez de noapte Liu nu-şi mai găsea astîmpăr. Părăsise la rîndul ei vila în zorii zilei, spunînd că merge să-l caute la Bassein.

“Devine ciudat bătrînul, gîndi Rudi, îi joacă pesemne vreun, renghi”.

Făcu haz, gîndindu-se că. fără îndoială, şeful său voia să ocrotească pe birmană în cazul că ar fi prins de japonezi.

- I-a cam sucit capul. De altfel aş fi făcut acelaşi lucru pentru Sandra.

Imaginea tinerei australiene alergînd printre valurile înspumate ale imensei plaje din Sydney îi răscoli dorul în timp ce deschidea emiţătorul.

Treizeci de secunde pentru încălzire; Rudi a- pucă manipulatorul reglîndu-l pentru emisie continuă. Ochiul verzui al oscilatorului se ¡micşoră aproape cu răutate.

La treizeci şi cinci de kilometri de vilă, telegrafistul Tcd Allen îşi stăpîni durerea strîmbîn- du-se. De la ora trei dimineaţa şedea sprijinit de un. copac şi încet-încet începuse să moţăie după ce reglase aparatul pe frecvenţa hotărîtă de Ross. Şuierătura asurzitoare pe care căştile lipite pe urechile sale o făceau şi mai chinuitoare, sfâşi- indu-i timpanele, răsună atît de brusc încît zece secunde nu putu face nici o mişcare.

în sfîrşit micşoră volumul.

Sunetul încetă exact după un minut. Rudi respecta consemnul de a nu emite nici un cuvânt. De altfel nici nu ştia unde,, către cine şi în ce scop transmitea semnalul acesta.

Allen îşi smulse casca de pe urechi şi se năpusti către Chester Ross. Ofiţerul, aşezat la o depărtare de vreo cincizeci de metri, număra în gînd numeroasele cotituri ale drumului.

- Semnalul a fost lansat, domnule locotenent!

- Rudi n-a spus nimic?

- Nici un cuvînt. Modulaţia a durat şaizeci de secunde, adăugă Allen, cu toate că nu era prea sigur de aceasta.

Dar ofiţerul nu trebuia să ştie că aţipise.

Ross înălţă capul îngândurat şi îndoi cu un bo- bîrnac o liană subţire care se legăna prin faţa ochilor săi.

Deci Kiubayashi părăsise Basseinul. Il mai despărţeau treizeci şi cinci de kilometri de cotitura în care hotărîse să-i lichideze. O oră, judecind după viteza obişnuită a unui convoi. încă şaizeci de minute şi va ieşi din umbră pentru a începe un război de guerilă care, foarte posibil, nu se va termina prea curînd.

Ross se întrebă dacă va putea ajunge vreodată, el sau Robskv, în India sau la trupele britanica Apoi îşi alungă gîndul acesta şi rosti.sec:

- Cu aceasta misiunea dumitale s-a terminat. Şti ce ai de făcut de acum încolo?

- Mă retrag înspre zona de refugiu prin tre- cătoarea Ratwak.

- Grăbeşte-te dacă nu vrei să ajungi acolo ou flăcări la c..., mîrîi Ross săltîndu-se de jos.

Un convoi de camioane răscolea praful drumului. Motoarele supraîncălzite de urcuşul greu urlau chinuite. Unul după altul camioanele dispărură după cîte un cot, înghiţite de junglă.

Chester Ross se îndreptă spre poalele muntelui. Păşi pe drum chiar în clipa în care ultima maşină trecea peste un podeţ de piatră, sehimbînd vitezele.

Dintre tufişuri se iviră doi oameni din comando cu chipurile înnegrite, în echipament bălţat de camuflaj, complet invizibil atunci cînd nu se mişcau. Amîndoi purtau pe piept cîte un pistol- mitralieră Thomson 42. îl întîmpinară pe ofiţer cu un zîmhet încordat.

- Nu mergeţi mai departe, spuse primul o- prindu-i calea cu braţul său uriaş. Acum cîteva clipe tocmai voiam să verificăm legăturile, cînd doi motociclişti, pe care nu i-am auzit venind, au picat peste noi. Abia am avut timp să ne aruncăm la pămînt.

- Vă daţi seama, zîmbi celălalt, un mititel şmecher cu faţă pistruiată, care răspundea la numele de Lashley, i-am fi curăţat fără vorbă multă dacă...

- In nici un,caz! Fiţi atenţi.: Kiubayashi soseşte în patruzeci de minute.

Feţele celor doi bărbaţi se făcură de piatră.

Un cotoi? întrebă cel voinic, un oarecare Hogan.

- Cu siguranţă. Kiubayaschi nu pleacă pe front călare pe bicicletă..

- Escortă deci!

- Fără îndoială. Sarcina voastră e să-i veniţi dc hac. Maşină oficială, cu steag, desigur. Bubuiţi jucăria voastră chiar în clipa în care va trece.

- Şi apoi: o întindeţi! exclamă cel cu faţa şireată ce vădea o poftă de viaţă aproape neruşinată în asemenea împrejurări.

- Şi repede, apăsă Ross. Robsky vă aşteaptă în trecătoarea Ratwak. încercaţi totuşi să nu vă facă ciur!

Chester Ross îi privea pe cei doi drept în fată nelinişţit.

Dacă totul va merge bine, maşina va fi făcută ţăndări, fără discuţie. Dacă totul va merge bine! Adică dacă băieţii nu se vor înşela... şi dacă vor putea recunoaşte maşina ştabului japonez!

Dar Ross nu era omul care să lase o misiune la voia întâmplării. Ca vechi luptător nu credea în noroc decît după ce calcula toate riscurile.

Porni aproape alergînd pe o potecă de refugiu tăiată la repezeală înainte de răsăritul soarelui şi curînd întîlni pe sergentul Kaib.

Subofiţerul, fost instructor la Fort-Bragg, părea foarte liniştit. Cum îl văzu pe Chester scuipă mucul stins care îi împodobea veşnic buzele subţiri.

- Toată lumea la posturi, Kalb?

La mai puţin de douăzeci de metri de drum, ceva mai sus. Le-am putea da picioare în c... fără să-i vedem!

- Bine, încuviinţă Ross aruncînd repede o privire pe cadranul ceasului său.

- Au plecat, domnule locotenent?

- în douăzeci şi opt de minute sînt aici.

- In convoi?

- Nu ştiu nici eu. Atacaţi mai ales turismele. Cu siguranţă că se află într-O maşină deschisă, un jep capturat. Nu vă pierdeţi vremea cu escorta.

Ross văzu fălcile lui Kalb ieşind înainte. Citea pe chipul sergentului ca într-o carte deschisă şi ştia că chiar în clipa

aceasta Kalb îl blestema pentru riscurile pe care îl silea să şi le ia.

Dar izbînda, chiar nesigură, a\'ea preţul ei. Ross întinse mîinile cu degetele larg desfăcute şi le privi extremităţile.

- Ştiu ce îţi cer, Kalb. Ştiu foarte bine şi riscul. Ştiu, de asemenea, că te gîndeşti la băieţii dumitale. Trebuie să opriţi capul convoiului, într-un fel sau altul. Şi numai cu ce ai. Nimic mai mult. Apoi va trebui să alegi şi să ucizi. Repede! Dumneata, numai dumneata, vei.da semnalul de retragere... atunci cînd vei fi sigur - înţelegi ce vreau să spun, nu?

- Din păcate, da.

- Atunci, pe curînd Kalb!

Chester Ross făcu cîţiva paşi pe cărare, cu capul plecat, îngîndurat. Simţea în ceafă privirea aghiotantului lui Robsky.

Deodată se întoarse.

- Şi apoi ştii, Kalb, s-ar putea ea Kiubayashi să nu ajungă pînă la voi.

Coborî în fugă poteca plină de liane şi ramuri retezate de dimineaţă.

Se gîndea cu teamă că panta abruptă îi va împiedica oamenii să se poată desprindă uşor de inamic. Dacă escorta niponă va reuşi să descopere drumurile de retragere, vor trage ca după iepuri. Un minunat concurs de tir.

Trecînd pe lîngă locul unde primise semnalul lui Rudi culese arma sa - o carabină “Garant” -- arma personală a lui Robsky. Deschise o clipă încărcătorul plin. Tuburile de alamă erau aşezate fără cusur, sclipind viclean. Strecură uşor arma sub braţ şi continuă eoborîşul, îndepărtînd ramurile joase.

înaintă vreo zece minute înspre fundul rîpei, agăţîndu-se de stînci, mai mult alunecînd decît eobormd, pe picioare. In sfîrşit, gîfîind şi ou- cămaşa lipită de piele, ajunse deasupra locului unde îşi ascunsese Kalb echipa de şoc.

Nici o adiere.în aerul puţin jilav. Nu mişca nici o frunză. Nimic nu te putea face să bănui prezenţa oamenilor lui Kalb. La cincizeci de paşi de Ross un comando de zece oameni pândea aceeaşi pradă, dar păsările eîntau nepăsătoare deasupra lor.

Chester propti cu grijă “Garantul” între doi bolovani şi îndoi puţin o ramură care îi stingherea vederea.

Cu treizeci de metri mai jos, drumul, şarpe subţire, plin încă de praful ridicat de ultimul convoi, îşi desfăşura inelele. Putea să vadă în acelaşi timp podeţul minat şi zona în care Kalb urma să pornească atacul.

Îşi muşcă buza de jos, dorindu-şi cu furie ca mina să pulverizeze de la început maşina oficială, Pe fruntea sa ţîşniră primele picături de nă- duşală - şi nu din pricina soarelui care strălucea acum peste chei cu toată dogoarea sa.

Un uruit îndepărtat, când mai tare când mai slab, răsună dinspre vale in trecătoare.

O clipă Chester simţi să este prins intr-o capcană. Şi dacă Kiubayashi intrase în rîndurile unui convoi oarecare? Şi de fapt de ce n-ar fi făcut-o? Pe singurul drum care duce la Mandalav circulaţia - exclusiv militară - părea a fi dirijată întocmai ca pe o obişnuită linie de5 cale ferată.

Din frunzişul des apăru botul turtit al primului vehicul. Era *un* tanc uşor. li urmă un al doilea, apoi un al treilea, avînd întreptate înainte ţevile scurte ale tunurilor cu gurile acoperite cu huse de piele neagră. Şase camioane pline cu ostaşi trudeau să le ajungă, orbite de norii de praf mărunt.

Ross îşi muşcă buzele pînă ce-i dădu sîngele. începea pentru prima oară să resimtă fizic urmările tensiunii groaznice pe care o suporta de mai bine de o lună. Simţea o dorinţă nebună să se ridice şi să fugă, s-o ia la goană către creastă şi să se piardă pentru totdeauna în junglă. Orice, numai să nu fie martorul îngăduitor al măcelului oamenilor săi.

îşi şterse fruntea de închizătorul fierbinte ai armei. Mişcarea prea bruscă îi lăsă o urmă roşie pe piele.

Se întrebă cu teamă dacă nervii săi nu-l vor lăsa şi îşi privi mîinile. Pentru prima oară degetele sale începuseră să tremure. Se uita la ele neîncrezător, cu spaimă şi dezgust.

La încheietura mîinii secundarul înainta cu mici sărituri, neiertător, micşorînd mereu răgazul pe care îl mai avea.

La opt kilometri de Ross, generalul Kiubayashi, comandantul suprem al corpului expediţia-, nar nipon în Birmania, strîngea cu o mişcare nervoasă harta la scară mare ce se afla desfăşurată pe genunchii aghiotantului său.

Drumul acesta i se părea cumplit. Nu puteai scrie măcar un rînd. Din pricina hopurilor toate literele dansau prin faţa ochilor săi. Kiubayashi întoarse către aghiotant chipul său urît, din pricina slăbiciunii.

- Nu are rost să continuăm, Tanakc. Drumul acesta îmi va distruge ochii. Nu putem face nimic ca lumea. Aerul e înăbuşitor! O duceam mai bine în Kawanishi.

Ofiţerul superior înălţă capul în tăcere, urmărind crestele prăpăstioase care mărgineau drumul plin de praf printr-un labirint întortocheat,

- Aşadar, britanicii vor să facă război în junglă! chihoti el, cunoscîncl goanga şefului şi vrînd să-l îndrepte mai degrabă spre subiectul acesta de- eît să îndure tăvălugul de foc al întrebărilor tehnice cu care îi plăcea lui Kiubayashi să-l copleşească.

Generalul desfăcu primul nasture de la gulerul uniformei - singura neglijenţă pe care şi-o permitea în faţa aghiotantului său.

- Maşina asta blindată ne încetineşte mersul! Treizeci la oră. Ne sufocăm, Tanake!

- Doriţi să-i poruncesc să accelereze?

- Degeaba! Ştii prea bine că ar lua foc după prima cotitură!

Kiubayashi se întoarse pe jumătate. In urma lor se vedeau cele două camioane de escortă opintin- du-se prin praf. -

Ostaşii pe care îi chinuiau hainele strînse pe gît strîngeau puştile lungi între genunchi şi ţineau ochii închişi, tuşind puternic.

Kiubayashi clătină capul şi coborî privirile asupra văii care unduia la patru sau cincisute de metri mai jos.

- Totul este să zăvorim trecătorile, spuse el aruncînd o privire neatentă spre şenilele carului blindat care trecea zdrăngănind peste un podeţ de beton.

Steagul oficial al Bentley-ului îi ascunse podul, şi Kiubayashi îşi în crucişă degetele peste genunchi.

- Da, urmă el, trebuiesc închise trecătorile şi zonele de trecere. Comandourile vor cădea în ambuscadele noastre şi vor fi măcelărite.

- Asta nu va ţine mult timp, excelenţă.

- Desigur, timpul de a ne sprijini pe o linie puternică de rezistenţă, construită la adăpost de aceşti bastarzi

Lashley îşi întoarse căte camaradul să chiptil răvăşit. Pălise într-atîta încît pistruii păreau puncte negre. Ca şi cum ar fi tras cîteva lovituri de bazooka[26] fără să-şi fi pus ochelari speciali.

- Ei bine? se enervă uriaşul şoptind cu tot zgomotul asurzitor pe care îl făcea maşina blindată.

- Verificatorul[27]!

- Ce-i cu verificatorul?

- Zero! Afurisiţii de motociclişti care ne-au împiedicat...

- Gura! zbieră grasul, scrutînd drumul.

La nici trei metri deasupra lui şenilele scoteau scîntei. Podeţul părea că geme.

Dar nu într-acolo privea ostaşul; zărise ivin- du-se botul negru al Bentley-ului şi steagul care pocnea în vîntul fierbinte.

---

26 Bazooka : puşcă anti-tanc cu proiectile rachetă (N. T.) iî Verificator : aparat care, cu ajutorul unui curent foarte

27s lab, permite încercarea legăturilor unui circuit de aprindere fără a provoca explozie (N. T.)

- Apasă! Apasă, fir-ar să fie! Hai, apasă, Lashley! Striveşte-l!

Hogan răcnea şi se zvîrcolea ca un vierme sub bolta împletită a frunzişului de deasupra capului său.

Lashley împinse cu putere mînerul explozorului pînă la fund şi se aruncă la pămînt.

Nici o detunătură nu-l asurzi, nici o piatră nu lovi crengile din jurul său.

Cei doi bărbaţi se împăcaseră cu toate riscurile, dar să dea greş, li se părea de necrezut - mai ales dintr-o greşală de conexiuni.

Lashley ridică ochii, năucit: Bentley-ul dispăruse şi drumul rămase pustiu.

- - Trebuie să explodeze! urlă Hogan. Locotenentul a zis că trebuie să explodeze cu orice chip, altfel ar putea să facă stînga-împrejur!

Lashley şovăi o fracţiune de secundă între dorinţa de a mai încerca o dată magnetoul şi cea de a verifica din nou legăturile.

Apoi se hotărî şi ţîşni dintre tufişuri coborând în fugă grohotişul care îl despărţea de pod. Nu apucă să facă decît trei paşi; primul camion din escortă apăru plin de praf.

Lashley rămase cu gura căscată, nemişcat, ca un fluture înţepat cu acul. Privea trecînd prin faţa lui rîndurile de soldaţi mărunţi, aşezaţi cuminte de o parte şi de alta a loiterelor.

Răsună un strigăt.

Lashley apucă instinctiv Thomsonul, apoi. dîn- du-şi seama de inutilitatea lui, făcu stînga-împre- jur. Auzi ca prin vis scrîşnetul primului camion care frîna nebuneşte. Altul trecea podul, încetinind viteza.

Sabotorul încerca cu disperare să atingă marginea pădurii pe care o părăsise cu cîteva clipe mai înainte. Grohotişul rîpos al cascadei secate era bun pentru coborît, wu pentru urcuş. Pietrele se rostogoleau în şuvoi sub cişmele sale scurte. Arma îl lovea peste pântec, stînjenindu-i mişcările.

Lashley se trudea cu turbare, cu toate simţurile, încordate pentru a ajunge la marginea întunecata a pădurii în care s-ar fi putut face nevăzut.

Hogan, uriaşul, văzu primul camion oprindu-se şi înţelese că nimic nu i-ar mai putea salva de la moarte, nici pe el şi nici pe Lashley.

Rămase o clipă cu mîinile încleştate pe patul armei, neputîndu-se obişnui cu gîndul că totul ieşise pe dos şi că din vînător devenise vînat fără să fi tras măcar un singur foc.

Un tropăit grăbit: primii niponi se desfăşurau. Al doilea camion cotea brusc pentru a nu intra în primul, blocîndu-şi frînele.

în faţa lui Hogan, Lashley se străduia să se caţere, pricinuind nenumărate surpări de pietre care îi zădărniceau înaintarea. în urma lui zăngăneau închizătoarele armelor.

Hogan îşi dădu seama că nu mai putea face nimic pentru a-şi salva camaradul. Să-şi descarce încărcătorul în japonezi nu ar folosi la nimic; erau prea mulţi. Şi aceasta ar duce inevitabil la condamnarea lui Kalb şi a celorlalţi care nu ştiau nimic despre drama ce se desfăşura în spatele lor. Hogan avu putere să ia o hotărîre.

Degetele sale zgîriară haina, zmulgînd grenada legată de buzunarul stîng. Ştiftul zbură aproape cu aceeaşi mişcare şi Hogan aruncă grenada.

“Banana1' lovi chiar piciorul podeţului şi se rostogoli dedesubt fumegînd. Hogan îşi adună puterile pentru a încerca să fugă.

Explozia grenadei. declanşă mina şi betonul zbură în aer, pulverizat de detunătura care răsună îndelung în defileu. Tone întregi de pietre şi moloz zburară spre cei- şuierînd.

Kiubayashi se propti în mîini în clipa în care Bentley-ul frîna brusc pentru a nu intra în maşina blindată oare se oprise legănîndu-se greoi pe şenile. Aghiotantul se lovi de ceafa şoferului şi înjură cu voce tare.

- Ce se întâmplă? întrebă Kiubayashi, mereu nepăsător. Du-te să vezi, Tanake!

Colonelul sări clin maşină. Se întoarse după zece secunde speriat. Obrazul său gras părea că se descompune şi fiecare trăsătură parcă se trezea la o viaţă proprie. Rostogolea ochii în orbitele sale adînci, încă neîncrezător.

- Un atentat, excelenţă! E un atentat. O mină!

Kiubayashi deschise portiera maşinii şi coborî.

Praful se aşeza încetul cu încetul, presări ndu-se peste camioane. Uluit, comandantul tancului, rotea fără încetare turela, încercînd să supravegheze în acelaşi timp crestele care înconjurau trecătoarea. în jurul craterului uriaş ce apăruse în locul micului pod freamătul dPeştea. Curînd un ofiţer alergă spre Kiubayashi pe care îl salută de la şase paşi, foarte ţeapăn.

- Este o ambuscadă, excelenţă!

- Nu mai spune, i-o întoarse Kiubayashi muşcător. Apoi?

Doi oameni ţineau un soldat în echipament tărcat de camuflaj care, ameţit de explozie, îşi bălăbănea capul în toate părţile. Timpanele sale, pleznite din cauza suflului, sîngerau încetişor.

Ajunşi în faţa şefului lor, cei doi soldaţi rămaseră nemişcaţi. Rănitul mai legănă o clipă capul apoi se încordă şi îl privi pe ofiţerul nipon printre pleoapele pe jumătate închise.

- Un comando aici? spuse şeful de stat-ma- jor, sufocîndu-se.

Ridică mina să-l pălmuiască pe prizonier, dar Kiubayashi îl opri. Ochii săi rămaseră pironiţi asupra echipamentului de junglă, urmărind toate amănuntele, forma buzunarelor aplicate, hamul cu grenade şi centironul de pînză ţesută.

Chipul său ascuţit se înăspri treptat.

- N-ar trebui să rămîneţi aici, excelenţă. S-ar putea să mai fie şi alţii, sfătui un glas plin de slugarnică dojană.

Kiubayashi îl privea îritr-una pe prizonierul prăbuşit în faţa sa, ca şi cum omul ar fi purtat în el răspunsul la toate întrebările pe care şi le punea. Părea că Au aude nimic.

- Convoiul trebuie să plece, excelenţă! murmură Tanake privind cu teamă frunzişul des care mărginea drumul.

Dar Kiubayashi nu se clintea, împietrit, citind şi recitind numele soldatului, scris cu creion chimic deasupra buzunarului stîng.

- Hogan! făou el fără a mişca un singur amtş- chiu al feţei. J. Hogan. John?

Prizonierul ridică cu greutate o sprinceană.

- Nu. Joss! corectă el.

- American, nu?

Soldatul rîse amar, apoi se strîmbă de durere.

Kiubayashi se răsuci pe călcîie.

- American! E vorba de un american, Tanake. Iţi dai seama?

- Americanii n-au pătruns niciodată pînă aici.

- Nu mai spune! Atunci ce-i cu omul acesta...

- Excelenţă! se rugă aghiotantul. Urcaţi-vă în maşină. Poate mai sînt şi alţii. Să plecăm imediat. Să ne întoarcem la Basseîn!

- Şi ice te faci ou craterul pe care l-au. scobit vrînd să mă arunce în aer? mîrîi Kiubayashi deodată arţăgos. Hai, 'colonele Tanake, vino-ţi în -fire. împarte ordinele dumitale!

Tanake lăsă capul în jos şi se repezi la maşina blindată ale cărei mitraliere ameninţau zadarnic jungla tăcută.

CAPITOLUL VIII

în clipa în care botul scurt al tunului de 37 mm se ivi după'cotitură Chester Ross, cocoţat în spatele unei stînci, înţelese că explozia nu avu drept urmare o izbîndă fără luptă, aşa cum nădăjduise.

De asemenea, mai nădăjduise că dacă podul va sări prea tîrziu în aer el va despărţi totuşi definitiv inevitabila escortă de maşina oficială. - Şi pe cînd primul camion cotea

îndreptîndu-se spre el, înţelese că masacrul celor zcce oameni ai lui Kalb devenise inevitabil.

Nimic nu mai putea împiedica măcelul: de o parte zece oameni, de cealaltă patruzeci, avînd şi o maşină blindată.

Convoiul prindea cu greu viteză. Putea să vadă deschizăturile de ochire ale tanchetei, chipiele de pînză ale soldaţilor înghesuiţi în spatele camioanelor, ba chiar şi un om legat şi trîntit de-a dreptul pe tăbliile fierbinţi.

în urmă venea Bentley-ul, înconjurat de un nor de praf gălbui.

Timpul parcă se oprise.

“Acum, îşi spunea Chester. Acum! Kalb trebuie să dea semnalul.

Dar convoiul prindea viteză, trecînd prin faţa locului în care era ascuns ¡comandoul. O bănuială cumplită îl cuprinse pe Chester.

Kalb nu dădea semnalul! Kalb nu vroia să-l dea căci înţelesese prea bine că nici unul nu va putea scăpa de acolo. Kalb, un fricos? Sau, dimpotrivă, el, Chester, un ucigaş neîndemînatic?

Prin faţa ochilor săi rătăciţi trecu o clipă imaginea tribunalului militar. El faţă în faţă cu un subofiţer; pe plan tehnic nu va putea spune nimic: subofiţerul are totdeauna dreptate. Şi Kalb va putea arăta cu uşurinţă că n-ar fi avut de loc sorţi de izbîndă.

Desigur el, Chester, dorise să izbutească cu orice preţ, dar făcîndu-i pe ceilalţi să-şi asume toate riscurile. Acum urma să plătească pentru aceasta.

Adevărul îi sărea în ochi. Cum ar fi putut un comando să-şi închipuie că va supravieţui cînd lupta e de unul contra patru şi tocmai în funcîuî unei asemenea trecători!

Explozia îl luă pe neaşteptate şi copacul de mai multe ori centenar se prăbuşi, la început încet apoi din ce în ce mai repede, într-un vuiet asurzitor de crăci rupte. Şi în aceeaşi clipă răpăitul turbat al rafalelor de Thomson umplu întregul de-' fileu. Aliniaţi pe băncile lor, primii soldaţi se prăbuşiră

ca muştele. Ceilalţi începură să sară în toate părţile, rostogolindu-se pe pămînt. în două secunde intensitatea focului atinse punctul culminant. Japonezii se retraseră în partea acoperită în timp ce şuvoaiele loviturilor biciuiau caroseriile.

Unul dintre camioane luă deodată foc. Praful des ce se amesteca cu fumul înecăcios al incendiului îşi desfăşura vîrtejuile grele printre oamenii înspăimântaţi care vedeau moartea căzînd peste ei din toţi copacii.

Un ofiţer ridică sabia şi căzu în genunchi.

Un fluier ascuţit; în linia de atac, cu arma la şold, comandoul înaintează ciuruind tot ce mai mişcă. Desigur Kalb îşi cunoaşte meseria şi strînse toate şansele de partea lui. Cel puţin şansele care i-au mai rămas.

Din păcate ofiţerul japonez îşi cunoaşte şi el meseria. Regrupaţi în spatele camioanelor care acum ardeau amîndouă ou un pîrîit neîntrerupt, niponii înconjurau maşina liui Kiubayashi. Ross văzu puştile lungi slobozindu-şi gloanţele de la cîţiva paşi. în cîteva clipe, la zgomotul ascuţit al automatelor se adăugă lovituri de tunet.

Băieţii încă mai încercau să pătrundă, alergînd în zig-zag prin flăcări şi fum, ocolind scheletele arse ale.camioanelor.

Brusc, maşina blindată porni mugind şi se întoarse aproape pe loc. Greoaie şi monstruoasă se puse în mişcare îndreptîndu-şi nehotărât botul înspre umbrele care se mişcau tulbure în mijlocul vârtejului.

Disciplinată pînă la sacrificiu, escorta se desfăşura la adăpostul blindajului. Tirul celorlalţi devenea mai precis şi treptat începură să răspundă iureşului nebun al automatelor Thomson. Cîţiva din comando îşi aruncau grenadele la întîmplare, pierduţi în învălmăşeală.

O clipă Chester crezu că vor izbuti. Unul dintre oameni se apropie la vreo zece metri de Kiu- bayashi care, sprijinit în sabie, păstra un calm ireal. Cîţiva dintre soldaţii care îi alcătuiau o pavăză cu trupurile lor se prăbuşiră sub rafală. Apoi omul din comando se răsuci, atins la rîndul său.

Nehotărîtă la început, lupta îşi schimbă sorţii.

Un fluierat; Kalb se înfunda, probabil teafăr, în pădure. Cîţiva supravieţuitori se năpustiră în urma lui. Auto-mitraliera trăgea benzi întregi în frunzişul pe care îl sfîşia.

Nu au nici o şansă să ajungă pe deal, înţelese Ross deznădăjduit.

Ca şi cum ar fi vrut să confirme temerile, un subofiţer reacţionă cu o voiciune de necrezut, adună vreo zece oameni şi împreună cu ei porni în urmărirea fugarilor.

Ross se sprijini într-un cot şi îndepărtă încet o piatră care îl stînjenea.

Bietul Kalb. Totuşi nu-i putem spune că nu credeam în izbînda sa. Şi nici nu-i puteam spune că nu poate reuşi. Lucrul acesta îl ştia încă înainte de a da semnalul de atac... In nici un caz nu-i puteam mărturisi -că aveam nevoie de el ca momeală, doar pentru a opri convoiul şi a tîrî pe japonezi după el. Ar fi fost prea cumplit.

Şi Robsky va fi scîrbit cînd va afla. Ofiţerul apăsă piedica armei. Butonul striat scoase un ţăcănit uşor. Auto-mitraliera încetase să tragă de teamă să atingă pe urmăritori.

Comandantul carului blindat deschise capacul turelei şi scoase prudent capul. Ross zări chipul său şiroind de năduşeală întorc-îndu-se în toate părţile, la început bănuitor, apoi din ce în ce mai încrezător pe măsură ce împuşcăturile se răreau în junglă.

,,Kalb e pe punctul de a reuşi, oftă Ross, şi nici măcar nu bănuieşte!”

Un colonel burtos şedea aşezat pe taluz, în timp ce i se pansa piciorul. Escorta, sau, mai bine zis, cei vreo cincisprezece oameni care mai rămăseseră erau ocupaţi cu îngrijirea răniţilor şi cu minarea copacului aruncat cle-a curmezişul drumului pentru a-l arunca în aer.

Unul dintre soldaţi se repezi la Bentley-ul ciuruit zadarnic de gloanţe şi scoase dinăuntru două genţi şi un sul lung cu hărţi.

Kiubayashi mergea încoace şi încolo, lovin- du-şi cizmele cu teaca săbiei -- singurul semn de nerăbdare, de altfel, de la începutul luptei. Nervozitate sau furie? împărţea ordine cu glas puternic arătînd către diferite puncte ale drumului.

Şi deodată Ross îl recunoscu. Da, într-adevăr el era omul acela mic şi slab pe care îl văzuse în fotografie, privind fără urmă de emoţie opera cumplită a primelor proiectile cu aer comprimat germane[28].

Era chiar el, cu ochelarii săi, cu aerul rece. Cine ar fi crezut că soarta se va juca înlesnin- du-le o asemenea întâlnire?

In junglă, împuşcăturile răsunau rar, înăbuşite clin pricina vegetaţiei.

Ross aşteptase clipa aceasta. Chiar clipa aceasta.

Ştiuse că generalul va coborî din maşină in timpul luptei şi că va fi apărat pînă la moartea ultimului său ostaş. Aşa impunea credinţa Bushido. Mai ştiuse, de asemenea, că odată comandoul pus pe fugă, Kiubayashi va lua comanda în mîinile sale. Pentru aceasta, trebuia să împartă ordine. Deci să se mişte, să meargă pe drumul acesta pe care el, Chester Ross, viclean ca un şarpe, îl urmărea acum cu arma la ochi.

Clipi de cîteva ori şi atinse cu obrazul patul tare de lemn.

Kiubayashi vorbea acum colonelului cel pîn- tecos al cărui pansament şi începuse să se păteze de sînge.

Ross coborî ţeava armei *Garant*. Ştia că ţine în mîinile sale ultima şansă de izbîndă a misiunii. Pentru el, o crimă josnică. Poate... dar care va salva vieţile a sute de oameni.

Cătarea mîngîie făptura deşălată a lui Kiubayashi, o depăşeşte, se întoarce tremurînd. Ross îşi aerisi de cîteva ori plămînii pentru a nu tremura şi îşi opri răsuflarea la jumătate.

---

28 Intr-adevăr încărcăturile cu aer comprimat au fost încercate pentru prima dată asupra fortificaţiilor de la ttben-Eamel ; ele au distrus majoritatea cupolelor blindate după ce fuseseră depuse de trupele de’intervenţie paraşutate din planoare (KT. A.)

Cătarea de oţel, afumată cu grijă la flacăra unei cîrpe îmbibate cu grăsime, urcă pe trupul ofiţerului, îi acoperi faţa, atinse gura, şovăi pe frunte...

Deodată totul se tulbură şi arma păru că sare spre cer.

Ross abia simţi reculul. îşi dădu capul puţin într-o parte, deschizînd amîndoi ochii.

Detunătura, singură şi puternică, îi făcu pe toţi soldaţii să încremenească. Kiubayashi se prăbuşea încet, fără un strigăt, cu mîna înfiptă în umărul drept, aproape de gît.

Ross înjură, reluă linia de ochire şi îşi goli întreg încărcătorul. Arma tresărea în spasmuri, lă- trînd furios la fiecare lovitură.

In faţa lui Chester fumul albăstrui se destrăma. Apoi o mînă de pietriş îl lovi în obraz. Diintr-o dată aerul se umplu de detunături şi fluierături ascuţite. Pămîntul lovit de gloanţe ţîşnea în sus, din scoarţa copacilor săreau ţăndări sub ploaia de frunze care cădeau rotindu-se.

Ross simţi că-l atinsese ceva ce se înfipse vi- brînd în trunchiul unui copac, la două degete de tîmpla sa.

Sprijinind u-se în mîini, se trase îndărăt, în- cx'edinţat că va muri în clipa următoare.

Trăgătorii zăriseră desigur scuturătura *Garantului* şi praful pe care îl ¡ridicase încă de la primele focuri. Ross se tîrî o clipă, cu capul vuind şi cu gustul morţii în gură. Frunzele şi crăcile rupte cădeau în jurul său. Ocoli trunchiul unui manglier uriaş apoi se aruncă ca o fiară hăituită în pădure. O ramură îi smulse arma din mînă. Vru să se întoarcă, dar continuă să alerge, urmărit de teamă şi de dorinţa de a trăi.

Abia după două ore de urcuş istovitor atinse trecătoarea Ratwak, cu picioarele tremurînd de oboseală.

Robsky se ivi ca din pămînt. Uriaşul avea faţa pămîntie şi-l privea, fără să rostească o vorbă, pe Chester în timp ce acesta urca spre el. Cei doi bărbaţi rămaseră nemişcaţi, măsurîndu-se cu privirile, unul aşteptîndu-se la insulte, celălalt buimăcit de raportul lui Kalb.

- Ai avut noroc Chest. Am şi trimis înapoi jumătate clin plutonul meu. Nu credem să mai vii.

Fostul scufundător de luptă ghicea că prietenul său nu voia să vorbească de ambuscadă sau poate că dorea să-l facă să înţeleagă că ar fi fost mai bine să piară împreună cu oamenii săi.

- Totuşi am venit repede, gîfîi Ross.

- Te-au hăituit?

- Am dat peste cei care îl urmăreau pe Kalb.

Robsky înălţă capul, se răsuci şi pocni degetele. Din tufişuri apărură vreo zece oameni. Unul dintre ei ducea o puşcă-mitralieră *BAR* pe care o aşezase fără îndoială în poziţie deasupra trecătorii. Se încolonară în tăcere şi porniră spre zona de refugiu.

- De acum încolo se îngroaşă gluma pentru noi! scrîşni Robsky cu amărăciune.

- - Ce s-a întîmplat cu Kalb? Şi cu oamenii lui? întrebă Ross cu buzele uscate.

Dar Kiubayashi, ce-i. cu el? îl întrebă repede *Rangerul*.

Chester lăsă să treacă înainte unul dintre oameni, apoi răspunse încet.

- L-am rănit... cu mîna mea. M-ar mira să scape.

Se hotărîse să nu dea prea multe explicaţii. La ce folos? De ce să le spună că hotărîse ca bietul Kalb să fie doar o momeală. O simplă momeală.' Desigur că era mai bine ca nimeni să nu afle lucrul acesta niciodată.

Robsky se scarpină după ureche. Desigur că raportul lui Kalb îi dăduse certitudinea eşecului şi îl făcuse să creadă că cei mai mulţi din comandoul său fuseseră măcelăriţi zadarnic. înţelegea acum ea greu că toate acestea n-au fost zadarnice şi încerca din răsputeri să-şi potolească mînia pe care o întreţinea ou grijă de la sosirea ofiţerului.

- Doar rănit?

- Nu va mai prelua niciodată comanda. Dar Kalb?

- Le-a scăpat. El şi patru oameni.

- Cinci din doisprezece. Credeam că nu va scăpa nici unul; nici măcar unul singur, auzi, Robsky?

- Şi acum avem de parcurs douăzeci de kilometri, mirii *ranger*-ul urmărind cu privirea lui cenuşie de culoarea oţelului cum pătrund oamenii în junglă păstrînd cu prudenţă distanţa între ei. Abia după aceea vom putea răsufla.

- Eu însă nu, hotărî Ross după o clipă de tăcere. Toate astea nu sînt pentru mine; mă întorc la Bassein.

Robsky păru să sară în aer.

- Ce tot vorbeşti? Să te întorci la Bassein? După toate cîte s-au întîmplat?

- După vreo cinci minute, dacă îmi amintesc bine drumul făcut astă noapte, vom fi pe creasta lanţului munţilor Arakan. N-am decît să cobor pe aceeaşi potecă de vînătoare, pe care am venit.

- - Nici vorbă de aşa ceva. Nu te las să pleci. Ştiu ce vrei să faci, Chester. Şi ştiu- şi la ce te gîndeşti. Crede-mă, nu are rost. Rudi, John şi Raid sînt la răcoare acum!

Chest clătină capul aproape cu furie.

- Nu! Sigur nu! Ar mai avea sorţi de izbândă Dar dacă nu mă duc, nu mai au nici o şansă.

- Tu rămîi aici! începind din clipa în care ai luat parte împreună cu oamenii mei la treaba aceasta, nu te mai pot lăsa să rişti să te prindă. Chiar dacă nu-ţi place.

Ross se opri deodată. Robsky îl imită.

- Şi Rudi? şi Raid? John? Care cred în mine. Ei să rămînă acolo. Mă aşteaptă să mă întorc. Nu şi-ar putea închipui niciodată că aş putea fi atît de ticălos încît... Bill! Mi-ar' fi seîrbă de mine dacă nu m-aş duce.

Chester Ross coborîse glasul şi tonul rugător pe care îl folosea îi era atît de neobişnuit încît Robsky încruntă sprîncenele sale stufoase.

- Ştii prea multe despre băieţii mei. Nu pot să te las să pleci, ştii şi tu. Crede-mă că...

- Destul! Ştii că nu voi rămîne aici!

- - Acţiunea s-a terminat acum, zbieră *Hangerul*. Din acest moment treci sub ordinele mele. N-am vrut să-ţi spun dinainte, dar asta era ultima parte a mesajului lui Dale. Nu te mai atingi de nimic. Iar eu voi avea grijă de evacuarea ta rapidă. Misiunea ta s-a terminat. S-a terminat! înţelegi ce vreau să spun?

- Sub ordinele tale? Ce vrea să însemne asta!

Bill şi Chest erau prieteni de prea multă vreme pentru a mai putea păstra tonul acesta. *Ran- ger-ul* încercă să-l convingă.

- Aşcultă-mă. Ce crezi că se va întîmpla acum?

- O harababură! O harababură uriaşă căci japonezii nu vor mai şti la ce sfînt să se închine. Mai ales cînd vor afla că minunatul lor şef e pe cale să dea ortu popii!

- Şi ce ai de gînd să faci?

- - Să dau de Stan şi Raid într-un fel oarecare şi să le spun s-o întindă. Mă reped apoi să-i scot pe Rudi de la Iiu.

- Dacă nu te aşteaptă acolo japonezii!

- N-au timp să ajungă.

- Absurd!

Deodată Robsky întoarse capul şi observă că în focul discuţiei uitase cu totul de oamenii săi care se retrăgeau în pas alergător. Rămăseseră singuri.

Strînse fără voie Thomsonul şi îl apucă pe Chester de mirifică.

- Hai să fugim de aici, înainte ca japonezii să apuce să ne împace pe amîndoi.

Merse cîtva timp încercînd să-şi regăsească firul gîndurilor, apoi exclamă deodată.

- Fii înţelegător. Colo în vale totul e dat peste cap. Ei ştiu acum că există un comando, terorişti, sabotori; asta ce înseamnă? Patrule, sentinele, controale, razii; da sau ba?

Chester clătină capul cu încăpăţînare.

- Nu... Cel puţin nu încă. îmi trebuiesc două ore pentru a coborî în goană la Bassein. în linie dreaptă. Pînă atunci, n-au timp să se întoarcă, îmi asum aegst risc. In clipa de

faţă abia încep să înţeleagă ce li s-a întîmplat. Gîndeşte-te puţin! P-RIMUL atentat! Toată apărarea lor se sprijină pe acoperirea antiaeriană a portului şi a radei. Au îngrămădit acolo mai mulţi telemetrişti decît pifani!

- Mă, dobitocule, nu vrei să-ţi bagi minţile-n cap! se înfurie deodată Robsky care începea treptat să-şi dea seama că nimic nu-l va putea face pe Ross să-şi schimbe hotărîrea. Ţineai la Rudi şi la ceilalţi. Ştiu că e dureros pentru tine. Fie, dar trebuie să iei lucrurile aşa cum sînt. Dale aşa a făcut. Şi asta nu-l împiedică să doarmă ca un prunc!

- Dale! răbufni Ross ridicînd ochii spre cer. Cu alte cuvinte îmi ceri să-i părăsesc cu bună ştiinţă pe cei trei băieţi pe care eu singur i-ain băgat în încurcătură. Asta îmi ceri, nu? Şi te credeai revoltat de cîte riscă,' atunci cînd ţi-am spus că “Liu” e japoneză! Tu eşti ticălos, iată adevărul!

Bill Robsky se crispă. Faţa lui mare îşi pierdu dintr-o dată expresia. îşi căuta cuvintele «ţintu- indu-l pe Chester care, furios, nu-l scăpa din ochi.

- Bine! n-ai decît să crăpi, catîr afurisit! Cînd te gîndeşti că în războiul ăsta atîţia bieţi oameni nu cer decît să trăiască, dar n-au acest noroc! Este deci normal ea eroii inconştienţi să crape primii!

Se răsuci pe călcîie, lăsîndu-l pe Chester Ross singur în mijlocul drumului.

CAPITOLUL IX

Cînd ajunse în faţa portului Bassein, Ross simţi cum îl năpădeşte spaima. Rada era plină de uniforme ocru-gălbui. De-a lungul chefurilor se aliniau în rînduri nesfîrşite şirurile soldaţilor cu mole ti ere- strîns legate pe picior.

Privi portul cu o uimire amestecată cu groază apoi se sprijini de un perete de şipci care trosni sub greutatea sa.

Simţea o poftă nebună să se aşeze pe jos, să rămînă nemişcat şi să aştepte să vină să-l culeagă de acolo o patrulă. Lucru pentru care, de altfel, nu trebuia să te străduieşti prea m-ult.

Coborîşul de pe munte pe cărări neumblate şi alergătura din cursul nopţii, pentru a da de urma comandoului Robsky, îl istoviseră. In faţa ochilor îi dansau cercuri luminoase. Simţea că dacă mai rămîne acolo în bătaia soarelui şi a căldurii, pînă la urmă va aţipi.

Deodată răsună strigătul jalnic al unei sirene. Doi ¡motoeiclişti, culcaţi pe maşinile lor, apărură deschizînd calea unui camion uşor. Convoiul pătrunse într-o străduţă pe care populaţia o părăsea în fugă.

Ross, pe cale s-o ia la goană, se gîndi că cea mai neînsemnată tresărise, ele teamă, ar atrage asupra sa atenţia tuturor. Cu atît mai mult cu eît fiecare soldat rămăsese încremenit la auzul sirenei.

Convoiul ieşi din port şi, părăsind drumul către Mandalay, se îndreptă către spitalul Hoi-Kheo.

Chester zări deodată ambulanţa care uruia în urma primei maşini. Patru motoeiclişti încheiau şirul, purtînd automatele pieziş peste piept. Ur- lînd într-una, convoiul ieşi din port şi. scrîşnind din cauciucuri, dispăru în oraşul de sus. “Kiu-bayashi! pricepu Ross într-o străfulgerare. Ei este!”.

Dintr-o dată îşi dădu seama de două lucruri: întîi că nu izbutise probabil să-l ucidă pe general, aşa cum nădăjduise în sinea sa. Pe de altă parte că avea fără îndoială un foarte mic avans asupra poliţiei nipone, căci din pricina nenu-măratelor ocolişuri - şi desigur şi datorită gropii pe care o făcuse mina - circulaţia abia fusese restabilită.

Vedea astfel confirmîndu-se strălucit teoria sa, după care ar avea oarecari sorţi de izbîndă să-i ia pe japonezi pe neaşteptate,

Dintr-o singură privire judecă situaţia. Mulţimea clipocitoare şi soioasă de şampane şi jonci se afla la capătul unui chei lung care trecea foarte aproape de stăvilar. în faţă debarcau neîncetat două formaţii de ostaşi ce tropăiau fără grabă îndreptîndu-se spre mai multe camioane acoperite.

Clătină din cap. Ce rost ar avea să ajungă atît de aproape de ţintă şi să dea înapoi doar pentru că riscă să fie oprit de primul gradat care i-ar tăia calea.

Şi aşa fusese deştul de norocos de dimineaţă, cînd se pomenise nas în nas cu o patrulă tocmai după ce îşi îepădase echipamentul şi îmbrăcase ţoalele jerpelite.

Se gîndi la “Liu”. Aflase de atentat? Se scurseseră două ore şi treizeci de minute de atunci, în clipa aceasta s-ar putea ca primele mesaje japoneze să ia calea undelor. Se mira că garda nu închisese încă ieşirile din oraş.

Un fluierat răsună brusc. Ross se răsuci, ca înţepat de o viespe. Un camion îşi croia anevoie drum claxonînd prin gloata băştinaşilor, care privea cu nepăsare la debarcarea noului contingent.

Zări într-o clipă pe cei vreo zece oameni agăţaţi de maşină şi privirea lui sări la banderolele galbene pe care le purtau pe braţul stîng.

- Ei, drace! poliţia militară coboară spre port!

. A înţeles pe loc că pentru a mai putea scăpa pe Raid şi pe Barett nu-i mai rămînea nici o clipă de pierdut. Mai simţise cîndva această teamă de acţiune, în timpul stagiului său de paraşutism, înaintea acelei întâmplări stupide în urma căreia se alesese cu porecla de “picior-de- lemn”[29] şi fusese vărsat în corpul scufundătorilor- deminori; teama primului gest >- teama de a păşi pragul - şi acum teama de a se năpusti înainte prin furnicarul de uniforme duşmane de pe cheiuri.

Răsuflă adîne, ca şl cum s-ar fi aruncat în apă şi porni încet.

Camionul uruia în spatele său, îl auzea din ce în ce mai aproape.

O birmană, grasă ca un burduf, într-un *sdrong* violet, mergea în faţa lui cu paşi mărunţi. încercă să meargă în dreptul ei. O femeie inspiră întotdeauna încredere.

---

29 Poreclă puţin dispreţuitoare, dată do paraşutiştii americani personalului nenavigant (N.A.)

Se încrucişă, cu sufletul la gură, cu un ofiţer japonez care îi aruncă o privire dispreţuitoare şi cîteva cuvinte guturale - fără îndoială o insultă. Se stăpîni cu greu să n-o rupă la fugă.

Ajunse pe pontonul întortocheat cu seîndturile desprinse ce servea drept chei de acostare pentru şampane. Scîrţîitul scîndurilor se amesteca cu cel al vaselor putrede de atîta nemişcare.

O depăşi cu greu pe matroana cea grasă şi îndrăzni să arunce o privire peste umăr. Nici unul dintre soldaţi nu părea să-l observe.

Grăbi pasul, apoi nu se mai putu stăpîni şi porni să alerge prin mulţime.

Pontonul de lemn se ramifica în nenumărate cheiuri plutitoare, alcătuite din butoaie legate grosolan între ele, peste care circula o mulţime sărăcăcioasă şi soioasă, trăncănind plină de ifose.

Coti de două ori la dreapta, privind cu şcîrbă apa acoperită cu nenumărate grămezi de gunoaie.

Cu toată încărcătura aceasta de cheiuri şi podeţe dărăpănate cunoştea bine locul pentru că privise jonca de multe ori de la vilă. Trecu pe lîngă doi puşti, care pescuiau crabi mari şi păroşi, apoi pe lîngă un chinez scheletic care se întorcea acasă purtîndu-şi bicicleta pe icaşp şi, în sfînşit, zări jonca.

Singuratică, la fel ca toată celelalte jonci din flota lui Wong Hinh, ea se legăna uşor, trăgînd de parîme. Catargul, fără castelatură, purta un cuib uriaş de pescăruşi.

Ross mai privi o dată îndărăt, cu toate că era sigur că nu fusese urmărit. Se apropie păşind alene, apoi cu o singură mişcare se ridică în mîini şi sări pe punte.

Acoperită cu murdărie de păsări, puntea părea pustie.

Două tambuchiuri din lemn se căscau deasupra punţii din spate. Se aplecă peste primul dintre ele. Simţi mirosul de lemn putred.

înspre adînourile întunecoase cobora o scară drept în jos.

- *Hey*! Stan! Raid! chemă Chester cu glas înăbuşit.

Aşteptă cîteva clipe, întins pe burtă, simţind cum îl năpădeşte treptat neliniştea. Nu putea deosebi decît un pătrat mic de lumină tăiat de marginile chepengului pe podeaua calei, dar ghicea mai multe despărţituri. Prevăzătă pentru a tans- porta încărcături grele, coca pîntecoasă părea a fi împărţită în numeroase compartimente,

Ross coborî, renunţînd din prudenţă să mai strige. John şi Stan aşteptau desigur să se arate.

Închişi în gaura asta de şobolani de mai bine de o lună, tresărind la fiecare scîrţîit, temîndu-se de o descindere în fiecare clipă, se retrăseseră probabil într-unul dintre coridoare.

Ross puse piciorul pe fundul calei şi constată că era acoperită de un strat subţire de apă; în stînga şi în spate se eăscau două deschizături, amîndouă întunecoase.

- Hey! Raid! Barett! Răspundeţi! şopti el impresionat fără să vrea de tăcerea aceasta mor- mîntală.

Un guzgan o luă la fugă, speriat. Ross tresări şi şovăi o clipă înainte de a îndrăzni să pătrundă în prima cală. Raza care se strecura de pe punte împrăştia o lumină zgîrcită. înaintă doi paşi.

Deschizînd ochii larg zări deodată binoclul lui Stan Barett zăcînd pe jos. Schiţă gestul de a se apleca să-l culeagă.

în clipa următoare totul se petrecu fulgerător.. Se gîndi că Stan sau John nu şi-ar fi părăsit niciodată unicul lor binoclu şi cu atît mai puţin l-ar fi lăsat în apă. Brusc îşi dădu seama de capcană.

Făcu un salt într-o parte.

In jurul său bezna prindea viaţă, umplîndu-se cu umbre nedesluşite. Cineva lătră un ordin ce semăna mai degrabă cu un urlet. Ross se răsuci pe cîlcîie şi se aplecă evitînd în ultima clipă *o* lovitură cu patul armei dată cu toată puterea. Ochii săi încă neobişnuiţi cu întunericul abia puteau întrezări deschizătura uşii pe care tocmai intrase. Răsturnă un trup lovindu-l cu capul şi se rostogoli la picioarele scării.

Se ridică şi în această clipă zări un chip cu dinţii lucind repezindu-se spre el. Se agăţă de scară şi îl pocni cu amîndouă picioarele. Auzi un geamăt amestecat cu un strigăt de furie.

Prin tambuchiu încercau să treacă în acelaşi timp vreo zece oameni, stingherindu-se unul pe altul.

Ross urcă treptele aproape numai în mîini. O detunătura salută trecerea umbrei sale prin drept- unghiul de. lumină.

Coborî pe chei; într-o străfulgerare zări vreo zece "hirmani" repezindu-se la eh în grup strîns. Pe stăvilar camionul se golea de soldaţi, iar calea spre oraş îi era tăiată de un cordon puternic. în spatele său aveau să apară neîntârziat primele capete din tambuchiu.

Sări- peste chei şi coborî în goană într-o joncă, stîrnind spaimă într-o familie aşezată în jurul unei supe aburinde. Răsturnă cîteva ceşti, strivi o mînă, ieşi prin puntea din spate şi sări pe vasul următor. Un bătrîn juca dame cu un copil. Răsturnă din fugă tabla scobită, apucă pe un podeţ alcătuit din două scînduri şi căzu ca din cer peste o chinezoaică uriaşă care îşi alăpta copilaşul.

Buzele femeii se rotunjiră într-un strigăt pe care' nici nu-l auzi: o împinse în lături eu brutalitate şi străbătu apoi jonca în fugă.

Spaima îi dădea aripi însă oboseala adunată îi îngreuia muşchii şi îi tulbura mintea. Ross nici nu-şi dădea seama că în urma sa învălmăşala şi freamătul creşteau mereu.

împotmoliţi în gloata de nepăsare proverbială, japonezii îşi croiau cu greu drum în urma fugarului. Dar acesta avea avantajul surprizei şi trecea ca un vîrtej dintr-un vas într-altul, de pe ponton pe cheiul plutitor.

Ajunse în: spatele unei ambarcaţiuni de folosinţă nedefinită, se întoarse, încercînd să judece depărtarea de urmăritori. Vreo cincizeci de metri. Dar îşi dădu seama că. din nefericire ajunsese la capătul oraşului plutitor.

Şovăi, răsuflînd greu.

Să se întoarcă? Nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Să sară în apă? Tot ce era japonez prin împrejurimi va trage în el ca după iepuri. Să se lase prins? Imaginea plutonului de execuţie năpădi mintea sa înfriguratâ.

Prefer înecul, hotărî el aruncîndu-se în apă.

Apa slinoasă şi neagră înghiţi trupul său cu un plescăit uriaş. închise ochii, lovind gunoaie şi hoituri care pluteau. pe apă. Cînd simţi că plă- mînii săi sînt pe punctul,de a plesni, sparse suprafaţa, respiră adînc şi se scufundă imediat.

Răsuflarea sa, obosită de alergătură, nu-i permitea să rămînă prea mult timp sub apă şi fu silit să iasă de trei ori înainte chiar de a străbate cincizeci de metri.

Cu toate că apa uleioasă îi intra în ochi, putu să-i zărească pe japonezi ajungînd în locul de unde sărise. Primul dintre ei, un bărbat scund şi îndesat, flutura un pistol legat de centiron cu o cureluşă de piele. Mai apucă să-l zărească aple- cîndu-se deasupra apei, apoi se scufundă, făcu cîteva mişcări cu braţele şi se lovi cu fruntea de o cocă acoperită cu alge.

Se frînse din mijloc şi coborî, presimţind, tulbure, prin ceaţa care începuse să-i întunece mintea înnebunită, că poate să se ivească o şansă nesperată şi fără îndoială unică.

Mîinile sale bîjbîiră o clipă, pipăind scîndurile netede şi lunecătoare care îl făceau să ghicească forma chilei. Trecu pe sub ea şi urcă în sfîrşit la suprafaţă, cu plămînii în flăcări,

Cu toată durerea care îi răscolea pieptul şi sîrigole care îi vuia în urechi, se feri să ţîşnească prea brusc la suprafaţă.

Jonca îl ascundea cu totul de privirile soldaţilor porniţi în urmărirea sa. Cu toate că nu se îndepărtase mai mult de două sute de metri de ei, îşi dădu seama fără greutate că le trebuiau cîteva minute pentru a ajunge la vasul acesta - şi la drept vorbind de ce acesta şi nu altul?

Răsuflînd adine, încercă să-şi aerisească cît mai mult plăminii dureroşi şi să-şi recapete cit de cît respiraţia.,,O

capcană, aşadar!- gîndi Ross. Trebuia să bănuiesc: Desigur că au pus mîna pe John şi pe Stan! Au transformat jonca într-o cursă pentru proşti, în care am intrat cu capul înainte!...

Retrăi în fugă clipele care îi precedaseră fuga.

Ce noroc că s-au mişcat prea devreme. Altfel n-aş fi scăpat niciodată! Şi binoclul!... da, BINOCLUL?

Şi deodată înţelese: japonezii erau prea obişnuiţi cu soiul acesta de capcane pentru a putea face o asemenea greşeală! Să lase pe jos binoclul lui Stan Barett! Dar binoclul zăcea pe jos. Asta nu putea să însemne decît că lupta avusese loc cu puţin înainte.

Chester se gîndi că ajunsese pesemne la joncă doar la cîteva minute după prinderea sau uciderea celor doi oameni ai săi. Năvălise peste japonezi care abia mai avură timp să se lipească de pereţi,

Chester Ross îşi aminti de învălinăşala grozavă din josul scării şi asta îi întări convingerea.

“De altfel dacă ar fi avut timp să întindă cursa după tipicul lor obişnuit, nu mi-ar fi lăsat nici o şansă de scăpare”.

Trase adine aer în piept şi se scufundă înotînd alene pentru a-şi cruţa puterile care erau pe sfîr- şite. Trecu pe dedesubtul bărcii următoare, mai mică cleeît prima, şi ieşi la suprafaţă sub ochii unui puşti care începu să zbiere ascuţit.

Dar cînd apăru, mama sa nu văzu doar apa murdară, aşa oum o ştia încă din copilărie, tulburată doar de cîteva neînsemnate zbîrdturi.

Ross ieşi la douăzeci de metri mai încolo şi îşi primeni rezerva de aer, cu capul dat pe spate şi buzele la rasul apei. Cu fiecare scufundare se apropia tot mai mult de cursul lui Irrauady. Un curent slab se făcea simţit.

După un sfert de oră se opri să răsufle în umbra unei cîrme şubrede.

Zări imediat patrulele care cotrobăiau toate bărcile. Japonezii primiseră desigur ordin sa-l găsească ou orice

preţ, căci se împărţiseră în nenumărate mici grupuri şi păreau că au de gînd să treacă prin ciur întregul oraş plutitor.

..Dacă rn-ar zări aici, îi trecu prin minte, treizeci deodată ar putea trage în scăfîrlia mea. Şi oricît de neîndemânatici ar fi,..” întoarse încet capul în toate părţile.. Curentul, din ce în ce mai puternic, pe măsură ce încerca să străbată gura marelui fluviu, îl silea să se a- gaţe cu mîinile şi cu picioarele de bărcile pe care le ocolea. Cîţiva birmani îl zăriseră, dar, crezînd că e vorba de unul cle-al lor, întorceau capul în- tr-altă parte.

Purtat de apă. venea la vale un coş pe jumătate scufundat. Ross îl văzu în clipa în care lovea un lanţ de ancoră şi înţelese în aceeaşi clipă ce folos putea trage de pe urma acestei rămăşiţe părăsite pe firul apei.

Cumpăni cu grijă depărtarea şi timpul care îi trebuia s-o străbată pe sub apă precum şi locul unde se va afla coşul cînd va ieşi la suprafaţă, apoi se cufundă încet.

Dintr-un şampan pc care îl goleau japonezi răsunau strigăte de împotrivire. Se mai potoliră puţin atunci cînd unul dintre soldaţi îmbrînci o femeie în apă. jucîndu-se cu închizătorul armei sale.

Departe, spre port, se auzi răpăind o rafală în apropierea contra-torpilorului avariat.

în oraşul plutitor, un coş pe jumătate strivit părea că se însufleţeşte deodată, tresărind ca şi cum s-ar fi lovit de ceva.

Ross inspira cu plăcere aerul greţos care plutea peste flotila mizeră. Putea privi în jurul său prin împletitură, fără să fie văzut.

Se apropie încet de curentul cel repede lăsîn- du-se purtat către mal. Ridi'cînd privirile, putea zări, agăţată parcă de pereţii văii, vila în care petrecuse o lună încheiată. Chiar în spatele vilei se întindea jungla.

începu să înoate încet şi părăsi adăpostul amăgitor al bărcilor îngrămădite. Pe lîngă el trecu o pirogă lungă şi subţire. Pescarul nu îl luă în seamă.

“Deci tocmai puseseră mina pe Stan şi pe Raid, ticăloşii! Dacă aş fi sosit cu zece minute mai devreme i-aş fi putut salva, îşi spunea Ross cu ciudă... Cu zece minute mai devreme! Dar era scris să moară. Să piară acolo ca nişte şoareci!... După ce întocmiseră rapoarte PE CARE NIMENI NU LE VA CITI. Şi asta, Dale a făcut-o. Desigur că el. Pentru zece minute amărîte...”

Simţi că printre picioarele sale zvîcneşte ceva şi încercă să înoate la fel de încet. Abia după ce se pierdu în încîlceala de nepătruns a rădăcinilor copacilor de pe mal îndrăzni să iasă de sub coş.

Ajunsese în locul mlăştinos care mărginea muntele. Primele metereze coborau aproape pînă la apă. La trei sute de metri, peste fluviu, oraşul plutitor îşi zbîrlea catargele fără pînze, răspîn- dind un freamăt înăbuşit.

Ross contemplă o clipă priveliştea, frecîndu-şi Ingîndurat picioarele şi braţele cu muşchii obosiţi.

“...Poate că am sosit chiar la cîteva clipe în urma japonezilor, poate că nu l-au prins totuşi pe Rudi, chibzui el. Mai ales că Liu trebuie să fi încercat toată dimineaţa să înţeleagă ce se petrece. Desigur că a coborît la joncă, crezînd că mă va găsi acolo. Nu e NEAPĂRAT la curent cu atentatul asupra lui Kiubayashi. Poate că mai pot ajunge înaintea lor la tranh... Dar numai dacă urc ocolind drumul.”

încercă să se ridice, dar se clătină pe picioare şi se agăţă de o rădăcină pentru a nu se prăbuşi în noroi. N-ar fi putut spune care muşchi îl durea mai mult; era o durere _care îi încingea trupul ca jarul. Cea mai neînsemnată mişcare îl fă- cea să gîfîie.

“Pentru Rudi! Trebuie să urc... să urc. Nu vreau să pună mîna pe el, nu. pe.el, nu”, se bîlbîia în timp ce urca cu greu pe stînci, zdrelinclu-şi mîi- nile si picioarele.

I-a trebuit o jumătate de oră să urce pînă la vilă. O jumătate de oră chinuitoare. Se prăbuşi lingă boschetul de unde cercetase locuinţa în noaptea debarcării sale.

Venea furtună şi cerul se făcuse plumburiu, gonind norii într-o învălmăşală ameninţătoare deasupra Basseinului. Ross putea deosebi, în ciuda plaselor de camuflaj, cele patru ţevi ale bateriei D.C.A, din apropiere. Ceva mai încolo, drumul se încolăcea şerpuind către vale. Se deplasă puţin într-o parte pentru a putea vedea mai bine. Jos, înaintea lui, apăru un cot al drumului şi în aceeaşi clipă chipul întins de oboseală al ofiţerului se încorda; pe drumul întortocheat urcau cu greu două camioane urmate de un turism.

După ce convoiul trecu prin faţa bateriei fără să-şi încetinească mersul, Ross înţelese că nu se putea îndrepta decît spre vilă.

Astfel răspundea la întrebarea pe care şi-o punea într-una încă de dimineaţă: locuinţa părea deci încă neocupată de japonezi. Aceştia se pregăteau s-o înconjoare şi să reînceapă ceea ce le izbutise atît de bine la joncă.

Un geam al parbrizului sclipi în soare în clipa în care unul dintre camioane coti spre creastă. Următorul îşi schimbă vitezele find aproape silit să oprească. Cînd să pornească din nou cauciucurile începură să-i patineze.

“Trei minute”, aprecie Ross. “în trei minute trebuie să-l scot pe Rudi de aici!”

Simţea lipsa armei sale automate pe care o. a- runcase în pădure o dată ou echipamentul; făcu o sforţare uriaşă silindu-şi trupul ostenit să se ridice.

Printre pereţii de şipci Împletite nu răzbea nici un zgomot. Fără a mai înăbuşi zgomotul paşilor săi pe scânduri, şchiopăta pînă la chioşcul pătrat în care locuia Împreună cu Rudi.

Zări imediat pe radio-telegrafist ghemuit lingă uşă, cu bietul său Colt în mînă.

Chipul tânărului se lumină de un zîmbet cînd îşi recunoscu şeful.

- Dumneata erai!... Am crezut că de data asta ţi s-a înfundat! Nu te-am recunoscut din prima clipă şi...

Ross îşi ridică mîinile în faţa.

- Gata! strigă, punînd capăt vorbăriei vioaie a tînărului operator. Vin japonezii! Evacuăm imediat.

Ochii albaştri-deschis ai lui Rudi se rotunjiră de uimire şi obrazul său copilăros se roşi uşor.

- Distrug aparatul?

- Aşa ţi s-a ordonat, nu!

- Dar japonezii cum... »

- Chiar acum! tună Ross. Unde e Liu?

Rudi Beumann reacţiona în sfârşit şi se repezi la podea, desfăeînd mai multe scânduri. Emiţătorul apăru în tocul său etanş. îl ridică tîrîndu-l pînă în mijlocul încăperii.

- în odaia ei, cred. E furioasă încă de dimineaţă. O evacuăm şi pe ea?

- Bineînţeles, făcu Chester răsucirîdu-se pe călcîie.

Deschise uşa lovind-o de perete şi se năpusti prin trecerea acoperită.

Uluit, Rudi deschise printr-un gest mecanic des- părţitura specială ce conţinea cele două plăcuţe de amathol îmbrăcate în staniol. Pe şurubul striat al contactului detonatorului erau înscrise şase ci*« fre. Aduse reperele în faţa ultimei cifre. în felul acesta avea timp să fugă înainte de a se produce autodistrugerea postului de emisie.

Ross pătrunse în încăperea cea mare a vilei în aceeaşi clipă în care şi Liu se năpustea din odaia ei. Tînăra femeie părea complet schimbată; trăsăturile i se adînciseră, iar ochii şi mai teşiţi, zvir- leau scintei din pupilele negre.

înainte ca ea să poată deschide gura, Ross se opri brusc, în timp ce pe faţa sa năclăită de năduşeai« şi de noroi apărea un zîmbet de fericire.

- Liu, în sfîrşit! exclamă el. Am crezut Că nu voi mai putea ajunge vreodată pînă aici. Eram sigur că mă vor ucide în fundul golfului...

Făcu un pas înainte şi o cuprinse:

- Japonezii sînt pe urmele noastre, Liu! Urcă spre noi. »Să fugim, iute!

Văzu sprâncenele subţiri şi negre ale tinerei femei arcuindu-se pe fruntea sa netedă, trădînd frămîntarea gândurilor de care era cuprinsă.

Mintea ei ageră ghicise repede folosul pe care îl putea trage din laşitatea lui Ross.

- Japonezii! făcu ea peste măsură de mirată. Nu se poate!

“Camioanele sosesc. Trebuie să cîştig timp; altfel el mă va împuşca pe loc, gîndea de sigur Lin în acea clipă. N-a priceput încă...”

Ross se îndreptă obosit spre fereastră şi, fără a se apropia prea mult, aruncă o privire către drum.

Priveşte! Două camioane pline.

Tânăra femeie şovăi, apoi veni lîngă el, ştiind prea bine despre ce convoi era vorba.

- Trebuie să te ascunzi, Chest. Şi tu şi Rudi.

Chester Ross dădu din cap şi se întoarse spre ea. Putea auzi acum vuietul ascuţit al motoarelor chinuite. Nu mai rămăsese decît o singură cotitură de urcat. în mai puţin de un minut soldaţii vor coborî în iureş în mijlocul grădinei.

- Să mă ascund? gîfîi el. Ne vor găsi. I-au înhăţat pe Raid şi pe Stan, îi vor face să vor-

- Dar nu vor putea spune niciodată unde te-am ascuns, Chest! ridică ea mîinile triumfător.

Un fior străbătu trupul ofiţerului cînd, în sfîr- şit, se încredinţă că Liu nu poartă nici o armă.

Se uita rugător în ochii lui.

- Vino cu mine...

Chester se făcu că şovăie pentru a-şi ascunde bucuria că îi izbutise vicleşugul.

Tînărul operator intră ca un vîrtej în încăpere.

- Uite-i! urlă el alunecând pe covor.

în încercările disperate pe care “Liu” lc făcuse pentru a-l putea convinge şi pentru a cîştiga cele trei sau patru neînsemnate minute care îi mai rămăseseră spre a-şi putea

duce la bun sfârşit misiunea, uitase până la urmă că şi ea se putea înşela şi neîncrederea ei se risipi.

Tresări cînd Ross o cuprinse şi încercă să se zbată.

Ii răsuci mîinile la spate şi o împinse înainte.

Direcţia spre potecă! îi porunci el. Rudi, treci în urmă. Postul!

- S-a făc.ut 1

Ieşi în goană din vilă şi începu să urce povârnişul care ducea spre marginile junglei. Zgomotul făcut d,e camioane se auzea din ce în ce mai tare şi în fiecare clipă credea că vede apărînd primii Soldaţi în urma sa.

- Lasă-mă! Lasă-mă! mîrîia tînăra birmană cu o voce mînioasă.

Se zbătea şi cu greu o putea ţine în Mu.

- Nu, Liu, nu vreau să te facă să vorbeşti, Ascultă-mă...

- Dă-mi drumul, strigă ea încercînd să se întoarcă.

Se strîmbă de durere cînd o strînse mai puternic.

- Ne vom ascunde, făgădui ea.

- Prea tîrziu. Trebuie să apară dintr-o clipă într-alta.

O împinse ceva mai tare pentru a o determina să sară peste un bolovan care răsărea din iarbă.

- Nu vreau! Nu vreau! zbiera ea din ce în ce mai tare, începînd să presimtă ceea ce o aştepta. Le voi explica...

- Nu-i nimic de explicat de vreme ce i-au găsit pe Raid şi Stan!

Tăcu, încercînd cu înfrigurare să găsească ceva de spus sau de făcut, care s-o scutească de a pătrunde în junglă, unde Ross o va ucide fără îndoială în clipa în care o va putea sili să vorbească. Căci un lucru era limpede: urma să moară.

Ross nu făcuse tot timpul altceva decît să joace teatru cu ca. Nu crezuse niciodată nimic din misiunea ei.

în clipa în care ajunseră la cărare începu să se zbată şi mai tare. Dintr-o dată lumina parcă se cernu şi aerul deveni înăbuşitor.

Rudi se căţăra în patru labe, ca şi cum l-ar fi urmărit toţi diavolii din lume. Şi avea de ce să se grăbească. După ce depăşise convoiul, turismul îşi făcu apariţia zvîrlind pietrişul cu roţile.

Din maşină săriră la iuţeală patru oameni şi se năpustiră asupra vilei cu arma în mînă. Din urmă veneau camioanele opintindu-se la deal cu radiatoarele încinse.

Cum birmana se pregătea să strige, Ross vru s-o lovească pentru a o împiedica, dar ea se a- plecă evitînd lovitura; descumpănit, Chester căzu în genunchi.

într-o clipă ea se eliberă şi ţîşni înapoi. încercă să-i taie calea. Cu o săritură scurtă ea scăpă şi porni în goană înspre luminiş.

- Opreşte-o, Rudi!

Operatorul se retrăgea în fugă, privind peste u- măr soldaţii care săreau din camioanele descoperite. Nici nu întoarse bine capul şi se pomeni trîntit la pămînt.

Tînăra femeie ieşi în marginea pădurii. Nimic n-o mai putea opri acum.

Ross sări asupra lui Rudi.

- Dă-mi coltul, lătră el sec.

Luat pe neaşteptate, radio-telegrafistul îi întinse arma pe care n-o lăsase clin mînă. Ofiţerul porni în fugă în urma tinerei.

- Nu, să nu faci asta! protestă Rudi care nu înţelesese însă nimic. N-o ucide!

Ross nici nu-l auzi şi se întinse pe jos la ieşirea din pădure. Birmana cobora povîrnişul fluturînd din fugă braţele, pentru a atrage atenţia soldaţilor care încercuiau acum vila.

Unul dintre ei întoarse capul şi o arătă cu mîna.

Ross trase. Prea sus. Glonţul vîjîi, nebun, pier- zîndu-se înspre port. Al doilea foc avu aceeaşi soartă.

Răsuflă încă o dată şi apucă patul pistolului cu amîndouă mîinile, sprijinind ţeava pe un bolovan. Reculul îl surprinse.

Rudi se aruncă asupra lui urlînd.

- Să nu faci asta! N-ai milă! N-o omoi'î.

întinse mîna spre armă. Ross îl lovi cu ţeava peste obraz.

Cocoşul îi lăsă tînărului operator o dîră sînge- rîndă pe faţă; Rudi simţea că turbează de furie.

Ross nu vedea decît silueta tinerei femei care sărea din stîncă în stîncă, coborînd spre vilă.

- Nu poţi face una ca asta, Ross! Eşti un asasin. Las-o să scape!

Arma sări de trei ori. în vale soldaţii făceau liaz uimiţi; Liu se răsuci în plină fugă, ca şi cum s-ar fi împiedicat, şi se rostogoli de mai multe ori pe pantă în jos.

Se ridică, cu părul său lung răsfirat pe umeri şi îşi apăsă şoldul cu amândouă mîinile, elătinîn- du-se pe loc. Obrazul ei frumos devenise de nerecunoscut din pricina durerii cumplite, strîmbîn- du-se sălbatic.

Răsună primul foc de puşcă. Imediat urmă o explozie seacă ce făcu să zboare în aer acoperişul ehioşchiului. Paiele începură îndată să ardă, scuipând nori de fum negru şi înecăcios. Soldaţii se întoarseră, descumpăniţi.

Postul meu, şuieră Rudi.

In aceeaşi clipă Ross apăsa ultima oară pe trăgaci. Nemişcată silueta oferea de data ¿'(.casta o ţintă sigură.

Lin se prăbuşi cu un ţipăt, tresări de cîteva ori, apoi rămase nemişcată.

- Ticăloasa îserîşni el printe dinţi. Tare aş fi vrut să te fac să plăteşti pentru moartea comandoului Evans!

Se ridică cu greutate.

’ - S-o ştergem acum, pînă nu e prea tîrziu, gî- fîi el cu glasul întretăiat.

Rudi nu se clinti, aruncând şefului său o privire năucă plină de condamnare.

- Acum e prea tîrziu, spuse el încet arătînd înspre soldaţii care urcau spre ei în linie de.trăgători.

- Trebuie să încercăm totuşi, murmură Ross fără nădejde.

Şchiopătă vreo zece metri şi se întoarse. Rudi Beumann zăcea uimit la capătul potecii, eu capul plecat. Nu îşi ridicase de jos pistolul care era, de altfel, gol.

- Vino! îl chemă Ross. Vino, îţi ordon!

- Vei plăti cruzimea dumitale, împreună cu Raid si cu Barett! îi strigă cu dispreţ operatorul, trecîndu-şi, din obişnuinţă, mîna prin părul său blond şi năclăit de sînge.

- Vino! făcu rugător ofiţerul. Gîndeşte-te la Sandra. Dacă scăpăm teferi am să-ţi explic... Vino Rudi!

CAPITOLUL X

Scuturat cu putere, locotenentul Chester Ross se trezi tresărind. Bărbosul care îl bătea pe umăr se strîmbă bucuros, îi puse sub nas ceasul său de mînă, apoi se îndepărtă fără a spune un cuvînt.

Ross îşi frecă ochii. Hamacul de nylon pe care i-l împrumutase unul dintre băieţi se legăna alene.

Il opri punind un picior pe pămînt şi se întinse tu plăcerc\

Starea de epuizare totală în care îl aduseseră ultimele trei zile de mers neîncetat făcea treptat loc unei sumbre moliciuni a trupului său slăbit.

Se aşează de-a curmezişul hamacului, încercînd să-şi pună cît de cît gîndurile în ordine. De fiecare dată cînd se trezea retrăia, ca într-un coşmar, ultimele peripeţii ale evadării sale căci se putea numi într-adevăr evadare.

Mai întîi,,Liu", pe care o doborîse în iarbă, apoi japonezii care urcau ca nişte capre printre stînci. In sfîrşit, fugise urmat de Rudi care îi striga dispreţul său. Alergau amîndoi împieclicîndu-se pe rînd de lianele joase şi de miile de obstacole ale pădurii.

In urma lor urmau japonezii. Aceştia cîştigau repede teren. Cînd i-a spus lui Rudi să-l lase acolo si să-şi urmeze singur drumul, prima rafală a automatelor Thomson izbucni ca un demenţial hohot de rîs dintre ramurile uriaşe ale unui lungo '. Nu străbătuseră decît un sfert de milă de la Vilă.

Primii *rangers* începuseră atunci să tragă, mai mult pentru a-i sili pe japonezi să manevreze de- cît pentru a-i opri. Si fuga disperată se prefăcu în retragere.

După trei zile de mers neobositul Robsky îşi opri trupa de *gucrilleros* în mijlocul unei regiuni sălbăticie, împădurită şi

pustie, la vest de Bassein, După patruzeci şi opt de orc niponii păreau că s-a-u lăsat păgubaşi, iar cercetaşii care încheiau coloana nu le mai simţeau prezenţa, în timp ce se retrăgeau din creastă în creastă.

Ross se ridică cu precauţie neputîndu-şi stăpîni o grimasă şi contemplă măreaţa privelişte ce se întindea în faţa ochilor săi.

Jungla unduia cît vedeai cu ochii. Lanţul munţilor Arakan se ridica aproape vertical dintr-o mare de smarald, sfîrtecînd-o cu nenumăraţii săi dinţi de fierăstrău.

Făcu cîţiva paşi ascultând oceanul care măciria prăpastia de la picioarele sale. Se întorcea una dintre patrule. Uniformele oamenilor erau pătate de năduşeală la subţiori. Unul după altul căzură, istoviţi,]a pămînt. Doar subofiţerul se îndepărtă pentru a da raportul.

- *Iley*! Chest! A sosit clipa cea mare!

Robsky plesni cu laba sâ uriaşă umărul lui Ross, ^ata să-l arunce în prăpastie.

Se retrase fără voie un pas înapoi, cu inima bătînd nebuneşte. Timp de o clipă se şi văzuse rotindu-se în cădere şi apoi strivit, la două sute de metri mai jos, în apele înspumate.

Ridică chipul cu dezgust caraghios.

- “El” e aici?

- Trebuie să sosească; cam asta e ora “Lui”, Ar fi mai bine să nu scapi trenul!

Robsky arătă cu ţeava automatului său o potecă ce abia se putea distinge, prăbuşindu-se în pantă abruptă către o plajă cu stînci negre. Cei doi bărbaţi începură să coboare în tăcere, prinzîndu-se de rădăcini şi de smocuri de iarbă. Sub tălpile lor se rostogoleau pietrele care, sărind peste marginea prăpastiei, căzeau sfărîmîndu-se pe malul stîncos.

După vreo zece minute Bill Robsky îşi şterse fruntea cu pălăria sa cu boruri mari, apoi îşi petrecu Thomsonul pe spate pentru a fi mai liber în mişcări.

- N-aş fi crezut niciodată că este aşa de greu, gîfîi el aruncînd asupra oceanului o privire încărcată de ură, şi unde mai pui că am spus băieţilor să pregătească drumul!

Rînji.

- Mă întreb doar cum a putut trece un R.C-9 f pe aici!

- Ai oameni pe potriva ta. te-am pizmuit totdeauna pentru acest lucru, Bill 1 îi spuse prieteneşte Ross, sărind pe o creastă înclinată.

Cizmele sale de pădure îl împiedicau să alunece şi, lăsîndu-se pe genunchi, se opri pe o margine mai sigură.

- înţelegi, urmă el, mi-e greu să nu-ţi spun. Fără băieţii tăi, aş fi acum într-o pivniţă din oraş, cu cîte şase ţepi de bambus arzînd sub fiecare unghie!

Robsky scoase un mîrîit nedesluşit şi se apropie de camaradul său.

- Orice ai spune, a fost totuşi curată tîmpenie să cobori pînă la vilă împreună cu băieţii tăi, încheie Ross.

/

- Numai cu o parte clin ei 1 corectă cu mândrie *rangerul*, ridicînd un deget. Şi numai cu voluntari!

- Cum ţi-a venit ideea asta ţicnită? Pentru (fi după lovitura asupra lui Kiubayashi...

Robsky cuprinse apa sclipitoare a golfului cu privirea sa cenuşie.

- Nu ştiu dacă mă înţelegi, mi-ar fi părut rău să mori supărat!

împinse o piatră cu vîrful piciorului şi încruntă sprîncenele stufoase.

- Tu n-auzi nimic?

Ross ascultă o clipă, cu nasul ridicat spre cerul strălucitor. Doar. briza dinspre larg foşnea printre ierburile uriaşe şi apleca vîrfurile copacilor într-o lungă unduire mătăsoasă.

- Nu, hotărî el sprijinindu-se cu amîndouă mîinile pentru a coborî o treaptă.

Robsky îl aşteptă să. treacă^ apoi îl urmă.

- Spune, Chest, ¡mi-ai făgăduit cîteva lămuriri... ultima oară cînd am avut răgazul să ne spunem cîteva cuvinte.

- Este o poveste încurcată, mîrîi Chester co- borînd pe şezut vreo zece metri. O poveste mită în care Rudi, Stan, John şi cu mine eram condamnaţi dinainte, DE DOUĂ ORI! N-am înţeles lucrul acesta decît după un timp. In linii mari era vorba să aruncăm cu praf în ochii japonezilor pentru a-ţi îngădui ţie să găseşti un loc pentru băieţii tăi şi să-ţi poli pregăti în linişte transmutările. Cu alte cuvinte să le punem un “T£i '.

Robsky alunecă peste o stîncă. Trecu repede pe lîngă Chest şi se înfundă într-un morman de crăci îneîlcite.

- Continuă! îi spuse el.

- La început era destul de simplu: Japonezii pun mîna pe reţeaua Parang-Sud. Prima mişcare: lichidarea în masă. A doua mişcare: lasă un post de emisie pentru a ademeni vreun american sau doi. Pun în vilă o birmană în slujba lor, semănînd oarecum cu cea adevărată, pentru eventualitatea unei identificări fotografice.

- Aveai o fotografie a ei! spuse Robsky ieşind dintre vreascurile sale.

- M-am înşelat; semăna grozav, ţinind seama că un apusean neobişnuit deosebeşte cu greu pe asiatici *- pe scurt, pun postul în funcţiune după ce au aflat codul şi orele de emisie, schingiuind fie pe doctor fie pe fiica lui Wong-Hinh. Nu scăpăm prilejul şi trimitem un comando, nu pentru a instala o baliză-radio, aşa cum se ştia, ci pentru a pregăti pătrunderea unei unităţi de gherilă.

- Adică tocmai treaba pe care o fac eu... Atenţie!

Cei doi bărbaţi se aruncară la pămînt în clipa cînd peste ei trecu un avion de vînătoare pe care nu-l auziseră apropiindu-se. Aripile sale cu cercuri sîngerii sclipeau deasupra golfului. Zbura aproape la, aceeaşi înălţime cu vîrfurile munţilor.

- La naiba! un Zeke! bolborosi Robsky care se înfundase iar în grădina sa de spini. Şi încă unul nou-nouţ! S-ar spune că băieţaşii ăştia devin nervoşi!

- Intre noi fie vorba, au şi de ce, de cînd l-am ciuruit pe şeful lor iubit!

Pilotul apleca aparatul cînd pe o aripă cînd pe cealaltă pentru a privi pe rînd coasta şi marginile văilor.

- Ia te uită, face recunoaştere la joasă altitudine, observă Chester Ross făcând un salt pînă la camaradul său. Asta miroase de la o poştă a A.S.R. 1 sau poate că mă înşel!

Bîzîitul se pierdea treptat, răsunînd un timp prin văi.

Cei doi rămaseră nemişcaţi un minut, apoi ieşiră dintre tufişuri.

- Şi pe urmă? întrebă Robsky.

-. Şi pe urmă a fost ucis Evans. Statul-major interaliat a găsit-că gluma e de prost gust şi a hotărît să trimită un scufundător. Partea japoneză şi-a zis: n-a fost prea rău, dar vom face şi mai bine. Americanii nu sînt complet lipsiţi de spirit critic; vor închide cişmeaua. Şi atunci îi vom pune să ne facă singuri jocrul. Pentru asta eu îmi instalez reţeaua. Ei îşi spun: cît timp îl vom avea pe tîmpitul ăla acolo sus, vom şti precis tot ce au aflat americanii despre Bassein. De aici şi pînă la a “orienta” observaţiile mele, ale lui John şi ale lui Raid, precum şi de a truca rapoartele doctorului, nu mai e decît un pas.

“între timp descopăr că pur şi simplu frumoasa Liu dispăruse. Intru în încurcătura asta otrăvită în care nu mai crede nimeni, pentru a-i induce în eroare”.

- Reacţia comandamentului japonez era cît se poate de logică, judecă Robsky în timp ce ridica spre cer o privire bănuitoare.

- Tocmai pe logica asta s-a bazat Dale.

Trecură împreună peste o rîpă. Ou palmele însîngerate se opriră pe o ieşitură formată prin eroziune în mijlocul căreia se afla o scobitură adîncă.

Se pregăteau să coboare mai departe, cînd Robsky scoase o înjurătură:

- Fir-ar...! uite-l că se întoarce!

Cei doi bărbaţi se trîntiră în scobitură, urmărind zborul aparatului. Vînătorul nipon făcuse un larg înconjur şi se întorcea acum cu motoarele aproape închise, la rasul apei.

- Blestematul! sqrîşni Bill Robsky. Şi mai face şi pe nebunul... De-ar avea o pereche de *F-4 Corsairs* în spinare... la spune, Chest, parcă ar căuta ceva, nu ţi se pare?

- Doar o întoarcere obişnuită din patrulare. Face economie de benzină. “Tigrii noştri zburători'1 sini departe, de asta umblă aşa nestingheriţi.

Priveau împreună umbra în formă de cruce a Zeke-ului desprinzîndu-se pe fondul albastru-a- zuriu al oceanului.

- Şi cum ţi-ai dat seama că Liu dispăruse?

- încă înainte de plecare o cunoşteam foarte bine pe fata aceasta. Pe ea şi restul reţelei.

- Prin Dale?

- Bineînţeles. Ca niciodată, englezii s-au arătat mai presus de aşteptări, foarte binevoitori, iar I.S. '-ul nu a ascuns nimic. Liu avusese un fiu cu un ofiţer englez...

- Nu era măritată!

- întocmai. Ştii că tatăl ei făcea pe gentleman-ul. Pesemne că n-a fost prea bucuros cînd i-a adus~co- pilul-minune din Anglia la... terminarea studiilor! La trimis la fosta sa soţie, li strica reputaţia!

- Deci pe băiat îl chema Wong. Englezii n-au vrut să spună nimic în legătură cu el. Dar eu bănuiesc de ce... Un foarte bun mijloc de convingere pentru a o face pe Liu să intre în reţea, nu găseşti?

- Astea sînt lucruri care nu se spun, bineînţeles. Mai ales pe cale oficială.

- In felul acesta nimeni n-a ştiut nimic despre copil. Şi presupun că, torturînd-o pe Liu, japonezilor nici nu le-a trecut prin gîncl s-o întrebe dacă are un copil - de altfel de

ce ar fi făcut-o! Şi nu mi-a trebuit mult timp pentru a-mi da seama că frumoasa mea Liu nu ştia că are un fiu!

Ross a lăsat să se scurgă cîteva minute pentru ca Robsky să fie pătruns de vorbele sale, apoi continua, privind mereu în urma avionului care se pierdea în depărtare.

- Pentru a fi sigur, am înscenat toată povestea aceea cu debarcarea în timpul nopţii. Dale ştia. Dt; altminteri el a prevăzut eventualitatea. Aştept eomandoul-fantomă împreună cu Liu, prevenită din ajun, şi iată că ne cade în spate un convoi japonez de încercuire; m-am prefăcut că înţeleg că e vorba de un convoi obişnuit care foloseşte drept măsură de apărare pasivă dispersarea. Trebuia să le fac pe plac. Efectul n-a întîr- ziat: Liu face o criză de nervi.

- Doar era spioană!

- Dar nu mai puţin femeie. Şi nu e prea plăcut să fii împuşcat de ai tăi. Şi eu am făcut în aşa fel îneît să treacă CU ADEVĂRAT prin cea mai mare spaimă a vieţii sale.

- Ingenios, încuviinţă Robsky care mai încerca cu ochii pe jumătate închişi să distingă vî- nă torul pe cerul fără nori.

- Fără a mai pune la socoteală o greşeală enormă: susţinea că nu-l cunoaşte pe Ong Loy, cel care urma să-i aducă pe Evans şi pe băieţii săi la locul cu pricina. Dar mai tîrziu mi-a spus că fusese ucis. Cum a aflat? Spunea că îl văzuse mort pe plajă!

- Cred că putem merge mai departe, spuse Robsky măsurînd cu privirea cît le mai rămînea de coborit. Ticălosul e departe şi Tomahawk-ul nu aşteaptă.

Inspiră adînc la ieşirea din scobitură şi se lipi de peretele muntelui.

- Si ce amestec are doctorul în toată afaee- rea asta? Cel pe care l-ai văzut era cel adevărat, nu *1*

- Da, Cârpit cu grijă pentru a-şi putea juca rolul şi probabil abia scăpat de plutonul de execuţie al lui Okamura. eu promisiunea de a se reîntoarce dacă nu facO treabă bună. Am avut de-a face cu Ho Nien prizonier. Un biet om, destul de inteligent pentru a-şi da seama că este oricum

condamnat. Japonezii nu l-au lăsat în pace, nici măcar zece minute; a trebuit să apară unul dintre ei pentru,,a scurta-discuţia! In orice caz a avut îndrăzneala să mă facă să înţeleg în mod discret că Evans era american şi că voi sfîrşi ca el. Asta n-o voi uita!

- Curajos din partea lui. Şi cu păcăleala? Cum a fost?

Oh! o glumă destul de bună, menită să ne dea impresia unui trafic foarte mare între Bas- sein şi Mandalay. cu mari transporturi de camioane acoperite, cu siluete sub plase de camuflaj si cargouri pe jumătate goale. Scopul acestei în-scenări: pentru a înnebuni, desigur, pe statisticienii noştri în privinţa armamentului şi a efectivelor debarcate pe frontul din Birmania. Pentru a ascunde că nu se mai pot aproviziona decît cu picătura! Fără a mai pune la socoteală că Unchiul Sam ai- fi putut bănui pe englezi că falsifică situaţiile pe care ni le trimit.

- înţeleg, spuse Robsky fluierînd de admiraţie.

Sări peste o ultimă bîrnă, alunecă cîţiva nietri şi se opri pe plaja de nisip întunecat şi zgrunţuros.

Chiar şi apa părea de cerneală. Ridicînd ochii zări la două sute de metri deasupra sa creasta zdrenţuită profilîndu-se pe cer.

- Brrr! se înfiora Chester venind lîngă el, locul ăsta mă înfioară.

- Aici nu ne vor căuta japonezii. Dar spune-mi: cînd ai aflat că ai picat într-o capcană, de unde ai ştiut că nu te vor curăţa pe loc.

- Eu n-am ştiut. Dale a ştiut-o pentru mine! Ticăloşii erau foarte interesaţi să mă păstreze teafăr. Din pricina marelui folos pe care îl aveau de pe urma mea; ar fi fost păcat să mă ucidă!

- Frumos! înţeleg acum de ce nu le-ai spus şi băieţilor tăi!

Un zîmbet mîhnit trecu o clipă peste chipul descărnat al lui Ross în timp ce se îndrepta spre un tufiş des de pe plajă.

Bill Robsky mută Thomsonul pe celălalt umăr.

- Şi de ce am primit ordinul să-ţi trec comanda în afacerea Kiubayasbi?

- Asta ţi-a stat în gît, nu? chicoti Ross.

- Totuşi e simplu. Ţi-am mai spus că fusesem sacrificat de două ori. Dale nu e nebun. Şi nici ceilalţi. Liu ştie prea bine că într-o bună zi ii vor prinde pe băieţi într-un singur laţ. Oricum, povestea cu generalul punea punct la toată aventura. Dale omoară doi iepuri dintr-o singură lovitură: îmi ordonă să comand ambuscada, lucru care îţi du ţie răgazul să te retragi la timp şi să aştepţi la adăpost momentul de a interveni direct.

- Dar a uitat că sîntem prieteni!

Chester îl ghionti pe Robsky pe cînd ajungeau la tufiş. Cîţiva oameni erau aplecaţi asupra unui emiţător a cărui antenă se pierdea în frunziş.

Nu departe de ei, aşezat pe o piatră mare, Rudi fuma visător cu privirile îndreptate spre larg.

- S-a aşezat pe fundul apei, anunţă operatorul.

- De mult timp? întrebă Robsky ou voce dogită, ca în zilele lui bune.

- A trebuit să înceteze emisiunea din pricina unui Zeke. A transmis că este gata să primească pe cei doi scufundători prin sas[30].

Un *ranger* îl ajută pe Ross să-şi încingă Da- vis-ul cu circuit închis; Rudi şi-l pusese pe al său. Robsky se prefăcea că nu-i vecie, pe cei doi eehipîndu-se.

- Azimut doi-cinci-zero, la o milă depărtare; veţi da drept peste el, şopti unul dintre oameni, petrecind lui Ross o busolă cu baie de ulei peste încheietura mîinii.

Auzind clipoceala pe care o stîrnea Rudi in- trînd în apă, Robsky se apropie de Ross cu mina întinsă. Chipul său încordat nu trăda nici o bucurie.

- Ai noroc că te întorci, Chest, mare noroc!

---

30 Sas : compartiment între două uşi etanşe prin care scafandri autonomi pot intra şi ic.şi dintr-un submarin în imersie, putînd fi şi folosit pentru evacuare în caz de avarie (N. T.)

- Aproape că-mi vine să cred că l-am furat! Dale nu-mi lăsase prea mult noroc la plecare.

Cineva deşurubă ventilul detentorului. Ross trecu tubul inelat al muştucului peste gluga neagră a costumului său.

- Aş vrea să-mi regăsesc echipa de scufundători, lli 11, mărturisi elătinînd capul. Ce vrei, n-am fost niciodată un adept al masturbaţiei intelectuale!

îndoi genunchii, prinse muştucul în gură şi se aruncă în apă fără a mai privi înapoi.

Prin apa limpede se putea vedea pînă la o distanţă de peste cincisprezece metri şi scafandrul de luptă regăsi senzaţia ameţitoare de a pluti lipsit de greutate.

Se lăsă în picaj vreo zece metri şi se întoarse pe spate, ca să poată vedea oglinda suprafeţei.

Deasupra lui Rudi Beumann înaintă ritmic cu largi mişcări de foarfecă, cu braţele desfăcute de-a lungul trupului.

Ross ridică mai mult capul şi i se păru că zăreşte umbrele lui John Raid şi Stan Barett care, de la marginea nedesluşită a orizontului său, îl urmăreau cu învinovăţirile lor mute.

“Niciodată n-am fost mai scîrbit!” îşi spuse el.

“O izbândă splendidă! îşi spunea cu mîndrie căpitanul Dale, care, ân postul central de la To- mahawk, se pregătea să deschidă triumfător uşa blindată a sas-ului.

“Sandra! Sandra, în sfârşit vin la tine!;- îşi spunea într-una Rudi Beumann, beat de fericire.

Părul său blond, care îi crescuse în plete, flutura în apa limpede.

In fortăreaţa Tuyang-Hong, colonelul Tanake, sprijinit de doi ofiţeri, se apropia şchiopătând de pat. Depuse sabia cu mînerul încrustat cu aur între degetele Înţepenite ale şefului său - aşa cum se cuvine unui samurai căzut pe cîmpul de luptă.

k

Pe malurile râului Chinchvin, un soldat din regimentul “Chindit- completa sirguincios o pagină de caiet. Wong Ilinh scria fiicei sale Liu.

Apărut lf)7l. Coli de tipar 7,25. C.Z. pentru bibliotecile mari 84-31. C.Z. pentru bibliotecile mici 8i-31

Tiparul executat sub comanda nr. 882 la Combinatul Poligrafic “Casa Scîn- teii”, Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti. Republica Socialistă România

’ Pelau: numele insulei Peleliu, în dialect local (N. A.)

1 Limey: poreclă dată marinarilor englezi care, pentru a evita scorbutul, erau pe vremuri obligaţi să consume lămîi (N. A.)

3 Doughnuts: gogoşi (N. T.)

1 Aluzie la faptul că trupele britanice erau alcătuite din diferite naţionalităţi (N. T.)

1 Lungo: denumirea locală a unei specii do palmier (N. T.)

1 R.C-9: post de emisie portabil cu rază mare de acţiune (N. A.)

1 Manevră care constă în a întinde o perdea de fum în. urma unităţilor navale, ceea ce le permite să se îndepărteze fără îi fi observate (N. A.)